

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAVALIERE

D. VESSA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

GAVALIERE

GAVALIERE

ADDUC SI

D. VESSA

Telif Hakkı © 2024 D. Vessa Kapak

Tasarımı: yergerburger.designs

Düzenleme: Deliciously Dark

Düzenleme

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

Kaltağı bir sevgi sözcüğü olarak kullanan tüm kaltaklara.

GOKTEKT3

[İçerik Uyarısı](#)
[Oynatma Listesi](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55 Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Ayrıca](#)
[yazan: D. Vessa](#)

GOKTEKT WARKIKG

Cavaliere yetişkinlere yönelik bir mafya romanıdır. Baştan sona hassas konulara değinilmiştir. Tam liste için lütfen www.authordvessa.com adresini ziyaret edin.

GLAYLI3T

The Hills | Tommy Vext Follow
You Home| Nickelback
Give Me One Reason| Black Stone Cherry Heaven
| Jelly Roll
FMLYHM| Seether
My Kink Is Karma| Chappell Roan
Hell Yeah |Rev Theory Zombie
| Bad Wolves
End of Me| Ashes Remain Whatever
| Godsmack
Burning Desire | Lana Del Rey Medicate
Me| Rain City Drive, Dayseeker
Ketamine | Fame on Fire Straitjackets
& Roses| Diggy Graves Take Me To
Church | Tommy Vext DEVIL IS A
LIE | Tommy Richman Alkaline |
Sleep Token
Another Life| Motionless In White
Figured You Out | Nickelback
I Was Made For Lovin' You| YUNGBLUD Aerials
| System Of A Down
İyi şanslar, bebeğim! | Chappell Roan
The Grim Weeper | Diggy Graves

CHAPTER 9KE

WREN

I Bacaklarımı daha hızlı pompalıyor, ayaklarım kaldırıma vurdukça yırtan hoş yanığın tadını çıkarıyorum. Ravenna Heights'a yaklaşık iki yıl önce taşındım. Şehirle ilgili ilk araştırdığım şey, herhangi bir koşu noktası olup olmadığıydı. Ravenna Heights'ın dış mahallelerinin kesinlikle muhteşem olduğunu görmek beni mutlu etti. Etrafı uzun yollarla çevrili muhteşem ağaçlar, şimdiye kadar yaptığım en iyi zihin boşaltma koşularından bazılarını yaptı

Beni yanlış anlamayın, şehirde yaşamayı seviyorum. İsteyebileceğiniz veya ihtiyaç duyabileceğiniz her şey parmağınızın ucunda. Ancak bazen kendimi bundan uzakta ve açık bir yolda daha az yalnız hissediyorum. Herkes kendi içine kapanıyor, bu da yeni arkadaşlarla tanışmayı neredeyse imkansız hale getiriyor. Bazen kendimi herhangi biriyle kolayca değiştirilebilecek bir bedenmişim gibi hissediyorum. Bu yalnızlık.

Ve sanırım ben de o yalnızlık rutininin içindeyim. Bu yıl otuz yaşıma giriyorum ve bunun için gösterecek hiçbir şeyim yokmuş gibi hissediyorum. Ne bir erkek arkadaşım ne de potansiyel bir adayım var. Lanet olası bir evim bile yok. Köhne dairem yakın zamanda herhangi bir ödül kazanmayacak. Kahretsin, hiç arkadaşım bile yok. Herkes kendini düşünüyor. Eğer kariyerlerini ya da sosyal çevrelerini bir şekilde ilerletemiyorsanız, o tatlı dostluk hayaline veda edebilirsiniz.

Toplum, bu yaşı kadar hayatınızı düzene sokmanız konusunda çok fazla baskı yapıyor. Eğer beyaz çitli bir eviniz ve 2,5 çocuğunuz yoksa, kesinlikle başarısızsiniz demektir.

Bana her şeyi çözdüğünü söyleyen herkes benim dünyamda hemen yalancı olarak işaretlenir. Her gün ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadan uyanıyorum. Hepimiz yarı rahat bir kaos seviyesi bulana kadar sadece hareketlerin içinden geçiyoruz.

Sonunda ağaçların sıklaştığını ve dağılmadığını görüyorum, bu da bana şehrin yaklaşık iki mil dışında olduğumu haber veriyor. Koşu günlerimde temiz ve berrak havayı koklamayı dört gözle beklerim ama bugün aldığım tek şey biraz benzinle karışık dumanlı bir koku. Sanki bir şeyler yanıyormuş gibi.

Bir sonraki mil için tam bir sprint yapana kadar biraz daha zorluyorum. Normalde bu hızı son bir ya da iki mil boyunca korumayı severim. Gerçekten tüm pisliği dışarı atıyor ve kendimi tekrar temiz hissetmemi sağlıyor. Ama bugün bir şey beni yarı yolda yavaşlattı. Ve bu şey şu anda görüş alanımda olan bir duman akıntısıyla ilgili. Kalın, siyah dumanlar tam önümden gökyüzüne doğru akıyor.

Bu çok garip.

Kafamın arkasındaki o küçük mantıklı ses bana durmamı ve geri dönmemi söylüyor, ama içgüdülerim bana meraklı bir sürtüğ olmamı söylüyor.

Bu bölgede neredeyse hiç ev yok. Motorcu kulüp binası buradan birkaç mil uzakta ve onlar gibi eğitilmiş suçluların bir olaya neden olacağından şüpheliyim. Bunun iş için iyi olacağını düşünemiyorum. Tam virajı dönerken dumanın nereden geldiğini görüyorum. Bir araba yoldan çıktı ve bir ağaca kafa kafaya çarptı. Kendimi savunma yüzüğümü çevirirken midemin çukuruna bir korku hissi yerleşiyor, güven verme ihtiyacı gitmeden önce taktım.

Muhtemelen herkesin iyi olduğundan emin olmalıyım, eğer hala arabada biri varsa, değil mi? İyi bir yardımsever bunu yapardı. Tabii bu, tek başına koşmanın sandığı kadar güvenli olmadığını fark eden saf bir insanı kaçırmak için yapılan bir oyun değilse. İçimdeki gerçek suç bağımlısı ikincisi olmaması için dua ediyor.

Siyah Bentley'in ön tarafı ağaç tarafından ikiye bölünmüş durumda. Müziğimi durdurup kulaklıklardan birini kulağımdan çıkarana kadar iniltiyi duymadım. Zayıf ama orada. Arkasındaki acıdan irkiliyorum. Ses her kimden geliyorsa çok acı çekiyor gibi.

"Alo?" Arabaya yavaşça yaklaşırken sesleniyorum. Hava yastıkları açılmış, ön cam parçalanmış ve camlar yeri kaplamıştı. Ayaklarım camda çtırdarken arabadan gelen hafif iniltileri duyuyorum.

Daha iyi görebilmek için hava yastığını yavaşça yoldan çekerken, gözlerimi şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem adama diktiğimde keskin bir nefes alıyorum. Şu anda yüzünden akan kana rağmen, gözlerimin önünde büyüyen şişlikten keskin, belirgin elmacık kemiklerini seçebiliyorum. Parmak uzunluğundaki simsiyah saçları, sanki ellerini defalarca üzerinden geçirmiş gibi dağınık. Önleri kan yüzünden keçeleşmiş.

"Hey," diyorum elimden geldiğince yumuşak bir sesle, kelimenin tam anlamıyla bilinci yerinde olmayan ve kanlar içindeki bir adama rastladığım için çıldırmamaya çalıştığımı düşünerek. "Beni duyabiliyor musun? Sana yardım getireceğim, tamam mı?" Onu ürkütmekten korkuyorum ama açıkçası beni duyup duymadığından bile emin değilim. Telefonumu almak için koşu bandımın fermuarını açarken "Lütfen iyi ol," diye mırıldanıyorum. Hayatımda yanlış giden şeyler listeme eklemem gereken son şey bir adamın öldüğünü görmek.

"Telefon cebi," diye inledikten sonra sözünü kesiyor. "A-Alessio..."

"Telefonumdan yardım çağıracağım, tamam mı? Ambulans kısa sürede burada olur. Sadece benimle kalman gerekiyor." Korkumun sesime yansımaya izin vermemeye çalışıyorum ama çok başarısız oluyorum. Adam bir ayağını çoktan kapıdan dışarı atmış gibi görünüyor.

Cevap vermeden önce acı içinde boğazını temizlemeye çalışır. "Polis yok. A-Alessio."

Polis yok mu? Yani, bunu rapor etmemi istemiyor mu?

"Polis yok mu?" Alessio'nun kim olduğunu merak ettiğim için soruyorum.

Kanlı Adam onaylama homurtusu olması gerektiğinden emin olduğum bir inilti daha çıkardı. Ölmekte olan bir adamın dileğini yerine getirmeye her zaman inanmışımdır.

"Tamam, tamam," diyorum ondan çok kendime, elimi kırık camdan içeri sokarken, ceplerine doğru uzanırken cama dikkat etmeye çalışıyorum. Eğer kazadan dolayı zaten bu kadar berbat durumda olmasaydı, doğru cebi bulmak için etrafı nasıl aradığımdan utanırdım.

Saygınlığım hâlâ yerindeyken, ikinci denememde telefonunu buldum. Ekranların çatlak olmadığına ne kadar net olduğunu unutmuşum. Telefonu tutarak

yüzünü tanıyıp telefonun kilidini açması için dua ediyorum.

Ben de varım!

Alessio'nun adını bulana kadar hızlıca rehberini tarıyorum ve ara tuşuna basıyorum. Derin bir ses cevap vermeden önce sadece bir kez çalmasını bekledim, "Evet?" "Ah... Alessio ile mi görüşüyorum?" diye soruyorum, aniden aramış olabileceğimden korkarak yanlış numara çünkü diğer uçtaki adamın sesi çok korkutucu geliyor. "Kimsiniz lan siz?" diye soruyor adam, ses tonundan Tehdit.

Cevap vermeden önce boğazımı temizliyorum çünkü lanet olsun, bu adam burada bile değil ve beni geriyor. "Ben Wren. Alessio'nun bu olup olmadığını bilmem gerekiyor. Acil bir meselem var." Bu güvenli bir cevap, eğer gerçekten o değilse. Kanlı Adam belli ki bunun radarın altında kalmasını istiyor ve tüm bunların yarattığı adrenalin beni buna mecbur etmekten neredeyse çok mutlu ediyor.

Hattın diğer ucunda uzun bir duraklama oluyor, ta ki adam "Ben Alessio" diyene kadar. Şimdi bana kardeşimin telefonunun neden sende olduğunu söyle." Şimdi daha mantıklı geldi.

Öldürücü ses tonunu görmezden gelmeyi seçerek devam ediyorum, "Merhaba, Alessio. Kardeşinizin telefonundan arıyorum çünkü küçük bir kaza oldu ve polisler yerine sizi aramamı istedi. Bunun en iyi kimlik olduğundan emin değilim."

"Ne tür küçük bir kaza?" Benim saçmalamamı da aynı ses tonuyla kesiyor.

"Ağaca mı çarptı?" Sesim bir oktav yükselirken söylüyorum. Sanki bunu yapanın ben olduğumu düşünmesinden korkuyormuşum gibi.

"Bana nerede söyle," diye soruyor vakit kaybetmeden. Başka bir şey söylemeden telefonu kapatmadan önce yerini kardeşinin bilincinin yerinde olduğunu bildiriyorum.

"Sanırım seninle bekleyeceğim..." Yere oturduğumda ne yapacağımı şaşırmış bir halde konuşmaya devam ediyorum. Yanımda kanlar içinde bayılmış ama nefes almaya devam eden bir adam ve sırf kardeşine bir şey olduğunu söylediğim için beni öldürmek istiyormuş gibi görünen başka bir adam var.

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım bugün yaşananlar da bu listeye eklenmek üzere.

CHAPTER

İKİ

WREN

"Her şey yoluna girecek," diyorum kanlı, kendinden geçmiş ama hâlâ hayatta olan adama. Bu noktada, sanırım ondan çok kendimi rahatlatmaya çalışıyorum.

Arabanın yanında yere çöktüm.

muhtemelen bu gece kışımından küçük cam parçaları çıkarıyor olacağım. İçimden bir ses Alessio gelene kadar onun elini tutmamı söylüyor. Zaten pencereden dışarı sarkıyor, bu yüzden teknik olarak, yaralanması durumunda onu hareket ettirmek olmaz. İç kanama falan.

"İyisin," diyorum usulca, başparmağımı onun iri, kaslı elinin üzerinde hafifçe ileri geri gezdirirken, onu rahatlatmak için elimden geleni yapıyorum.

Bu adama yardım edebildiğim için mutluyum ama aynı zamanda neden ben? Polisleri aramamamın başıma bela açmaması için dua edip umut ederek yaşıyorum. Düştüğüm yerde kalmadan önce ancak bu kadar tekme yiyebilirim.

Burada oturup adamın kulağına muhtemelen duymadığı güvenceler fısıldadığım yaklaşık on dakika geçtikten sonra yaklaşan bir arabanın sesini duyuyorum. Elimde olmadan kanlı adamın elini daha sıkı kavıyorum. Onun Alessio olup olmadığına dair belirsizlik beni daha da zorluyor.

Peki Alessio'nun bana zarar vermeyeceğini biliyor muyum? Tam olarak değil. Kardeşine yardım etmek için durduğum için yoluma devam etmeme izin vereceğini düşünmek istiyorum.

Siyah şehir arabası geçerken yavaşlıyor ama tamamen durmuyor, midemdeki batma hissi daha da derinleşiyor. Camlar karartılmış olduğu için içeride kimseyi göremiyorum ama gelecek ayki kiram üzerine bahse girerim ki her şeyi gözetliyorlardı.

"Bu çok garip..." Mırıldanıyorum, kanlı adamın elini bırakmıyorum. Yoldan geçen birine göre ikimiz de kaza geçirmişiz ve yardıma ihtiyacımız varmış gibi görünüyor. Kanlı adamın hafifçe hareket ederken çıkardığı inilti beni düşüncelerimden koparıyor. "Hey, sorun yok. Sadece kımıldama, tamam mı? Alessio geliyor. Aslında, sanırım şu anda o," diyorum siyah bir Audi'nin kanlı adamın arabasının yanında gıcırdayarak durduğunu gördüğümde.

"Lanet olsun." Alessio olduğunu tahmin ettiğim adam arabasının kapısını çarparak kapatırken küfrediyor ve hızla bana doğru ilerliyor. Kanlı adamın elini bırakıp ayağa fırlıyorum ve bana doğru attığı her adımda bir adım geri çekiliyorum. "Bana bu kadar kötü olduğunu söylememiştin!" diyor, sesi yükseliyor ve tonu suçlayıcı.

Şu anda ciddi mi? "Ben konuşurken telefonu suratıma sendin! Sana bir ağaca çarptığını söylemiştim!" Ellerimi havaya kaldırarak haykırdım. Şu anda bu adama inanamıyorum.

"Bana söylemeliydin," diye ısıırıyor ve bana dönmeden önce telefonunda hızlıca bir şeyler yazıyor. "Bana ne olduğunu anlat."

Ona aptalmış gibi bakarken kaşımı kaldırıyorum. "Nereden bilebilirim ki? Tam anlamıyla kardeşine rastladım." Kıyafetimi gösteriyorum. "Her zamanki koşum için dışarı çıkmıştım ki duman gördüm ve bununla karşılaştım." Elimi tüm sahneye sallıyorum.

"Yani kazanın olduğunu görmediniz mi?" "Hayır."

Alessio ellerini saçlarında gezdirirken sinirli bir şekilde iç geçirir. "Pekâlâ. Beni aradığın için teşekkürler. Seni geri götürmemi ister misin...?" Boşluğu benim doldurmamı beklerken, bir ambulans ve bir çekici yanaşiyor.

İki yeni aracı göstererek, "Ravenna Heights'ta oturuyorum ama onları ben aramadım," diyorum.

"Biliyorum. Yaptım. Ama sen neden yapmadın?" diye soruyor, gözlerinde şüphe dönüyor.

Sanki bana tokat atmış gibi başım geriye uçuyor. "Aramamı istemedi," diyorum kanlı adamı göstererek. "Özellikle seni aramamı söyledi. Seni bilmem ama ben ölmekte olan bir adamın istekleriyle uğraşmam dostum. Sadece kötü karma istiyorsun." Bunu nasıl bilmez?

"Durumu ne kadar kötü, Alessio?" diye soruyor sağlık görevlilerinden biri sedyeyi taşıırken. Gerçekten bir ambulansla bağlantısı var mı? Bağlantı kurmak için garip bir şey.

"Emin değilim. Bilinci kapalı ama hala nefes alıyor. Onu eve götürmem gerekiyor ama sizinle hastanede buluşuruz."

"Elbette."

"Gidelim," diye emrediyor Alessio, arabasına doğru yürümeye başlamıştı bile, sanırım benim de onu takip etmemi bekliyordu.

Şok olarak nitelendireceğim bir şekilde körü körüne onu takip ediyorum çünkü yeni tanıştığım bir adamla arabaya binmenin başka nasıl bir açıklaması olabilir ki? Kardeşini bırakıp gittiği için şok oldum. Çıldırmadığı ve kardeşinin hala nefes alıyor olmasından memnun görüldüğü için şok oldum. Bunların hiçbirisi normal tepkiler değil. Ama yine de, ben kimim ki neyin normal olduğuna karar vereyim?

Arabayı geri vitese takıp şehre geri dönmeden önce kapımı zar zor kapatıyorum. "Nereye?"

Derinin tenime değen pahalı serinliği koltukta kıpırdanmama neden oluyor. Bu kadar güzel bir şeyin içinde olmaya alışık değilim. Kulağa aptalca gelecek ama kendimi bu kadar güzel bir şeye dokunmaya layık hissetmiyorum. Sorusundan biraz utanarak cevap veriyorum: "Forest Glen. DD'nin birkaç blok ötesinde. Beni orada bırakabilirsin, ben de yürüyebilirim."

"Nerede olduğunu biliyorum," diye cevap veriyor, sesi neredeyse sıkılmış gibi çıkıyor. Pekâlâ o zaman.

Şehirde hızla ilerlerken aslında beni söylediğim yere değil, yıkık dökük apartmanımın önüne bıraktığını fark ediyorum. İç çekerek kapı koluna uzanıyorum ama Alessio'ya bakmak için geri döndüğümde duraklıyorum. "Bıraktığın için teşekkürler. Umarım kardeşin de her şeye rağmen iyidir."

Peki karşılığında ne aldım? Hızla uzaklaşmadan önce bir homurtu, bana bir kapıyı daha kapatma şansı bile vermedi.

CHAPTER

ÜÇ

8ATTEO

A Sabit bir bip sesi beni içine düştüğümü hatırlamadığım bir uykudan çekip çıkarıyor. Aşırı parlak, beyaz ışığa alışmaya çalışan gözlerimi hızla kırıştırıyorum. Bacaklarımda kaşınan bir şey hissettiğimde odaklanıyorum

Bakışlarım aşağıya doğru. Üzerlerini ince, beyaz bir battaniye örtüyor, malzeme çok az rahatlık sağlıyor. Kolumu kaldırdığımda bir serumun çıktığını görüyorum ve nerede olduğumu doğruluyor.

Sikeyim.

Hastanelerden nefret ediyorum.

"Kıcının uyanma vakti gelmişti." Alessio'nun sesi sağımdan geliyor. Sandalyede arkasına yaslanmış, cilalı bir elbise ayakkabısı dizine dayanmış, gömüğünün kelepçeleri çözülmüş, kolları kıvrılmış ve kollarını kavuşturmuş.

Bakışlarımı aptal bir sitcom'un tekrarını oynayan televizyona çevirirken uzun bir iç çekiyorum. "Ne oldu?" Kim bilir ne kadar zamandır kullanmadığım için sesim kısık çıkıyor.

Alessio bir an sessiz kaldı, ben de ona yan gözle baktım. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Hayır. Hiçbir şey hatırlamıyorum." Dirty Devils ile bir toplantıya gittiğimi hatırlıyorum, hepsi bu.

"Sanırım seni nasıl bulduğumu düşününce bu beni şaşırtmadı." Ona kaşımı kaldırıyorum. "Sen bir ağacına çarptın ve yere düştün.

bilinçsiz." Bu baş ağrısını açıklıyor. " bilincin kapalı olduğu için seni bir gece müşahade altında tutmak istediler. Alnına on beş dikiş atılmış ve beyin sarsıntısı geçirmişsin. Bir yerini kırmadığın için şanslısın. Doktor bir süre daha hissedeceğini söyledi."

"Harika," diyorum , vücudum protesto çılgınlıkları atarken yüzüm buruşuyor. Ayaklarım yere degecek şekilde bacaklarımı sallıyorum. Odanın dönmesini durdurmak umuduyla gözlerimi kapatıyorum. Beyin sarsıntısı geçirmeyeli en az on yıl olmuştu. Ani hareket etmemem gerektiğini unutmuşum. "Hadi buradan çıkalım."

"En azından bu sefer seni gerçekten taburcu edene kadar bekleyemez miyiz? Buraya her gelişinde bunu yaptığında komik görünmeye başlıyor. Doktora el altından para ödediğimizi biliyorum ama bu konuda sızlanmasını dinlemekten bıktım." Alessio ses tonunu bir oktav düşürmeden önce beni ikna etmeye çalışıyor. "Ayrıca, konuşmamız gereken bazı şeyler var."

"Merak etmeyin. Bana bunu yapan o pisliği bizzat bulacağım."

Alessio homurdanır. "İnan bana, yapacağını biliyorum. Gio zaten bakıyor. Ama benim bahsettiğim bu değil."

Tabii ki öyle. Gio'nun akli dengesi yerinde değil. Bileğimi uzatarak Alessio'ya devam etmesini işaret ediyorum. "Açıkla."

"Seni nasıl bulduğumu merak etmiyor musun?" Beni takip ettiğini düşünmüştüm. Bütün arabalarımızda takip cihazı var. Alessio yüzümdeki şaşkın ifadeye bakarak başını salladı ve düşüncelerimi okudu. "Seni takip etmedim. Herhangi birimizin bir şey olmuş olabileceğini düşünmesine yetecek kadar uzun süre ortalıkta yoktun."

"Şunu tükürecek misin?" Şak diye söyledim. Lafı dolandırmanın hiç sırası değil.

"Bir kız beni aradı."

Vücudum geriliyor. "Ne?" Bugün bir kadınla birlikte değildim. Ve bir iş toplantısına asla bir kadın getirmeyeceğimden eminim.

"Beni arayanın sen olduğunu sandım ama açığımda bir kadın olduğunu gördüm.

Çok korkmuştu ve ona polisleri değil beni aramasını söylediğini söyledi." "Ve o da dinledi mi?" Bu şok edici. Benim dünyamda, para ödemek zorundasın Birinin çenesini kapalı tutmasını istiyorum. Kim bu kız?

Alessio kuru bir sesle, "Görünüşe göre, ölmekte olan bir adamın istekleriyle uğraşmak kötü bir karmaymış," diyor.

Bu beni sırtıtmaya itti. "Ve bunlar?"

"Biliyorsam ne olayım. Az önce beni aramasını söylediğini söyledi." "Sence sorun çıkarır mı?"

"Bundan şüpheliyim. Yine de bundan emin olmak için her zaman ziyaret edebiliriz. Forest Glen'de yaşıyor."

Orası zorlu bir bölge. "Orada ne yapıyordu?"

"Koşuyordu." Ciddi mi lan bu?

"Koşmak mı?" Yankılanıyorum.

"Ben de öyle dedim." Kim sadece eğlenmek için koşar ki?

"Beni buradan çıkarın ve şu küçük koşucuya bir ziyarette bulunalım."

CHAPTER DÖRT

WREN

I dairemin ön kapısını çarpıp kırım yere çarpana kadar aşağıya doğru kayıyorum. Burada yaşadığım süre boyunca o basamakları hiç bu kadar hızlı çıktığımı hatırlamıyorum.

"Lanet olsun." Ölü bir adam bulduğumdan beri tuttuğum derin bir nefesi serbest bıraktım. Yani, *ÖLÜ* olmadığını biliyorum, ama eminim ki ona doğru koşmamış olsaydım, ölmüş olacaktı. Çok fazla kan vardı. Ama kafa yaralarının çok kanadığını söylerler.

Bu bok çukuru daireye döndüğüm için bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim. Forest Glen'in çöp olduğu bir sır değil. Burada bir yer edinmek için gereken tek nitelik, düpedüz bir keş olmamak. Ev de öyle görünüyor. Mutfak dolaplarında, hızlı bir çözüm olarak kullandıkları spreylere boyadan dolayı pul pul dökülen boya lekeleri var. Evet, spreylere boya. Bunun "bakım ekibinin" burada yaptığını gördüğüm en ucuz şey olduğunu söylemek isterdim ama değil. İlk taşındığımda, oturma odasının tavanında klima menfezlerinden bir sızıntı vardı. Tavanı düzgün bir şekilde tamir etmek yerine, ben kiramı ödeyene ve onlar alçıpan alabilene kadar tavanı kestiler ve kesilmiş karton kutu parçalarını vidaladılar. Bir ay boyunca kelimenin tam anlamıyla karton bir tavana baktım. Ama tüm bunlardan sonra ve buranın ne kadar çöp olduğunu bildiğim halde, burası benim çöplüğüm. Benim evim. Güvenli alanım.

Üstümdeki kadının çocuklardan oluşan futbol takımına bağırırken çıkardığı tanıdık hafif ses, az önceki olaylar zihnimde tekrarlanırken kulaklarımı kesmek istememe neden olmak yerine beni sakinleştiriyor. İnsan o görüntüyü kafasından öylece atamıyor. Özellikle de kardeşiyle yaşadığı garip olaydan sonra. Eğer o gerçek kardeşiye.

Polisleri aramamanı kim söyledi? Ölmek üzere olan bir adamın istekleriyle uğraşmamam gerektiğine inandığım için şanslı. Eğer gerçekten öldüyse tabii. Eğer değilse, o zaman siktir et beni çünkü karma bana yan taraftan gelecek.

Başarılı olup olmadığını bilmek istememem gerektiğini biliyorum. Ve kesinlikle gizemli adam hakkında daha fazla şey bilmek istememeliyim. Yüzü kanla kaplı olsa bile, adam otorite diye bağırıyordu. Sanki kararları o veriyor, soru sorulmuyor. Tüm bunlar kötü haberler veriyor.

Yerden önce ellerimi yüzüme sürerken "Ugh," diye mırıldanıyorum. "Lanet bir duşa ihtiyacım var."

Audi'de otururken bu şekilde görünmekten ve kokmaktan utanç duyuyorum. Antrenman yaparken kokarsınız tabii ki ama ikinci el mağazasından aldığım antrenman kıyafetlerini giyiyor olmamın da bir faydası yok. Eğer ışık doğru vurursa, tüm kıcımlı görebilirsiniz çünkü bu şortlar çok ince.

Hızlıca duş alıp kurulandıktan sonra en sevdiğim uyku tişörtümü giydim, o kadar yıpranmıştı ki deliklerle doluydu. Bazıları bunun bir tişörtün çöpe atılacağı zaman olduğunu düşünebilir, ancak daha fazla yanılamazlardı. Bu, gömleğin yeni yeni güzelleşmeye başladığı andır. Yıpranmış pamuk hissi çok rahatlatıcı. Vantilatörümü açıp yorganımı geriye atıyorum ve içine giriyorum. Çarşafın serinliği yanığın bir kısmını alıyor.

Günün tüm adrenalininin çökmeye başladığını ve göz kapaklarımı ağırlaştırdığını hissedebiliyorum. Çok geçmeden dünya için ölmüş oluyorum.

CHAPTER

BEŞ

WREN

M D n yaşananlar aklıma gelip beni  l  uykusundan uyandırınca gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bu düşüncelere muazzam bir korku duygusunun eşlik etmesi berbat bir şey. İçimden bir türlü atamıyorum. Kötü bir şey olmak üzere. Kardeşinin numarasını almadığım için şimdiden kendime kızıyorum. Ya sorgulanırsam?

Yorganı üzerimden atıp yataktan kalkarken kendi kendime, "Cidden kendimi toparlamam gerekiyor," diyorum. Pantolon giyme zahmetine bile girmiyorum. Yalnız yaşamanın avantajlarından biri de canım ne zaman isterse k cımı kaldırıp ortalıkta dolaşabilmem.

DD'deki vardiyamın bitmesine yaklaşık dört saat var. Bir motorcu barında garsonluk yapmak kesinlikle hayalimdeki iş değil ama faturaları ödüyor. Motorcuların nasıl yapılacağını bildiği bir şey varsa, o da günlük işleri gibi içmektir. Hepsi çok tatlı insanlar ve beni kollarını açarak karşıladılar. Del de aynı şekilde. O kız olmasaydı nerede olurdum bilmiyorum.

Kısa koridordan geçip aşırı sıkışık mutfağıma gidiyorum, günlük kafein dozumu almaya hazırım. Tam bir kupa alırken arkamdan birinin boğazını temizlediğini duyuyorum.

Dönerken  ığlık atıyorum, kupa muşamba zemine çarpıp parçalanınca unutuluyor. Sanki kalbimin fırlamasını engelleyecekmiş gibi göğsümü tutuyorum. Çünkü orada, kanepemde oturan kanlı  l 

Dünkü kazada ölen adam. Ama o ölmedi; burada, bahçe satışından aldığım kustumuk yeşili kanepemde oturuyor. Minderlerdeki şüpheli lekeler için yarı yarıya indirim teklif edildi ve ben hiçbir zaman bir anlaşmayı geri çeviren biri olmadım. Vücut sıvıları olsun ya da olmasın.

Dün bir araba kazası geçirdiğini söylese, kendi gözlerimle görmemiş olsaydım ona inanmazdım. Yüzünü kaplayan kan gitmiş, yerine alnındaki dikişleri bir arada tutan birkaç Steri-Strip gelmiş. Özel dikim siyah pantolonu, bir bacağı diğerinin üzerinde çapraz durduğu için ciddi şekilde belirginleşmiş gibi görünen kalçalarının üzerinde uzanıyor. Kanepemden daha pahalı gibi görünen koyu gri gömleğinin en üstteki birkaç düğmesi açık. Arkasına yaslanmış, kollarını kanepenin arkasına uzatmış, bir eliyle siyah fötr şapkasını tutuyor. Tam bir İtalyan gangsteri.

"Ne oluyor lan?" Yüksek sesle sordum. Alacakaranlık kuşağına mı girdim?

"Sanırım sen ve ben yanlış bir başlangıç yaptık." Derin sesi beni sarıyor ve omurgamda küçük bir ürperti yaratıyor.

"Yanlış bir adım mı attın?" Onu bir aşağı bir yukarı süzerken yankılanıyorum. "Kafan iyi mi?" Kafası iyi görünmüyor. "Evime öylece giremezsin!"

"Hayır, Wren. Kafam iyi değil." Ağzının kenarı sanki tüm bu durumu eğlenceli buluyormuş gibi yukarı kalkıyor.

Şok içinde ağızım açık kaldı. "Adımı nereden biliyorsun?" Dün bir sürü boktan şey olduğunu biliyorum, ama zaten verdiğimden daha fazla kişisel bilgi verdiğimi hatırlardım. Sadece apartmanımı vermek bile sakinleştirici olmadan dış çektirmek gibiydi.

"Hayatımı tek başına kurtaran bu kadına şahsen teşekkür etmemek kendimi yanlış hissettirdi."

"Bir teşekkür kartı yeterli olurdu." Burnumu çektim. "Bu hâlâ kim olduğumu nereden bildiğinizi söylemiyor."

"Bunu altınızda yaşayan pislikle konuşsanız iyi olur. Kardeşim binayı biliyordu, evet, ama seni elli dolara satan o adamdı."

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi sıkarak kapatıyorum çünkü tabii ki telefonda seks bağımlısı olan adamdı. Her gece, farklı hatunların ona aletinin ne kadar küçük olduğunu söylemesini dinlemek zorunda kalıyorum.

"Ne istiyorsun?" Yenilgiyle iç çektim. Bu her neyse, iyi bir şey olamaz. Birini boş yere takip edemezsin. Onu rahat bırakabilirdi. Evet, kaygım muhtemelen beni paranoyak bir sürtük olmaya sürükledi ama sonunda yoluma devam ederdim.

"Ne bilmek istiyorum." "Ne olduğunu bilmiyorum."

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Öyle değil mi? Kardeşimi aradın." "Evet, kardeşini aradım çünkü *sen* söyledin," diyorum kaşlarını kaldırırken.

kaşlarımı ona doğru kaldırdım. Sanki ondan büyük bir sır saklıyormuşum gibi davranması hoşuma gitmiyor. "Ve eminim kardeşin seni çoktan bilgilendirmiştir. Boğazıma atladıktan sonra gördüğüm her şeyi ona anlattım."

"Alessio biraz... hırçın olabiliyor."

"Testy? Arabanla kaza yapmanın sebebinin ben olduğumu düşündüğünden oldukça eminim."

Koyu renk gözleri beni incelerken hiçbir şey söylemiyor. O anda üzerimde sadece eski püskü bir tişört ve bir tanga olduğunu hatırlıyorum. En azından kıcıımı örtüyor sanırım.

"Oraya kadar tek ne yapıyordun?" Sessizliği , gözleri benden hiç ayrılmıyor.

"Koşuyorum," diyorum yavaşça, onu biraz daha yakından incelerken.

"Kafanın iyi olmadığına emin misin?"

"Kimse eğlenmek için koşmaz."

"Yapıyorum. Harika bir stres gidericidir. Bir ara sen de denemelisin. Şu anda kıcına saplanmış olan şeyi çıkarmaya yardımcı olabilir," diye cevap veriyorum kollarımı göğsümde kavuştururken. Bu hareket, yırtık pırtık tişörtümün kalçalarımın üzerinde yükselmesine neden oluyor ve gözlerinin yapıştığı noktayı zar zor kapatıyor.

"Alessio'nun seninle neden eğlendiğini anlıyorum." Gizemli adam masaya bir kart atmadan önce ayağa kalkıyor. "Eğer paylaşmak istediğin bir şey hatırlarsan, ara." Bu veda cümlesiyle birlikte, ön kapı arkasından çarparak kapanıyor.

Kendimi neyin içine soktum ben?

CHAPTER

6IX

8ATTEO

Fuck. Wren'in böyle görünmesini beklemiyordum. Tüm o uzun, gür siyah saçlar elime sıkıca sarılmak için yalvarıyor.

Bu, bir erkeğin çılgın bir yolculuk için tutunabileceğini bildiği türden bir saç. Sikeyim.

Planım ona küçük bir ziyarette bulunmak ve Alessio'dan saklamış olabileceği bilgileri öğrenmeye çalışmaktı. Bu plan çok çabuk suya düştü. O küçücük koridorda üzerinde eski püskü bir tişörtten başka bir şey olmadan yürümesi yetti. Uzun bacakları sergileniyordu, kalçaları doğal olduğunu bildiğim bir şekilde sallanıyordu çünkü yalnız olduğunu düşünüyordu. Etkileyecek kimse yoktu. Ne yaptığını bilmeden bana doğru ilerlerken gözlerim kalçalarının hafifçe birbirine sürtündüğü yerden ayrılmıyordu. Kendimi avını bekleyen bir avcı gibi hissettim.

"Evet?" Apartmanının beton merdivenlerinden inerken telefonuma cevap veriyorum.

"Yeni bir şey buldun mu?" Alessio'nun sesi telefondan geliyor.

"Hiçbir şey. Sadece koştüğünü ve bana rastladığını söyledi. Yalan söylediğini sanmıyorum."

"Bir şey duyup duymadığını öğrenmek için Cain'i arayacağım," diye yanıtlıyor Alessio ve yanıt beklemeden telefonu kapatıyor.

Cain, şehirdeki yerel MC'nin, Kirli Şeytanlar'ın başkanı. Sanırım teknik olarak, yerleşkeleri Ravenna Heights'ın dışında. Wren'den çok uzakta olmayan DD's adında bir barları var. Gevşek bir ittifakımız var.

O tarafa gitmemin tek sebebi buydu. Cain ve ben, bölgemizdeki her şeyin sorunsuz işlemesini sağlamak için bazı ortak temel kuralları tartışmak üzere bir toplantı yaptık. Bildiğim bir sonraki şey, lanet olası hastanede bir kızın karmadan korktuğu için "ölüm dileklerimi onurlandırmak" istediğini duymaktı.

Sadece bu ifadeden bile onun bu tür saçmalıkları sineye çekecek biri olmadığını anlamalıydım. Neredeyse ferahlatıcı. Her ne kadar kontrolün bende olmasını istesem de, onun bana boyun eğmemesi hoşuma gitti.

Hayal kırıklığına uğradığım tek şey, devam edecek yeni bir ipucunun olmaması. Kaza işyerlerinden ve çoğu evden uzakta gerçekleştiği için kamera da yok. İçimden bir ses bunun planlı olduğunu söylüyor. Cain ile buluşacağımı ve yoldan çekileceğimi biliyorlardı. Sanırım açıklarını gördüler ve kullandılar. Organize suçlara bulaşmak otomatik olarak bir düşman listesini de beraberinde getirir. Bu yüzden listeyi daraltmak için daha fazla bilgiye ihtiyacım var.

İçimde Wren'i çok yakında tekrar göreceğime dair bir his var.

Beni öldürmeye çalışan her kimse, çok üzgün bir orospu çocuğu olacak.

CHAPTER 6EVEK

WREN

I DD'nin arka kapısından içeri girdiğimde kendimi kocaman bir köpek boku çuvalı gibi hissediyorum.

Ve bunun, Tanrı vergisi bir hakmış gibi evime girmesine izin veren uzun boylu, inanılmaz seksi adamla bir ilgisi olabilir de olmayabilir de. Sanki oranın sahibiymiş gibi. Düpedüz dehşete düşmeliydim ama düşmedim. Tek düşünebildiğim, yerimi kaplarken ne kadar iyi görüldüğüydü.

"Zor bir gece miydi?" Çantamı Cain'in bizim için yaptırdığı dolaplardan birine koyarken Delaney arkamdan sordu. Hafta sonları genellikle buralarda oldukça gürültülü olur ve sarhoş insanlar ne yapmaktan hoşlanır? Dolaşmayı ve kendilerine ait olmayan şeylere bulaşmayı. Sarhoş bir kızın kaç kez çantamı bulup kendisinin sandığı için aldığını size anlatamam.

"İki gün çok uzun sürdü, sürtük. Lanet olası uzun iki gün." Önlüğümü bağlamak için arkamı döndüğümde iç geçirdim.

"Dün izin gününde dinleniyorsun sanıyordum. İğrenç telefon seksi yapan adam yine yüksek sesle mi konuştu?" diye soruyor, ben onu piste kadar takip ederken. Ben açıklığın hemen yanındaki parmaklığın kenarına yaslanırken Delaney barın arkasına geçiyor.

O bardaki insanlarla ilgilenirken ben de pisti idare ediyorum. Birlikte ne kadar iyi çalıştığımızı fark ettikten sonra kısa sürede en iyi arkadaşım oldu. O da

Vibe bizimle birlikte ve ben bunu seviyorum. Artık bunu bulamıyorsunuz.

"Koşuya çıkana kadar planımız buydu." Delaney'nin bana verdiği Bana patlamak üzere olduğunu söyleyen bir bakış.

"Kaltak, sana bir kadının bu şehirde tek başına dolaşmasının güvenli olmadığını söylemiştim! Üzgünüm ama küçük bir kutu biber gazı ve kedi kulaklı bir yüzük 250 kiloluk bir adamı savuşturamaz! Bir çukurda kafan kesilmiş halde bulunduğun için cesedini teşhis etmek zorunda kalırsam seni ölümden döndürür ve kendim öldürürüm," diye bağırıyor Delaney.

"Biliyorum, biliyorum. Kendimi savunmak için, kedicik savunma yüzüğümü takmıştım. Ama koşarken kimse üzerime gelmedi. Bir şeye rastladım. "

"Ne?" Duraklıyor, gözleri kısılıyor. "Bir şeye rastladım da ne demek?"

Mekan dolmaya başlamadan ve gerçekten çalışmam gerekmeden önce ona kaza ve Alessio'nun beni bırakması hakkında hızlıca bilgi veriyorum. Gece bir bulanıklık içinde geçti. Bu işin sevdiğim bir yanı, bir akış yakaladığınızda zihninizi otomatik pilota bağlayabiliyor olmanız. Delaney'nin daha fazla bilgi almak için baskı yapmak istediğini söyleyebilirim, ama hiç zamanımız olmadı ve ben farkına bile varmadan kesiliyor ve paramı alıyordum. İşim bitmiş olmasına rağmen, Delaney'nin hala dolu bir rayı vardı.

Arka kapıdan çıkıp eve doğru yürümeye başlamadan önce ona daha sonra yetişeceğimi işaret ediyorum.

Şehirde yaşamının avantajlarından biri de ihtiyacım olan her şeyin yürüme mesafesinde olması ve dairem her şeye sadece birkaç blok uzaklıkta olduğu için araba almaya gerek görmedim. Arada bir kulüp binasında parti yapıyorum ama arabayı Delaney kullanıyor ya da çocuklardan biri beni alıyor.

Bu yürüyüşü uykumda bile yapabilsem de, geceleri eve tek başıma yürürken hala biraz çizik çizik oluyorum. Gölgelelerin arasından ne çıkacağını asla bilemezsiniz.

Binamdan bir blok uzaklaşana kadar içimi tedirgin edici bir his kaplamadı. Hani izlendiğinizi hissettiğinizde yaşadığınız o duygu var ya? İşte o his. Hızla omzumun üzerinden bakıyorum ve arkamdaki alanı tarıyorum. Bir şey seçilemeyecek kadar karanlık ama bu his geçmiyor.

Eve gidip sokaktan kurtulmak istediğim için hızımı biraz artırıyorum, depar atmaya hazırım. Çantamı biraz daha sıkı tutuyorum

biber gazı kutumu almak için elimi içeri sokarken göğsümde. Bilirsin, her ihtimale karşı.

Hafta içi alışveriş merkezindeki yaşlı kadınlar gibi güçlü adımlarla köşeyi dönerken arkamdan gelen adım sesleri beni geriyor. Arkama bir kez daha bakma riskini göze alarak, bu kez gerçekten birini görüyorum. Neye benzediklerini göremeyeceğim kadar uzaktalar. Geçen binalara yakın durduklarını görebiliyorum. Gölgele, karanlık işler çevirirken dostunuzdur.

Küçük çakımı evde bıraktığım için kendime gerçekten kızıyorum.

Tam depar atmaya karar vermeden hemen önce kişinin bana yaklaştığını hissedebiliyorum. Eğer bu gece kendimi bir çukurda bulmazsam, bunu Delaney'nin yüzüne vuracağım.

Daha hızlı gitmek için bedenimi zorlarken arkamda ayaklarının hızlandığını duyuyorum. Binanın yaklaştığını görebiliyorum. Sadece oraya ulaşmam gerekiyor. Bina bekçiliği yapan evsiz adam Mark, geçmesine izin vermiyor. Ona her hafta içki ve yiyecek rüşveti veriyorum, böylece her zaman iyi tarafında kalıyorum çünkü ne olacağını asla bilemezsiniz. En azından bu iyi karma geri gelmek üzere.

"orospusu," diyen bir erkek sesi duyuyorum arkamdaki pantolondan.

Binanın kapısından hızla içeri giriyorum, ama arkamda çoktan ayağa kalkmış olan Mark'a işaret etmeden önce değil.

"Yoluma çıktığını duydum. Ben hallederim," diyor Mark bana.

Fark edilmeden kaçmayı planlıyorsam ona teşekkür etme şansım yok. Kendi katıma ulaşana kadar merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. Adrenalinin etkisiyle anahtarlarımı karıştırıyorum ve bu da beni çok gergin yapıyor. Sonunda içeri girip kapıyı çarparak kapattıktan sonra tekrar kapıya doğru kayıyorum. Kendimi tam olarak bu pozisyonda bulduğum bir önceki geceye geri döndüğümde tanıdıklık hissi üzerime hücum ediyor.

Ne var biliyor musun? Siktir et bu boku.

Yerden kalkarak, kanlı adamın eski sehpanın üzerine bıraktığı kartı aldım ve telefonumdaki mesajlaşma uygulamasına numarasını girdim.

Ben: Hey, pislik. Köpeklerini geri çekebilirsin. Birinin beni gece eve kadar takip etmesi hiç hoş değil.

CHAPTER DOĞRU

8ATTEO

I telefonumun cebimde titrediğini hissediyorum. Çıkarıp az önce gelen mesajı açıyorum.

Bilinmeyen numara: Hey, pislik. Köpeklerini geri çağırabilirsin. Geceleri birinin beni eve kadar takip etmesi hiç hoş değil.

Köpekler mi? Kim lan bu?

Ben: Bu kim?

Gönderdikten otuz saniye bile geçmeden üç küçük baloncuk çıkıyor ve kişinin yazdığını bana bildiriyor.

Bilinmeyen numara: Benimle dalga mı geçiyorsun?

Hayır, şaka yapmıyorum. Bu numarayı nereden buldun?

Bilinmeyen numara: Onu bana sen verdin, ahmak.

Onlara ben mi
verdim?
Oh, lanet olsun.

Ben: Wren?

Üç noktalı baloncuğun tekrar belirmeden önce bir anlığına belirip kaybolmasını izliyorum. Muhtemelen bana siktirip gitmemi söylemenin daha yaratıcı bir yolunu düşünüyor. Alınan bir şey.

Bilinmeyen numara: Yine mi kafan güzel? Evet, ben lanet Wren.

Homurdanı
yorum.
Gördün
mü?
Alınan.

Ben: Üzgünüm Wren; ne yazık ki senin için kafam iyi değil. Sanırım ekranımdan akan tavrın senden geldiğini bilmeliydim. Senin için ne yapabilirim?

Bilinmeyen numara: Biri beni bir kutuya koymaya çalıştı.

Ben: Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.

Bilinmeyen numara: Birisi beni iş yerimden eve kadar takip etti demek. Beni yakalamış olsalardı, şu anda küçük parçalara ayrılmış olacağımdan oldukça eminim. Yenmeyi bekliyor olurdum. Parmağım muhtemelen çoktan kapınıza doğru yola çıkmış olurdu.

Yüzüme bilmediğim gülümseme düşüyor.

Wren'in herhangi bir tehlikede olduğunu düşünmek bile içimi sıkıyor. O sadece... Wren. Ve bu rahatsız edici çünkü hayatımda ne zaman ailemden başka birinin bir sorun yaşamasından endişe duydum? Asla. Onun zarar görmesi fikri aklıma yatmıyor.

Ben: İyi misin?

Baloncuk patlar ve tekrar kaybolur. Tekrar görünene kadar neredeyse bir dakika geçer.

Onun boktan dairesine gidip iyi olup olmadığını kendi gözlerimle görme ihtiyacı neredeyse zorlayıcı.

Bilinmeyen numara: Evet.

Ben: Yarın bir yerde buluşalım, sen de bana neler olduğunu anlattırısın. Şimdi güvende misin?

Bilinmeyen numara: Sanırım öyle. Mark onu benim için durdurdu. Öğlen The Drip'te buluşalım mı?

Mark da kim?

Yazmaya başlamadan önce çenem sıkıştı.

Görüşürüz o zaman.

Wren'i telefonuma hızlıca kaydedip masaya atıyorum ve ellerimi yüzüme sürüyorum.

"Sorun mu var?"

Ona ters ters bakarken gözlerim Alessio'ya kayıyor. "Damla ne lan?"

"Burası bir kahve dükkanı. Neden?"

"Wren yarın benimle orada buluşmak istiyor. Bu gece işten eve dönerken birinin onu takip ettiğini söyledi ve bunun benim hatam olduğunu düşündüğünü hissediyorum."

"Sadece paranoyaklaşıyor mu?" Alessio soruyor, benim hissettiğim kadar kafası karışmış görünüyor. Haklı bir soru. Bir kadın geceleri yalnız yürümemeli, özellikle de o bölgede.

"Hiç sanmıyorum. Mark adında bir adamın," Tanrım, şimdiden bu piçin göz kapağını kesmek istiyorum, "onun bir şey yapmasını engellediğini söyledi. Şimdi, bu neyi gerektiriyor? Hiçbir fikrim yok. Yarın The Drip'te öğreneceğim."

"Bunun geçen gece olanlarla bir ilgisi olabileceğini düşündüğünüzü biliyorum, ama ya yoksa? Ya tüm bunlar bir tesadüfse? Şehrin zor bir bölgesinde tek başına evine yürüyen çekici bir kadın. Her sapık bunu fark eder. DD'de çalıştığını söylemiştin, değil mi?" Alessio soruyor ve devam etmeden önce başımla onaylamamı bekliyor. "Onu arzulayan ve vardiyasının bitmesini bekleyen ürkütücü bir müşteri olabilir."

"Hangi ürkütücü müşteri?" Gio mutfağa girerken sorar.

İçimi çektim. Tam da ihtiyacım olan şey, bunu bilen başka bir kişi. Ailenin reisi olmak, adamlarımın sürekli gelip gitmesi anlamına geliyor.

"Matteo'yu bulan kadın ona zarar vermeye çalışan biri olduğunu düşünüyor," diye cevaplıyor Alessio benim yerime.

Cevap vermeden önce ona doğru bir bakış fırlattım, "Tüm gerçeklere sahip değil. Ve Alessio bazı iyi noktalara değindi. Kız çekici ve bir motorcu barında çalışıyor."

"Biz olduğumuzu düşünmese iyi olur. Onun nesi var böyle? Kadınlara zarar vermediğimizi herkes bilir," diye homurdanıyor Gio, benim adıma gücenmiş. "Düzüştüğü herif mi? Evet. Kadının kendisine asla." Gio başını sallıyor.

Yardım edemem ama kıs kıs gülerim. Gio benim bir çeşit infazcım. Biri ödeme yapmazsa, Gio'yu gönderirim. Biri ispiyonculuk yaparsa, Gio'yu gönderirim. Küçük kardeşim, kendi kanımdan ve canımdan olmasına rağmen, kana susamışlığını nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Yani, mesleğimiz gereği hepimizde var ama Gio bunu bambaşka bir seviyeye taşıyor. Adam bir süredir birine işkence edememişse depresyona girmeye başlıyor.

"Onunla konuşmam bittiğinde konuşmayacak." The Drip adında bir yerde. Harika.

CHAPTER NIKE

WREN

I Onunla buluşmayı kabul ettiğim için muhtemelen aptalın tekiyim. Yani, hala adını bile bilmiyorum.

Neyim var benim?

Muhtemelen daha da berbat olan şey, onun kanepemde sanki kanepenin sahibiymiş gibi oturduğunu görmenin amımı sıkmasıydı. Adamdan seksapel sızıyor.

İşte buradayım, köşeye sıkışmış bir masada oturuyorum, buzlu kahvemi görmezden geliyorum ve onun gelmesini beklerken hamur işimi karıştırıyorum.

Telefonuma bakıp iç geçiriyorum. Hâlâ on beş dakikası var.

Sanırım dün gecedan sonra gerçekten paranoyaklaştım. Buraya gelirken her iki saniyede bir omzumun üzerinden bakmaktan kendimi alamadım. Arkamdaki adam beşinci seferden sonra bana deliymişim gibi bakmaya başladı. Mantıken, güpegündüz olduğu için iyi olmam gerektiğini düşünürdüm, ama sanırım en çok suç o zaman işleniyor. Göz önünde.

Kapının üstünden sarkan küçük zilin sesini duyana kadar bir beş dakika daha geçerken, gerçekten tadına bakmadan böreği kemirmeye devam ediyorum. Gözlerim kapıya kayıyor ve onun büyük bir özgüvenle içeri girdiğini hemen fark ediyorum. Varlığı, talep bile etmeden odadaki tüm dikkatleri üzerine çekiyor.

Bana doğru yönelmeden önce durup beni süzdü. Bir psikopat gibi ona bakıyor olmasaydım, en ufak bir aksaklığı bile kaçırabilirdim.

dudağından.

"Wren," diye selamlıyor yaklaşırken. "Sana kahve ısmarlayacaktım ama görüyorum ki bunu çoktan halletmişsin."

"Buraya erken geldim."

"Başka bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum koltuğumda kıpırdanırken, ellerimi kalçalarımın altına yerleştiriyorum. Bunu kaçırmıyor ve gözlerinin bana doğru hafifçe kısılmasına neden oluyor.

"Hemen döneceğim."

Onu tezgâha kadar takip eden diğer kadınların bakışlarını kaçırmıyorum. Özel dikim elbise pantolonu kaslı kalçalarını ve poposunu harika bir şekilde gösteriyor. Yemin ederim her adımda kaslarının hafifçe kasıldığını görebiliyorsunuz. Başka tarafa bakamadıkları için onları suçlayamam. Adam tam bir muamma.

Sağ tarafımda bir gırtlak sesi duyuldu ve en az 70 yaşlarında olması gereken bir kadının kaşlarını sallayarak bana başparmağını kaldırdığını gördüm.

Yakalandın.

Hâlâ adını bilmediğim bir adamla göz göze geldiğim için yüzümün ısındığını hissedebiliyorum.

Eğer yer her an beni yutabilseydi, bu harika olurdu. "İyi misin?" diye soruyor kahvesini bırakıp koltuğuna kayarken. "Evet." Boğazımı temizliyorum. "Neden?"

"Telaşlı görünüyorsun."

"Son birkaç gün çok hareketli geçti." Bu tam olarak yalan sayılmaz çünkü öyle. Sadece şu anda çok utanmamın nedeni bu değil. "Bana adını söyleyecek misin? Tüm bu olanlardan sonra *ikimizin* de ilk isim bazında olması gerektiğini hissediyorum."

Beni incelerken başını eğiyor, dudağı eğleniyormuş gibi seğiriyor. Yine. Görünüşe göre, bu adam için çok eğleneliyim. "Matteo."

Matteo.

Seksi bir erkek ismi olabilirdi.

"Seninle resmen tanıştığımıza memnun oldum, Matteo."

Matteo alçak sesle, "Adımı söyleme şeklini seviyorum, Wren," diyor. Ses tonu aklımdan geçenleri unutmama neden oluyor ve şimdi ona öylece bakıyorum.

Ürpertici. "Şimdi, neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?" diye soruyor kahvesinden bir yudum almadan önce.

"Doğru." Derin bir nefes almadan önce iç çektim. "Dün gece DD'de her zamanki vardiyamda çalıştım ve her zamanki gibi eve doğru yürümeye başladım."

"Neden bir araban yok?" Matteo araya giriyor. Şehirde araba mı? Bu ekonomide mi?

"Şehirde bir arabaya sahip olmanın ne kadar mal olduğunu biliyor musun? Ayrıca, ihtiyacım olan her şeye yürüme mesafesinde yaşıyorum." Sözünü kestiğim için ona ters bir bakış fırlatmak için durakladım. "Dediğim gibi, işten eve yürürken birinin beni izlediğini hissetmeye başladım. İlk başta kimseyi görmedim ama yürüdükçe bu his daha da yoğunlaştı. Sonunda arkama baktığımda onu gördüm."

"O mu?"

"Evet. Beni takip ettiğini fark ettiğimde koşmaya başladım ve o da peşimden geldi. Ondan kaçmak için tam zamanında binama ulaştım ama "*Kahrolası orospu*" dediğini duymadan önce değil. Kesinlikle bir erkek sesiydi."

Matteo cevap vermeden önce bir süre sessiz kaldı, "Ve bu adamı seni... bir kutuya koymasına için gönderdiğimi mi düşünüyorsun?" Ses tonundaki hafif uyarıyı kaçırmadım.

"Onu ben göndermedim." Ellerimi havaya kaldırdım. "Ne düşünmemi bekliyorsun? Hayatını kurtardıktan sonra evime girdin, bana isim vermedin, polislerle konuşmamamı söyledin. Yani, gerçekten." Başımı salladım. Bu adam gerçek dışı.

"Ben kadınlara zarar vermem," diyor Matteo sanki ona hakaret etmişim gibi, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. Gözlerinden doğruyu söylediğini anlayabiliyorum.

"Seni aşağılamak istememiştim. Sadece bunun başka neden olabileceğini bilmiyorum."

"Beklediğin hasta herifin vardiyanın bitmesini ve seni eve kadar takip etmesini beklediğini düşünmüyorsun değil mi? Sen güzel bir kadınsın."

Homurdanıyorum. "Lütfen. Bir motorcu barında çalışıyorum. Etrafta sürekli takılan kulüp kızları var. Sadece birkaçı biraz yıpranmış; diğerlerinin eline su bile dökmem. Eğer birini isteseydi, tek yapması gereken kışına bir tokat atmak olurdu. Anlıyor musunuz? Beni beklemesi için bir neden yok."

"Evet, sanırım görmeye başlıyorum." Gözlerinde tam olarak çıkaramadığım bir parıltı var. "Ben icabına bakarım. Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana nasıl ulaşacağını biliyorsun." Matteo ayağa kalkıyor, gözleri benden hiç ayrılmıyor. "Benimle kahve içtiğin için teşekkür ederim, *güzelim*." Ve vedalaşarak ayrılıyor, kahvesine hiç dokunmadan.

İç duvarlarımın tekrar sıkılaşmasından nefret ediyorum. Eve gittiğimde bu ismin ne anlama geldiğini Google'da araştırmayı aklıma not ettim. Sadece aksanı bile bana sorgusuz sualsiz çok şüpheli şeyler yaptırmaya yetiyor.

"Affedersiniz," diye bir ses geliyor sağımdan. Dönüp baktığımda, az önceki kaşlarını sallayan kadın olduğunu fark ediyorum. "Umarım iki sentimi araya sokmamın sakıncası yoktur, ama sen git onları kaplan yap. Bu adam 73 yıldır gördüğüm en sıkı kışa sahip," diyor ve elindeki bardağı fırlatırken kaşlarını tekrar sallıyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü cidden, hayatım ne hale geldi böyle?
için mi?

CHAPTER TEK

8ATTEO

I Wren'in telefonumu havaya uçurmasının uzun sürmeyeceğini biliyordum. İcabına bakacağımı söyledim ve ben sözümün eriyimdir. Eninde sonunda tam olarak nasıl olduğumu belirtmediğimi fark edeceğini bilmeliydim. icabına bakacak.

Wren: Daha önce bununla ilgileneceğinizi söylerken ne demek istediniz?

Ben: Aynen öyle.

Wren: Benimle dalga mı geçiyorsun?

Ben: Şaka yapıyormuşum gibi mi geldi?

Wren: Bu iş daha bitmedi.

Hayır, bu kesinlikle bitmedi, Wren. Sonunda onu tekrar göreceğim düşüncesiyle yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor. Bana neler oluyor bilmiyorum. Onu aklımdan çıkaramıyorum. Umarım tüm bunlardan rahatsız olan tek kişi ben değilimdir. Daha önce hiçbir kadın beni bu kadar etkilememişti. Wren'in rüyalarınıza girecek bir yüzü var. Tanrı biliyor ya, benimkilere de musallat oldu. Neredeyse geceleri parlayacakmış gibi görünen o parlak mavi gözler sanki ruhumdan geriye kalanlara bakıyormuş gibi hissettiriyor.

"Nasıl geçti?" Alessio, peşinde Gio ile mutfığıma girerken soruyor.

"Gitti. Olayın arkasında bizim olduğumuzu düşündü," diye cevap veriyorum, Gio sertçe nefes alırken. "Her şey açıklığa kavuştu, Gio, sakın ol." Konuşurken ellerimi aşağı indiriyorum. "Ona bu işi halledeceğimizi söyledim."

Alessio, "Eve giderken geçtiği binalarda kamera olup olmadığına bakacağım," diyor.

"Ayrıca binasının önünde birinin olmasını istiyorum. Bu adam kızın nerede yaşadığını öğrendikten sonra tekrar gelmeye çalışır mı bilmiyorum." Bunu düşünürken duraksadım. "Enzo müsait mi bir bakayım."

"İlk vardiyayı ben alacağım," diye homurdanıyor Gio.

Enzo bizim baba tarafından kuzenimiz. O ve Gio birbirlerine çok benziyorlar; bazen korkutucu oluyor. Ya çok samimiler ya da birbirlerinin göz kapaklarını kesmekle tehdit ediyorlar. Babamız vefat ettiğinde ve ben aile şirketinin başına geçtiğimde, iki adamım arasında kimin öldüreceği konusunda çıkan tartışmaları durdurmak zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Beş yaşında iki çocukla uğraşmak gibi.

"Unutma, bu akşam annemlerde yemeğimiz var. Eğer kaçırırsan çok kızar," diye ekliyor Alessio.

"Bunu kaçırmayacağım," diye homurdanıyor Gio tezgahın üzerinden kalkarken. Mutfaktan çıkarken omzunun üzerinden, "Bana adresini gönder," diye sesleniyor.

Alessio, Gio'nun sırtına bakarken, "Eğer o adam bu gece ortaya çıkmaya karar verirse, hayatındaki seçimlerinden gerçekten pişman olacak," diyor. "Peki, peşinde olduğumuzun biz olmadığımız anlaşıldıktan sonra neden rastgele bir kadına yardım ettiğimizi söylemek ister misin?"

Alesso'ya ters ters bakıyorum.

"Ne? Bu adil bir soru." Masumca omuz silkiyor.

"Ona borçluyum." Asıl cevap, onu aklımdan çıkaramadığım için, ama şu anda bunu ona itiraf etmemin imkanı yok.

"Seni bulduğu için kendini suçlu hissetmemelisin. Kim olsa yardım çağırırdı."

"Hayır, yapmazlardı. Çoğu insan kaçmaya devam ederdi. Beni dinleyip polisler yerine seni aramasından bahsetmiyorum bile. Yani, evet. Ona borçluyum."

"Hepsi bu mı?" Alessio soruyor, sorgulayan bakışları bana kilitlenmiş. "Hepsi bu kadar."

Belki kendime bunu yeterince söylersem, gerçekten inanmaya başlayabilirim.

CHAPTER RLEVEK

WREN

I Sanırım sonunda beni uçuruma itecek kişiyle tanıştım. Matteo çok sinir bozucu biri. Hayatınızda olamayan ama aynı zamanda tamamen içinde olan biriyle hiç tanışmadım. Matteo.

Her şeye karşı soğukluğu sol gözümün seğirmesine neden oluyor. Ve gerçek şu ki adını öğrenmem bile onunla üç farklı kez karşılaşmamı gerektirdi. İlkinde yarı baygın olabilir ama yine de sayılır. Sik kafalı kardeşi en azından bunu bana söyleyebilirdi. Sik kafalılığın aileden geldiği hissine kapılıyorum.

Bu gece işe geldim. Beni takip eden sürüngene beni doğraması için bir fırsat daha vermek istemiyorum. Gündüz barmeni telefonu açtığında çok rahatlardım. Delaney'den bilerek kaçmıyordum ama kimseyle konuşacak havada değildim. Aklımdan milyonlarca düşünce ve "ya olursa" geçerken olmaz. Geçen gece hakkında daha fazla bilgi almak için baskı yapacak ve endişem şu anda bununla başa çıkamaz. Ayrıca, benim için zaten olduğundan daha fazla endişelenmesine gerek yok.

Dairem bina girişinin olduğu sokağa bakıyor. Bu bana aynı anda hem rahatlık hem de paranoya getiriyor. Rahatlık çünkü onu görmediğimden emin olmak için kontrol edebiliyorum. Paranoya çünkü sürekli pencereden dışarı bakıyorum. Gördüğüm her erkeğin o olduğunu düşünüyorum. Bu iki ucu keskin bir kılıç, gerçekten.

İşte burada, kusmuk yeşili kanepemde, Sherpa battaniyemin altına sarılmış, arka planda rahatlatıcı programım çalarken uzanıyorum. Yatakta olmalıydım ama uyuyamayacağımı biliyorum. Gözlerimin kanepenin arkasından pencereden dışarı bakabileceği mükemmel bir açıda uzanıyorum ve bir saat önce binanın önüne siyah bir arabanın park ettiğini fark ettiğimden beri her iki saniyede bir bunu yapıyorum. Arabadan inen ya da arabaya binen kimse de yok. Süper sus.

İç çekerek yavaşça kanepeden kalkıyorum. Eğer boşalacaksa, boşalacak. Yapabileceğim fazla bir şey yok.

Ön kapının kilitli olduğundan emin olduktan sonra yatağa gidiyorum.

BİR HAFTA SIRADIŞI BİR ŞEY OLMADAN GEÇTİ. Her zamanki gibi bir işti. Her zamanki koşuşturmalarımı, vardiyalarımı, ayak işlerimi yaptım ve hiçbir şey yapmadım. İlk geceki aynı siyah araba her gece saat tam geliyor ve her sabah saat yedide hemen gidiyordu.

Bunu bilmemin tek nedeni, bir seferde dört saatten fazla uyuyamamam. Duyduğum en ufak bir tıkırtı ya da ses beni onun içeride olduğunu düşünmeye itiyor.

Bir yanım Matteo'nun gerçekten ilgilenip ilgilenmediğini merak ediyor. Geçen haftaki konuşmamızdan sonra ona hiç mesaj atmadım ama o da bana ulaşmadı. Hiçbir bilgiye dayanmadan adamı nasıl bulduğunu bile bilmiyorum.

İşte buradayım, işten eve yürüyorum, bir elimde biber gazı kutusu, diğerinde bıçak yüzüğümle boktan bir ruh halindeyim. Delaney aradı, ben de hiç sevmediğim yeni bir kızla çalışmak zorunda kaldım. Beni takip etmesinden ve kırımın dibinde olmasından duyduğum rahatsızlık öfkeye dönüştü ve şimdi hayattan nefret etmeye geri döndüm. Delaney beni onunla yalnız bıraktığı için bana çok şey borçlu olacak.

Son köşeyi dönüp binanın bulunduğu sokağa giriyorum ve duruyorum. İçinde rahat ettiğim siyah araba binanın önündeki her zamanki yerinde değil. Örümcek hislerim harekete geçiyor ve ensemdeki minik tüyler diken diken oluyor.

Bir şeyler ters görünüyor.

Sürüngeyi yakalayıp bile bana bildirmeden gerçekten "unut gitsin" mi dedi? Ondan kesinlikle pislik titreşimleri aldım, ama

İşler sarpa sardığında birini öylece bırakacak türden. Puştluk hisleri daha çok "Ben kendi yolumu bulmaya alışkınım" türünden bir şeydi. Gözlerim hızla sokağı ve binamın girişini taradı.

Hiçbir şey görünmüyor, sadece yürüyen olağan insanlar ve hızla geçen arabalar. Bu, midemin çukurundaki rahatsız edici hissi hafifletmiyor.

İçeri girerken Mark'a başımı sallıyorum, o gün binayı "korurken" gördükleri hakkında benimle konuşmak istemediği için şükrediyorum. Bu beni bir sürtük gibi gösterecek, ama adamın yalnız olduğunu anlasam da, bazen birinin hiçbir şey hakkında boş boş konuşmasını dinlemek istemiyorum. Çene çalacak tipte bir kız değilim.

İlk defa, binam gerçekten sessiz. Altımdaki ürkütücü sapığın telefonda bağırıldığını duymuyorum, diğer uçta kime ödeme yapıyorsa ona mastürbasyon yaparken kendisine bir kalem siki olduğunu söylenmesini istiyor ve üst katta futbol takımıyla birlikte olan kadın evde bile değil gibi görünüyor. Açıkçası işten eve geldiğimde istediğim tek şey bu. Huzur ve sessizlik. Ama neden sonunda buna sahip olduğum halde bundan nefret ediyorum?

İşten çıkmadan önce çalışan indirimimi kullanarak bir hamburger yedikten sonra en iyisinin duş alıp yatmak olduğuna karar verdim. Aceleyle yüzümü ve vücudumu yıkadım, kremlerimi sürdüm, Matteo'nun eve girdiği gece giydiğim eski püskü, büyük boy tişörtü giydim ve yatağa girdim.

Uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey, birinin arabasının alarminin uzaktan çaldığı ve beni uyutacak kadar huzur verdiği.

YÜKSEK SESLİ BİR ÇATIRTI, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi yatakta dik durmama neden oluyor.

"Bu da neydi böyle?" Gözlerim karanlık odaya alışırken kendi kendime fısıldıyorum. Tek ışık kaynağı sokak lambalarından gelen belli belirsiz bir parıltı. Gürültüye odaklanmaya çalışıyorum ama kalbim kulaklarımda çarpıyor ve konsantre olmamı zorlaştırıyor.

Biri kapımı mı çalıyor?

Bir patlama sesi daha ve ardından ön kapının yatak odamı oturma odasından ayıran duvara çarptığını duyuyorum. Bu ince beyaz duvarlara asmak için ucuz bir internet sitesinden bulduğum resim çerçeveleri yere düşüyor.

"Vay anasını! Vay anasını! Hassiktir!" Üzerimdeki örtüleri yırtıp yataktan fırlarken çılgınca fısıldıyorum. Birisi gerçekten evime girmiş.

Buna çok benzeyen bir senaryoyu defalarca kafamdan geçirdiğimde beynim beni terk ediyor. Kendimi nasıl savunacağımı ve kendi hikayemde nasıl kötü adam olacağımı birçok kez oynadım.

Donmuş

durumdayım.

Donup kaldım.

Ayaklarımı hareket ettirmek istiyorum ama beynim bedenimle iletişim kuramıyor. İkimiz de bunun gerçek hayat olduğunun şokunu yaşıyoruz.

Gürültülü ayak sesleri yavaşça koridorumdan aşağıya, ayakta durduğum yatak odama doğru geliyor, aslında bu bok parçasını benimle ne isterse yapmaya davet ediyor.

"Dışarı çık, her neredeysen dışarı çık." Adam gülüyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Etrafıma bakıyorum, dikkatini dağıtacak ya da bayıltacak kadar sert vurabileceğim bir şey bulmaya çalışıyorum ama elim boş dönüyorum.

Sikeyim.

Belki de böyle öleceğim.

O girişte durmadan hemen önce açık yatak odamın kapısının arkasına atladığımda beynim nihayet beni yakalıyor. Panikle burnumu ve ağzımı elimle kapatıyorum ki dairemin üzerine çöken ürkütücü sessizlikte nefes alıp verdiğimi duymasın.

Odama girerken, "Burada olduğunu biliyorum, seni lanet olası sürtük," diyor. Şimdi sırtı bana dönük. "Küçük bekçi çocuğun bütün hafta nöbet tuttu. Sanırım o gittiğine göre artık büyük ve kötü değilsin, ha?"

Açılışımı yapmadan önce bir ürperti daha omurgamdan aşağı iniyor. Kapının arkasından çıkıp koridorda çılgınca bir koşu yapıyorum. Saçlarımdan tutulup çılgınlık atmama neden olmadan önce mutfığıma zar zor varıyorum.

"Yakaladım seni." Adam beni yere fırlatırken alay ediyor, başım yerden sekiyor. Dudağımı ısırırken gözlerimde yaşlar birikiyor. Başka bir ses çıkmasını engellemek için dişlerimi etime daha da sert geçirirken kanın birikmeye başladığını hissedebiliyorum. Bu hasta herife çılgınlıklarımı duyma zevkini tattırmayı reddediyorum.

"Bunların hepsi senin suçun, biliyorsun." Üzerime abandı, tiksintiyle aşağı bakıyordu. "Hiç durmamalıydın. Eğer durmasaydın bunların hiçbiri olmayacaktı."

Nefesim kısa kesiliyor. Panik atak galip gelmeye başlıyor. Beynim tekrar tekrar "kalk" diye bağıırken onun ne dediğini düşünemiyorum.

"Şimdi ödemek zorundasın." Çeneme sert bir darbe indirerek başımı geriye attı. Gözlerimi öfkeyle kırıştırtıp görüşümdeki lekelerden kurtulmaya çalışırken görüşüm birkaç saniyeliğine kararıyor.

Savaşmam gerek.

Ben fırsat bulamadan tekrar üzerime geliyor.

"Her zamanki tipim değilsin ama sanırım şimdilik idare edersin." Pantolonunun fermuarının açıldığını duyduğumda gülüyor.

Oh, lütfen, Tanrım hayır.

Ben somut bir plan yapmaya fırsat bulamadan o çoktan bacaklarımın arasında yere diz çökmüştü bile. Kafam net düşünemeyecek kadar bulanık. Üzerimde dirseklerinin üzerinde yükselirken kusmuğun boğazımın arkasına doğru ilerlediğini hissedebiliyorum. Bayat alkol kokusu kusmuğumu geri yutmama neden oluyor.

Sikerim böyle işi.

Bu şekilde dışarı çıkmayı reddediyorum.

Hiç tereddüt etmeden sol bacağıma yukarı kaldırıyorum ve taşaklarına olabildiğince sert şekilde sokuyorum.

"Seni lanet olası kaltak!" diye bağılıyor, bir eli refleksle bölgeyi kavıyor.

Omzunu olabildiğince sert bir şekilde ittiğimde dengesini kaybediyor ve üzerimden düşüyor. Yerden kalkıp mutfığa doğru koştum. Görüşümdeki lekelerin arasından gözümü ocağın yanındaki köşede duran bıçak bloğuna dikiyorum. Tezgâhın kenarı karnıma batıyor, yavaşlama riskini almak istemiyorum ve tezgâha ulaşmadan önce beni tekrar yakalamasını istemiyorum. Elim şef bıçağının serin, ahşap sapını kavıyor ve onu bloktan çekip .

Arkamdan yaklaştığını duyduğumda, "Seni ilk bulduğumda öldürmüş olmayı dileyecaksin, amcık," diye homurdanıyor. Bu sefer hazırım. Yumruğunu tekrar saçlarıma doluyor ve geri çekiyor. O çekerken karşı koymuyorum. Kolumu geriye atıp şef bıçağını olabildiğince sert bir şekilde karnına saplamadan önce hafifçe ona doğru eğiliyorum. Elim gömleğinin kumaşına temas edene kadar devam ediyorum, gidebildiği kadar derine.

Dizlerinin üzerine çökerken saçlarımı serbest bırakıyor.

Nefes nefese kaldığını duyduğumda arkama bakmak için durmuyorum. Tek düşünebildiğim, aptalca komodinin üzerinde bıraktığım telefonumu alıp buradan siktir olup gitmek.

Rekor bir sürede, elimde telefonumla koridordan aşağı uçuyorum. Mutfağın önünden bir bakış bile atmadan geçip, artık orada olmayan ön kapıdan çıkıyorum. Basamakları ikişer ikişer inerken, fiziksel olarak dışarı çıkana kadar ilk gerçek nefesimi almıyorum.

Mark'ın her zamanki yerinde olmadığını fark edince koşarak sokağa çıktım.

Birkaç blok sonra duruyorum ve bir binanın girişindeki gölgelerin içine giriyorum. Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak eğildiğimde duygularım beni yakalıyor ve bir inilti çıkarıyorum. Çok geçmeden bu sızlanma hıçkırıklara dönüşüyor.

Ağzımda tek tadabildiğim tuzlu gözyaşlarımla karışmış kan. Asla unutamayacağım bir tat.

"Tanrım, bu ne lan!" Çığlık atıyorum. Gözyaşlarım yakın zamanda durmayacak. Hatta daha da şiddetleniyorlar.

Asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şeyi yaptım. Matteo'yu aradım.

CHAPTER ON İKİ

8ATTEO

P *op, pop, pop*
Gio'nun birinin işini bitirirken çıkardığı ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. Arada sırada, korumamızı isteyen birileri çıkacaktır. Ta ki bu adam taşaklarının Teksas olduğunu düşünüp olmaması gereken birine çenesini açana kadar.

ağzını çalıştırıyor.

Bir numaralı ders: İşimde tanımadığım insanlardan hoşlanmam.

Doğal olarak, bir sonraki adım bu pislikten bir örnek çıkarmaktır.

Arabama doğru ilerlerken telefonumun cebimde titrediğini hissediyorum. Telefonumu çıkarırken omzumun üzerinden Gio ve Enzo'ya, "Bununla ilgilenin," diye sesleniyorum.

Wren arıyor

Suçluluk duygusundan midem sıkışıyor. Bu gece onun evine bir adam gerektiğini biliyordum ama bu olay beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı ve Gio ile Enzo'ya ihtiyacım vardı. Ayrıca, bir hafta boyunca hiçbir şey olmayınca iyi olacağını düşündüm. Belki de Alessio haklıdır. Tüm bu olanlar için kendimi suçlu hissetmeyi bırakmalıyım. Ondan beni bulmasını ve yardım etmesini istemedim. Muhtemelen iki kere iki etti.

Ön tarafa park eden arabanın bana ait olduğunu söyledi. Muhtemelen bilgi almak için arıyordu.

"Alo, Wren," diye cevap veriyorum, arabama binerken telefonu kulağıma götürüyorum. Cevap vermiyor. Neredeyse hattın kesik olduğunu düşünecektim ama nefes alışını duyabiliyordum. Telefonum arabama geçtiği için mi yoksa beni duymadığı için mi emin değilim. "Wren?" Tekrar sordum. Hattan bir hırıltı ve hıçkırık sesi gelmeden önce bir duraklama daha oluyor.

Wren boğuk bir sesle, "Onunla ilgileneceğini söylemiştin," diyor. Sesindeki sıkıntıyı duyunca midem ağzıma geldi. Gözyaşlarını duyunca.

"Ne oldu?" İstedğimden daha sert bir şekilde ısırdım.

"Geri geldi," diye hıçkırık Wren. "Geri döndü." Wren'in sesi ne kadar kırık çıkarsa çıksın kalbim kırılıyor. Onu hayal kırıklığına uğrattım ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.

"Neredesin?"

"Bunun bir önemi yok. Eğer gerçekten önemsiyor olsaydın, söz verdiğin gibi onunla ilgilenirdin."

Ağzım açılıyor, cevap vermeye hazırım ama fırsat bulamadan telefonu kapattığını gösteren bip sesini duyuyorum.

"Siktir!" Elimi direksiyona çarparken bağıriyorum. Hayatımda hiç bu kadar boktan hissetmemiştim. Ne olduğunu bile bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz. Wren'le yaşadığım birkaç etkileşimden bile onun alıngan olduğunu, ne istediğini bildiğini ve çok inatçı olduğunu söyleyebilirim. Telefondaki kadın Wren değildi. O kadının sesi kırılmış gibiydi. Ve bunu ben yaptım. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Direksiyonumdaki telefon düğmesine hızlıca basıyorum ve otomatik ses kimi aramak istediğimi sorarken sabırsızlıkla bekliyorum. "Cain'i ara."

"Benimle geçireceğin bir geceyi bölüyorsan iyi bir şey olsa iyi olur. kızım," Cain'in sesi arabanın içinden geliyor.

"Wiz'in bir numaranın izini sürmesini ve bana hemen yerini bulmasını istiyorum." Cain anında, "Ver onu bana," diye karşılık veriyor, ses tonum ona dalga geçmiyorum.

Numarasını çoktan ezberlediğim gerçeğini görmezden gelerek, bir çırpıda söyledim.

"Ben izin ver sen Biliyorum ne zaman o var bir şey." o cevaplar bağlantıyı kesmeden önce.

Ellerimi kabaca yüzüme sürerken başım koltuk başlığına çarpıyor ve sert bir iç çekiyorum. Ben hiç bu tarafta olmadım. Kendinizi çaresiz ve suçluluk duygusuyla dolu hissettiğiniz tarafta. Rasyonel olarak, ona zarar verenin ben olmadığımı biliyorum, ama bu duyguyu durdurmuyor çünkü bunu engelleyebilirdim. Bunu engellemeliydim. Bu kadın beni ne zaman bu kadar etkiledi bilmiyorum ama etkiledi.

Wren'i tekrar aramayı deniyorum ama sesli mesaja yönlendiriyor. Siktir et.

Ona bir şey olması benim suçum. Ön tarafa park etmesi için başka birini çağırmam gerektiğini içten içe biliyordum. Peki şimdi ne yapmam gerekiyor? Oturup beni geri aramasını mı umayım? Cain'in bana dönmesini bekleyen bir aptal gibi hissediyorum.

Arabayı vitese takıp toprak yoldan çıkıyorum ve Wren'in Ravenna Heights'taki bölgesine doğru ilerliyorum. Çok uzağa gittiğinden şüpheliyim. Arabası yok ve bu beni ne kadar kızdırsa da, aslında bu gece benim lehime çalışabilir.

Cain yanıma döndüğünde yaklaşık beş dakikadır dışarıdaydım. "Benim için bir şeyin olsa iyi olur."

"Şu anda neden bu kadar sinirli olduğun anlaşıyor. Hep bir kızla ilgili." Cain gülüyor.

"Bu asla lanet bir kızla ilgili değildir, ahmak."

"Önemsemeye değer biriyle tanıştığında." Şu anda gerçekten sikişiyor mu? Evan'ın hayatını nasıl değiştirdiğini dinleyecek vaktim yok. Bu ikisinin bu kadar mutlu olması gerçekten mide bulandırıcı.

"Gerçekten şu anda bu konuşmayı yapıyor muyuz?"

Pisliğin telefonda sırttığını duyabiliyorum. "DD'den birkaç blok ötede bir motelde. Bütün fahişelerin çalıştığı yeri biliyor musun?"

"Evet," diye iç geçirdim. "Biliyorum.

Teşekkürler." "Bana borçlusun."

Telefonu kapatmadan önce

homurdanıyorum. , Wren. Ben

de geliyorum.

CHAPTER THIRTEEN

WREN

I Motele ulaşmam uzun sürmedi. Dürüst olmak gerekirse burası olmak istediğim son yerdi ama temizlenmek ve bir süre ortalıkta görünmemek için bir yere ihtiyacım vardı. Ve kendimi toparlamalıyım. Kesinlikle kendimi toparlamalıyım.

Neler olduğundan emin olana kadar Delaney'i aramam söz konusu değil. Benim yüzümden ona bir şey olursa asla kendimle yaşayamam. Cain'i arayabilirim ama küçük sorunuma tüm MC'yi dahil etmek ister miyim? Başkalarına büyük görünebilir ama onlar için böyle bir şey sıradan bir gün. Böyle şeylere göz yumacak tipler değil. Her biri kan için dışarıda olacak ve her saniyesinden zevk alacak.

Resepsiyondaki adamı bana bir oda vermesi ve çıkarken ödeme yapması için ikna etmem buraya yürümemin yarısı kadar sürdü, ama dürüst olmak gerekirse bunun sadece oral seksine geri dönmek istediği için olduğunu düşünüyorum. Hangisinin daha rahatsız edici olduğuna karar veremiyorum - adamın buraya koşarken nasıl ateşli bir karmaşa gibi görüldüğüme gözünü bile kırpmaması ya da güpegündüz herkesin görebileceği şekilde resepsiyonda sikini yalayan bir kız olması.

Oda anahtarını ondan alırken dudağım tiksintiyle hafifçe kıvrılıyor, yüzüğün üzerinde yapışkan bir madde hissediyorum. "Teşekkürler."

Yanıt olarak homurdanıyor ve ben de bunu oradan siktir olup gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum. Her yer bayat seks gibi kokuyor. Dua da benim odam

aynı, ama umutlarım yüksek değil.

Koridorda ilerlerken, eski halıyı ve duvarları kirleten lekelere bakmamaya çalışıyorum. Hangi vücut sıvılarından kaynaklandıklarını bilmek bile istemiyorum. Oda 108'in önünde duruyorum, kapıyı açıyorum ve kendimi hızla içeri kilitliyorum. Koridordan gelen aynı bayat seks kokusu burnuma saldırırken uzun, ağır bir iç çekiyorum. Gerçekten umursayamayacak kadar bitkinim. Başka bir seçeneğim yok gibi.

Pütürlü görünümlü yatağın üzerindeki yorgana bakarken, motellerin bakteriler için nasıl bir üreme alanı olduğuna dair izlediğim belgesel zihnimde yeniden canlanıyor. İnce ve kesinlikle daha iyi günler görmüş. Çiçek desenleri kusmuk yeşili kanepemle aynı renkte ve eminim siyah bir ışık da almak istemezsiniz.

Tek yapmak istediğim uyumak ve bu geceyi unutmaya çalışmak. Sahip olduğum son enerjiyi kullanarak yavaşça banyoya giriyorum. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve banyodaki ışık düğmesini açmadan önce kendime bakacak cesareti toplamaya çalışıyorum. Bana bakan kızı tanıyamıyorum. Gözleri ölü; her zamanki ışıltısı o adam beni yere yapıştırdığı anda sönmüş. Dudağı o kadar şişmiş ve ki neredeyse simsiyah görünüyor; diş çukuru kurumuş kanla dolmuş. Çürük dudaklar, çenesinde oluşan yumuşak topun yanında hiçbir şey.

Gözyaşlarım gözlerimde birikiyor, yüzümdeki şişlik ve morlukların üzerinden akıp gidiyor. Çürüklerimden aşağı süzülen sıvının hissi neredeyse rahatlatıcı geliyor. İçsel acı ve ıstırabınızdan kaynaklanan gözyaşlarının fiziksel olarak rahatlatan tek şey olacağını kim bilebilirdi?

Küvetin kenarında katlanmış duran eski, sarı el bezini alıp lavaboda soğuk suyla ıslatıyorum. Beyaz olması gerektiğinden emin olduğum nemli bezi yüzüme götürürken irkiliyorum. Keşke biraz buzum olsaydı ama burada bir buz makinesi bulmak göze alabileceğim bir risk değil. Sabah sadece daha kötü görüneceğimi biliyorum.

İyi tarafından bakarsak, gözyaşlarımın ıslaklığı kurumuş kanı kolaylaştırdı. Duş alacak enerjim olmadığına göre, bu kadar iyi olacağına karar , el bezini küvetin kenarına geri koyuyorum ve küçük banyodan çıkıyorum. Üzerine uzandığım yorganın verdiği sert ve çıtırtılı hissi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Gözlerimi kapatıp kafamdaki çarpıntı ve zonklamayı bastırmaya çalışırken huzur hissetmiyorum.

Uyanıklıkla uyku arasında gidip geliyormuş gibi hissettiğiniz o durumdayım. Etrafınızdaki her şeyi duyabildiğiniz ama gözlerinizi açamadığınız o durum. Ağır bir şeyin üzerime örtüldüğünü ve beni aşağı çektiğini hissediyorum. Bu huysuz yorgandan daha ağır bir şey. Ve sıcak. Çok sıcak. İçgüdüsel olarak, mümkün olduğunca yaklaştırmaya çalışarak sıcaklığın içine doğru kıpırdandım.

"Uslu durmamı çok zorlaştırıyorsun, *tesoro*," diye gürlüyor derin bir ses arkamdan. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Benimle dalga mı geçiyorsun?

Matteo'yla yüz yüze gelmek için hızla dönüyorum. Burada ne ettiğini sormak için ağzımı açıyorum ama o benden önce davranıyor.

"Ah, tatlı kız," diye fısıldıyor Matteo, gözleri yüzümde gezinirken. Hay aksi.

Yüzümün Mike Tyson'la on raunt yapmışım gibi görüldüğünü nasıl unuttum?

"Bana ne olduğunu anlat." Muhtemelen bir fısıltıyı ölümcül hale getirebilen tanıdığım tek adam o. Sanki öldürücü şeyler yapmaya ve vücut parçalarını postalamaya bir saniye uzaktaymış gibi.

"Yok bir şey. Bu-"

"Yemin ederim, sorun yok dersen kendimi kaybederim. Ve bebeğim, kendimi kaybetmemi istemezsin," diye ısırtıyor Matteo, sert gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Şimdi bana ne olduğunu anlat. Bir daha sormayacağım."

İç çekerek, bu işin peşini bırakmamasına gözlerimi deviriyorum. "İşten eve geldim; bir şeyler ters gidiyordu ama aklımın bir köşesine ittim, yattım, uyandım, sonra bu-" elimi yüzümde gezdirirken duraksıyorum, "oldu ve şimdi buradayım."

Gözlerinin seğirmesini kaçırmıyorum. "Ve şimdi buradasın? Öylece mi?"

"Aynen böyle." Ona meydan okurcasına kaşlarını kaldırırken irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. "Neden buradasın?"

"Neden buradayım?" diye yankılanıyor.

Ona öylece bakıyorum çünkü cidden, bu ne cüret? "Şu anda ciddi misin?"

"Şu anda ciddi miyim lan ben?" diye yineliyor tekrar, sesi hafifçe yükseliyor.

"Evet!" Kendimi tutamadım. "Evime giremezsin; korunmaya ihtiyacım olduğunu iddia ederek kendini hayatıma zorla sokamazsın, ki ben bunu hiç istemedim bu arada. Aslında, sana bunu istemediğimi söylediğime eminim. Koruman bir hafta sürdü ve sonra bir telefon bile etmeden bırakmaya karar verdin. Mesaj bile atabilirdin! Anlardım. Sonra bana bir şey olduğunu öğrendin ve sanki seni ilgilendiriyormuş gibi koşarak geldin. Parlak zırhlı bir şövalye gibi mi? Kendine gel dostum."

"Kendime mi geleyim?"

"Aman Tanrım! Söylediğim her şeyi tekrarlamayı kes!" Yorganı üzerimden atıp yataktan fırlarken bağırıyorum. "Aslında, çık dışarı. Siktir git." Kapıyı işaret ediyorum.

"Burada bunu mu giydin?" Matteo soruyor, gözleri hızla vücudumda geziniyor, sesindeki ısırik donup kalmama neden oluyor.

"Ne?"

"Öyle mi. Bu. Ne. Sen. Giydiğin. İşte," diye yavaşça tekrarlıyor. Kendime bakıyorum.

Oh.

Evden çıkmadan önce üzerime bir şey giymediğimi unutmuşum. İlk aklıma gelen şey pantolon almak değildi. Ölmemeye çalışıyordum. Sperm dolu motelin beni terslememesine seviniyorum çünkü beni aşağı yukarı süzerken gözlerindeki parıltıyı kaçırmıyorum. Ellerimi kalçalarımaya koyarak başımı ona doğru eğiyorum. "Evet, bunu giydim. Bir sorun mu var?"

Matteo burnunun kenarını sıkarak sertçe nefes alırken gözlerini kapatıyor. "Burada gerçekten sakın kalmaya çalışıyorum, Wren. Gerçekten deniyorum. Ama sen bunu neredeyse imkânsız hale getiriyorsun."

"Ben hiçbir şey yapmadım!"

"Kıçın resmen dışarıda!" Matteo patlar ve yataktan fırlar.

Yine o seksi elbise pantolonunu giyiyor. Nasıl oluyor da ona bu kadar yakışıyor? Adamda seksapel fişkırıyor.

"Peki sütyenin nerede? Tanrı aşkına, Wren." Bakışlarımı tekrar yüzüne çekerek söylenmeye devam ediyor.

"Endişelendiğin şey gerçekten bu mu? Kıçım mı? Neredeyse ölüyordum!"

Matteo'nun göğsü nefes alıp verışı arttıkça hızla inip kalkıyor. "Ve ben o orospu çocuğunu bulacağım ve ne olduğuna dokunduğu için onu öldüreceğim."

Benim," diyor sıkılmış dişlerinin arasından ve yatağın yanındaki sandalyede duran takım elbise ceketini bana fırlatıyor. "Şimdi bunu giy ve gidelim."

"Beni Delaney'e götürebilir misin?" Ona evime dönmek istemediğimi söyleyemeyecek kadar inatçıyım. Henüz bununla yüzleşmeye hazır değilim.

"Eğer lanet arabaya binersen."

"Önce ödeme yapmam lazım. Boktan bir gece geçirirken cüzdanımı almayı unuttum."

"Ben hallederim."

Odaya baktım. Ne için? Bilmiyorum. Buraya sadece sırtımdaki gömlekle geldiğimi fark etmek beni üzüyor. Kapıya doğru giderken hiçbir şey söylemiyorum. Onun beni takip ettiğini hissedebiliyorum. Resepsiyona yaklaşıyor ve bir önceki geceki adam çalışıyor.

Alçak sesle ıslık çalıyor. "İyi bir iş çıkardın kızım. Bunu bilseydim, fiyatlarını yükseltirdim."

Ağzım şaşkınlıktan açık kalırken Matteo'nun kafası dönüp bana bakıyor. Az önce bana fahişe mi dedi?

Matteo'nun gözleri korkutucu bir hal alır. Göz açıp kapayınca kadar, Matteo elbise pantolonunun cebinden bir sustalı bıçak çıkarır ve masadaki adama dönerek masanın üzerinde duran elinin üst kısmına saplar.

"Bu ne lan!" diye bağırıyor, refleks olarak elini geri çekiyor ve bıçağın elini daha da fazla kesmesine neden oluyor. Tezgâhın üzerinde kan birikmeye başlıyor. Gözlerim büyüyen su birikintisine yapışmış, kanın kenardan akmaya başlamasını ve zaten lekeli olan halıya damlamasını hayranlıkla izliyorum. Nefesim kesiliyor ama bu Matteo'nun az önce yaptığı şeyin şokundan değil. Nefesim kesildi çünkü bu hayatımda gördüğüm en ateşli şeydi. Külotumun ne kadar ıslandığına bakılırsa, muhtemelen hayatım haline gelen bu bok gösterisi bittikten sonra tam bir psikolojik değerlendirme planlamam gerekiyor. Bu normal olamaz.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye homurdanıyor Matteo, bıçağı hafifçe döndürerek. Adam bir çığlık daha atar. "Bunu sana sadece bir kez söyleyeceğim. Eğer bir daha ondan fahişe diye bahsettiğini duyarsam, o lanet elini keserim." Matteo bıçağı düzeltirken duraklar. "Anlaşıldı mı?"

Matteo sustalıyı çıkarıp cebinden çıkardığı ipeksi görünümlü bir bez parçasına silerken adam çılgınca başını sallıyor. Adam Matteo'nun kanını temizlemesini izlerken ağlıyor ve şiddetle titriyor

bıçağı çıkardı. Matteo ancak sustalı bıçak tamamen temizlendikten ve güvenli bir şekilde cebine geri sokulduktan sonra bana döndü.

Matteo sanki az önce birini elinden bıçaklamamış gibi sakinçe, "Gidelim, *tesoro*," diyor.

Peki ben ne
yapıyorum? Onu
dışarı kadar takip
ettim.

CHAPTER FOURTEEN

8ATTEO

I Wren için bu bok çukurunda hangi arabanın benim olduğunu bulmak zor değil. Anladığında da olduğu yerde kalakalıyor.

İç çekerek, "H, *tesoro*. Eve gitmek istiyorum."

"Buna giremem. Ben pisim. Sadece bir fahişenin banyosunu yapıp sonra da Rolls Royce'a binemezsin!" Söylenmeye başladı.

"Wren," diye kestim sözünü. "Bin şu lanet arabaya."

Sürücü koltuğuna oturmadan önce cevap vermesini beklemiyorum. Beni sadece birkaç dakika bekletti.

Aferin kızıma.

Arabayı çalıştırırken bakışlarım ondan ayrılmıyor ve emniyet kemerini takmasını izliyorum. Yardım edemem ama yanımda iyi görüldüğünü düşünüyorum. Aslında mükemmel.

Ben otoparktan çıkarken tek kelime etmedi. Orada kendimi bu kadar kaptırmak istememiştim. En son ne zaman böyle kontrolümü kaybettiğimi hatırlamıyorum. O pislik herifin vücudunu para için sattığını söylediğini duyar duymaz kırmızı gördüm. Gio ve Enzo bunu unutmama asla izin vermeyecekler, kabul edilebilir bir ceza biçimi olarak kabul edilen şey için onları sürekli hatırladığımı düşünürsek. Bu iş kolunda, pislikleri temizlemenin işin doğasında olduğunu biliyorum ama bazıları çok gereksiz.

Bana kızgın olduğu için mi yoksa önceki geceden dolayı bunaldığı için mi sessiz olduğunu anlayamıyorum. Bu sadece bir önsezi, ama az önce olanlardan dolayı olduğunu sanmıyorum. Hayatımda dehşete düşmüş bir soluk ile azgın bir soluk arasındaki farkı bilecek kadar çok kadınla birlikte oldum. Ve bu ikincisiydi. Sadece o nefes alış bile sikimin seğirmesine neden oldu.

"Delaney'nin adresini sormayacak mısınız?" Wren beni düşüncelerimden kopardı.

"Hayır."

"Hayır mı?" diye soruyor, ses tonunda hafif bir gerginlik var. "Hayır," diye tekrarlıyorum.

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü benimle eve geliyorsun."

Wren yüzünü bana dönecek şekilde vücudunu çeviriyor. "Yine mi kafan güzel?" "Hayır." Dudağım seğiriyor.

"Bakın, çok uzun bir gece geçirdim ve tek istediğim kendimi rahat hissedeceğim bir yere gitmek. Tek istediğim bu. En azından bunu bana sağlayabilirsin, değil mi?"

Bir pisliğin ona el sürmesinden duyduğum suçluluk ve sesindeki kırılğanlığın karışımından boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Çok üzgün görünüyor ve bu benim tanıdığım Wren değil.

"Rahat ettiğinden ve sana iyi emin olacağım, *tesoro*. Sana söz veriyorum."

"Çünkü bunun anlamı çok büyük," diye mırıldanan Wren, koltuğunda geriye yaslanıp başını cama yasladıktan sonra gözlerini kapatıyor ve mücadele onu terk ediyor.

Söylediklerinin beni ne kadar etkilediğini asla bilemeyecek. Benim ailemde, sözün her şeydir. Kutsaldır. Eğer sözünü tutamazsan, değersizsin demektir. Sen bir erkek değilsin.

Aldo'ya kısa bir mesaj atıp evde ona ihtiyacım olduğunu bildirdikten sonra, sıcaklığın hissettiğini bildiğim acının bir kısmını hafifleteceğini umarak koltuk ısıtıcısını açıyorum. Yolun geri kalanını sessizce eve dönüyoruz.

Kucağımda uyuyan Wren ile sessizce yanlarından geçerken ailenin HER BİR ÜYESİ bana kaşlarını kaldırıyor. Hepsi de Wren'in parçalanmış yüzünü gördüklerinde birini öldürmeye hazır gibi görünüyorlar. O kadar bitkin görünüyor ki onu uyandırmaya kıyamadım.

Odama doğru kısa bir yürüyüş yapıyorum, hafifçe çömelerek yorganı geri çekiyorum ve onu uyumadığım tarafa yatırıyorum. Kapıdan en uzak olana.

Onu yatırıp gitmeliyim ama yapamıyorum. Bu kadında ne var bilmiyorum ama bana tüm kontrol duygumu kaybettiriyor. Bu yüzden, onu yatırıp gitmek yerine, yatırıyorum ve kuzguni renkli vahşi saçlarını yüzünden uzaklaştırırken alnını hafifçe öpüyorum.

"Artık güvendesin," diye fısıldıyorum alnına, girdiğim gibi sessizce odadan çıkmadan önce.

Oturma odasına girdiğimde çocuklar sessiz, hepsi konuşmaya başlamamı bekliyor ama ben başlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Tüm bu durum çok boktan.

Alessio sessizliği bozarak, "Bu beklenmedik bir şeydi," diyor.

Her biri Wren'i evime getirmenin benim için ne anlama geldiğini biliyor. Öylece birini getiremezsin. Orası senin sırlarının ve zayıf noktalarının olduğu yerdir. Ve bunlar bir insanın sizi yok etmek için kullanabileceği şeylerdir. Özellikle de benim gibi bir insanın.

"Evet," diye kabul ediyorum, bu konuda başka bir şey söylemiyorum. Neler olup bittiğini bilmediğim zaman ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. "Gio, 8. Cadde'deki motele gitmeni ve ön tarafta çalışan pislik herifin konuşmadığından emin olmanı istiyorum."

"Peki ön masada çalışan pislikle ne oldu patron?" Gio bilmiş bir gülümsemeyle soruyor.

"Wren'in bir fahişe olduğunu ima etti, ben de elini bıçakladım." Omuz silktim.

"Demek öyle, ha?" Gözleri dans ederken Gio'nun sırtışı şu anda çok büyük.

"Evet, ," diye cevap veriyorum.

"Biliyor mu?" Alessio, muhtemelen kendisini neyin içine soktuğu hakkında hiçbir fikri olmadığını bilerek soruyor.

"Henüz değil, ama olacak."

Alessio beni incelerken başını eğiyor. "Eski seni ortaya çıkarıyor. Bunu sevdim."

Yanıt olarak homurdanıyorum çünkü haksız değil. Ailenin başına geçtiğinden beri, daha çok perde arkası işler var ve örneğin Gio ve Enzo'nun aldığı kadar aksiyon yok.

"Onu buldunuz mu?" Onlara sordum.

"İlk gece onu evine kadar takip eden adamla aynı kişi olduğunu doğrulayabilirim. Sokağındaki diğer binalardan da bazı görüntüler aldık." Alessio iç çekti. "Ama elimdeki tek şey bu. Sen aradıktan hemen sonra Gio benimle birlikte onun evine gitti ama ev boştu."

Rakamlar. "Evi harap mı oldu?"

Alessio cevap verirken Gio homurdanıyor. "Berbat durumdaydı."

"Onunla dövüştüğünü söyleyebilirsin. Kızın taşaklı biriymiş çünkü profiline bakılırsa adam ufak tefek değilmiş. Mutfak zemini kan içindeydi." Gio duraksıyor, yüzünü karanlık bir ifade kaplıyor. "Şu anda orayı temizleyen ve kırılan ön kapıyı değiştiren birkaç adam var."

"Aldo bir saat içinde burada olacak," diye ekliyor Alessio.

Aldo'yu aramam gerektiğini hatırlayınca içim bir kez daha sıkıştı. Orada olmalıydım. "Bunu benim için hallettiğin için minnettarım." Gio'ya başımı salladım. "Henüz başka bir şey bilmiyorum. Cain beni arayıp yerini söyledi, odasına girdiğimde çoktan uyumuştı ve onu uyandırmak istemedim."

"Ve eminim uyandığında, yeni kediyi sevmek için bedava bir biletti." Kafasının arkasına vurduğumda Gio kaşlarını bana doğru sallıyor. "Hey!"

"Wren'in amından bahsetme, ahmak. Uyandığında kıcımlı tekmeledi ve beni dışarı atmaya çalıştı. Sonra resepsiyonla küçük bir sorun yaşadık." Gio'ya ters ters baktım.

"Bu kızdan gittikçe daha çok hoşlanıyorum." Enzo gülüyor. "Birinin senin yaşlı, huysuz kıcına karşı duracak cesareti göstermesinin zamanı gelmişti."

"Ben değilim," diye . Ve 40 yaş yaşlı değil.

"Patron, eğer Grinch'in Wikipedia'daki resmi değişirse, sırada senin yüzün var."

"Gerçek bu değil mi," diye katılıyor Gio.

"Hepinizin yapması gereken işler yok mu? Mesela neden bir ağaca çarptığımı bulmak gibi mi?" Hepsi omuz silkerken onlara soruyorum.

"Ve Bayan Wren uyandığında sizi kendi evinizden kovmaya mı çalışıyor? Hayatta olmaz patron," diyor Enzo, Gio ve Alessio kıs kıs gülerken.

Bu adamlar bir avuç liseli kızdan daha beter. Şerefsizler.

CHAPTER FIFTEEN

WREN

I Kuş tüyü yastığa daha da sokulurken yumuşak yorganı yüzüme yaklaşıtıyorum. Derin bir nefes alarak tütün, amber ve sedir ağacının sıcak ve baharatlı kokusunu içime çekiyorum. Bu koku bana Matteo'yu hatırlatıyor.

Hızla doğrulup etrafıma bakarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Matteo.

Vay anasını.

Burası benim odam değil. Bu oda tüm dairem kadar büyük. Etrafıma baktığımda, koyu renkli duvarların gölgesine göre mükemmel miktarda ışık alan tavandan tabana pencereleri görüyorum. Karamsar ama aynı zamanda ev gibi hissettiriyor. Bu kombinasyon sizi tamamen rahatlatıyor. Solumdaki duvardan iki kapı ve tam önümdeki duvardan bir kapı var ve fazla dekor yok.

"Banyo hangisi acaba?" Yorganı üzerimden atarken kendi kendime mırıldanıyorum. Ayaklarım kabarık, koyu gri bir yer halısına çarpıyor ve ayak parmaklarımı içine kıvrıp, tüylerin aralarında hissettirdiği hissin tadını çıkarıyorum.

Doğru kapıyı bulup tuvaleti kullandıktan sonra, motelden beri ilk kez yansımama bakıyorum. Gördüğüm manzara karşısında keskin bir nefes alıyorum. Morluk ve şişlik dün geceye göre milyon kat daha kötü. Tam olarak nasıl hissediyorsam öyle görünüyorum. Sanki dayak yemiş gibiyim. Yanan bir köpek boku torbası gibi.

Bir an önce uyuşturucu, buz, makyaj malzemesi ve kıyafet bulmalıyım.

Odaya geri döndüğümde durup yatağı bakıyorum, tekrar içeri girip bu kâbusu uyuyarak atlatıp atlatmamayı tartışıyorum.

"Uyanmışsın."

İrkildiğim için hafifçe sıçrayan gözlerim kapıya yöneliyor ve kollarını kavuşturmuş, kapıya yaslanmış Matteo'yla karşılaşılıyor. Yorgun görünüyor.

"Burası senin odan mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor kapının pervazını itip odanın içine doğru yürümeden önce ve yatağın kenarına oturup yanındaki yeri okşuyor. "Otur. Konuşmamız gerek."

Tek istediğim bu lanet olası adamdan uzaklaşmak ve o bunu neredeyse imkansız hale getiriyor.

"Konuşmak istemiyorum," diyorum banyo kapısında durduğum yerden kımıldamadan. "Sana söyledim, tüm bunları unutmanı ve beni Delaney'e götürmeni istiyorum. Onunla neredeyse bir gündür konuşmadığım için muhtemelen FBI'ın benim için insan avına çıkmasına öncülük ediyordur!"

"Bence onunla bir gün konuşmazsan iyi olacak." Matteo bana bıkkın bir bakış attı.

"Kardeşin bütün gün senden haber alamazsa ne yapar?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

"Beni aramaya gel." Kaşlarımı kaldırıp ellerimi havaya kaldırırken ona aptalmış gibi bakmaktan kendimi alamıyorum. "Tamam, anladım. Ukalalık yapmana gerek yok. Telefonunu da senden saklamıyorum, lütfen mesaj at ya da ara."

Gözlerimi kısıyorum çünkü haklı olmasından nefret ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, şu ana kadar Delaney'nin muhtemelen nasıl çıldırdığını düşünmeyi bile bırakmamıştım.

"Konuşmak istediğin şey hakkında konuşursak, beni Delaney'e götürebilir misin?" Onu ikna etmeye çalışarak sordum.

"Hayır."

"Beni burada tutamazsınız! Adam kaçırmanın yasadışı olduğunu biliyorsun, değil mi? Kendi iyiliğin için fazla çekici olabilirsin ama benim gönüllü bir katılımcı olacağım bir cazibe seviyesinde değilsin."

"Peki hangi seviyede olmam gerekiyor?" Matteo açıkça eğlenerek soruyor. "Michele Morrone."

Matteo yüksek sesle bir kahkaha atar. "Bazen onunla karıştırıldığımı biliyorsun, değil mi? Kirli sakalımı gösterdiğimde benden imza istiyorlar." Kendimi bu tuzığa düşmekten korumak için dudaklarımı birbirine kenetliyorum çünkü Matteo haklı. Gerçekten de ona benziyor. Özellikle de tıraş olmayı bırakırsa. "Artık senin de istekli bir katılımcı olacağını biliyorum, *tesoro*," diyor Matteo, sesi derinleşerek.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" Boğazımı temizliyorum, böyle konuştuğunda sesinin bana ne yaptığını düşünmemeye çalışıyorum.

Sırıttırıyor. Bana tekrar sesleneceğini düşünüyorum ama seslenmiyor. Gözlerimin nasıl parladığını ve yanaklarımda hissettiğim hafif sıcaklığı kaçırdığımı umuyorum. "Bana tam olarak ne olduğunu anlatmanı istiyorum. Kardeşlerim senin evine gittiler, çok fazla kan olduğunu söylediler."

Ve işte ruh halim gidiyor.

Olanları düşünmemeye çalışıyorum. Her şeyin sadece bir kabus olmasını istiyorum ama yüzüm aksini söylüyor. "Bakın, gerçekten bilmiyorum. Eve gelirken izlendiğim gibi garip bir hisse kapıldım ve her zamanki arabanın ön tarafa park edilmediğini fark ettiğimde bu his daha da arttı." Suçluluk duygusu gözlerinde parlıyor. "Yapma bunu." Başımı sallıyorum. "Suçlu hissetme. Sana yardımını istemediğimi söyledim. Aradığımda söylediklerim için özür dilerim. Seni asla suçlamamalıydım. Bu senin suçun değil."

Matteo elini kaldırır. "Seni burada durduracağım çünkü bu benim hatam Wren. Sana bununla ilgileceğimi söyledim ama ilgilenmedim. Öleceğim güne kadar bunun pişmanlığını yaşayacağım."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul edebiliriz." Ona yan gözle bakıyorum. "Her neyse, bu duygudan kurtulmaya ve yatmaya karar verdim. Zaten işten dolayı çok yorgundum. Ama sonra uyandım çünkü sürekli bir patlama sesi duyuyordum. O gürültünün içeri girmeye çalışan biri olduğunu anlamam uzun sürmedi. Odama girmiş çünkü ben aptal gibi donup kalmışım."

"Bu normal bir tepki. İnsanlar çok nadiren hemen harekete geçerler."

"Eminim öyledir." Ve bu beni çok sinirlendiriyor. O her zaman çok sakin. O adamın elini bıçakladığı zaman hariç.

Tanrım, bu çok ateşliydi.

"Biliyorum ama bu da işin doğasında var. Şimdi, lütfen devam edin."

Devam etmeden önce kocaman bir iç çektim. "Odamdan koşarak çıktım ama beni saçımdan yakaladı, yere fırlattı ve..." Sözümü kesiyorum. "O da denedi-"

Matteo elini bacağıma koyuyor, güven verici bir şekilde sıkıyor ve tek bir hareketle kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Yüzünü inceliyorum, vücut diliyle uyuşmadığını görünce şaşıyorum. Matteo içten içe öfkeleniyor. Göz seğirmesi bir şey ifade ediyorsa, bir ipliğe zar zor tutunuyor. "O kısmı atlayabilirsin, *tesoro*. Her lanet şeyin bedelini ödeyecek."

O devasa, yürüyen bir kırmızı bayrağın tanımı. O kadar korkmalıyım ki odadan kaçıp bu adamdan uzaklaşmalıyım. Ama korkmuyorum. Onu o kadar iyi tanımıyorum ama içimden bir ses bana sırf yanlış bir şekilde baktığı için bir adamı öldürebileceğini söylüyor.

"Bana tecavüz etmedi, Matteo," diyorum usulca, tuttuğu nefes dışarı .

"Yapmak üzere olduğundan hiç şüphem yok. Ama ben onun taşaklarına olabildiğince sert bir şekilde vurdum ve onu üzerimden ittim." yumuşatmaya çalışarak sııttım. "Sonra tezgahın üzerindeki bloktan bir bıçak aldım ve tam beni saçlarımdan çekerken karnına sapladım. Sonra oradan kaçtım ve gerisini biliyorsun." Matteo rahatlamış bir kahkaha attı. "Kahretsin, acımasız olacağını biliyordum.

Bıçak yaraları hiç eğlenceli değildir, özellikle de midede." Yüzü ciddileşiyor. "Onu sen mi öldürdün?"

Düşündükçe yüzüm kızarıyor.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım!" Ayağa fırlayıp volta atmaya başlarken bağıyorum. "Ya onu öldürdüysem?"

"*Tesoro*, sakın ol. İyi olduğuna eminim." Matteo ayağa kalkıyor ve beni yerimde tutmak için ellerini omuzlarıma koyuyor.

"Sakinleşmek mi?" Çıglık atıyorum. "Muhtemelen az önce birini öldürdüm, Matteo! Hapse giremem. Birinin kaltağı olmak için biçilmiş kaftan değilim. Aman Tanrım! Hapse gireceğim!"

"Wren." Matteo'nun sesi araya giriyor. "Öldüğünü sanmıyorum çünkü kardeşlerim gidip kontrol ettiğinde dairenizde kimse yoktu. Birinin gelip cesedini götürmüş olması mümkün ama dürüst olalım, o pislik ölmeyi hak etmişti. Ama siz böyle olduğunu bilmiyorsunuz."

Sanki bu bir şekilde kaygı seviyemi düşürecekmiş gibi başımı hızlıca sallayarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Evet, haklısın. Haklısın."

"Biraz derin nefes alın. Genelde ne rahatlamana yardımcı olur?" Matteo sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovarken soruyor. Bu çok hoş. Bana en son ne zaman böyle dokunulduğunu hatırlamıyorum, bardaki ürkütücü bir piç tarafından değil. Bu

Sadece bu durumdan dolayı olduğunu bilsem bile umursayan birinin olması güzel.

"Genelde banyo yaparım ya da yatakta rahatlatıcı bir dizi izlerim. Madem konuştuk, Delaney'i arayıp yakandan düşeceğim."

Matteo cevap vermek için ağzını açar ama kapı çalınır. "Bu Aldo. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için gelip seni kontrol etmesini istedim. Kapı açık!"

Kapı açılır ve Matteo'ya benzeyen bir adam içeri girer. Belki başka bir kardeş? Kesinlikle bir akrabalık var. Siyah saçlar ve koyu kahverengi gözler bu ailede açıkça baskın özellikler.

Beni görür görmez olduğu yerde duruyor, yüzündeki gülümseme siliniyor. "Ne oluyor lan?" diye fısıldıyor yavaşça. "Bana öldüğünü söyle," diye talepte bulunuyor, Matteo'ya bakarak.

Matteo sertleşir. "çalışıyorum."

Aldo sanki bu onu tatmin etmeye yetecek bir cevapmış gibi başını sallar. "Wren, bu Aldo. Aldo, bu Wren." Matteo bizi tanıştırıyor. "Merhaba, Wren." Aldo gülümsüyor.

"Merhaba." Beceriksizce gülümsedim.

"Seni ettirelim, sonra sen ve Patron edebilirsiniz." "Sen doktor musun?"

"Bir çeşit," diye cevap veriyor. Gözlerim Aldo'nun her hareketini bir şahin gibi izleyen Matteo'ya kayıyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Bana yaklaşıırken soruyorum.

"Bu, doktor olmaya yetecek kadar ders aldığım anlamına geliyor." Göz kırıyor. "Çürüklerinizin etrafını hafifçe iteceğim. Sadece hiçbir şeyin kırılmadığından emin olmak istiyorum."

"Tamam." Başımı salladım. Bu ne anlama geliyor ki? Yeterli mi? Tıp fakültesi terk mi, yoksa Grey's Anatomy'nin bölümlerini izleyip kendini doktor mu sanıyor?

"EMT olmak için okula gitti ama aslında mezun olmadı. Söz veriyorum *sorun yok, Tesoro*. Hepimizden o kadar çok kurşun çıkardı ki bunu uykusunda bile yapabilir. Bırak çalışsın," diyor Matteo, gözleri Aldo'dan ayrılmadan.

Aldo'nun gözleri bana verdiği isimle Matteo'ya kayıyor. Google'da aratmayı unuttuğum bir isim.

"burada, değil mi?" Matteo tersler.

"Burası acıyor mu?" Aldo dikkatini tekrar bana çevirerek soruyor, yanağıma bastırıp tıslamama neden olurken dudaklarında yumuşak bir gülümseme oynuyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum. Ya burası?" Yüzümden memnun kalana kadar aynı işlemi birkaç kez daha yapıyoruz. "Kırık ya da çatlak olduğunu sanmıyorum. Sadece gerçekten morarmış. Eğer içinin rahat etmesini istiyorsan, gidip bazı taramalar yaptırabilirsin. Bir süre bunu hissedeceksin. Patrona kendini daha rahat hissetmen için ağı kesici vereceğim."

"Sanırım içeri girmeden de iyi olacağım. Bana yardım etmek için zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim." Ciddiyim, gerçekten. Bunu itiraf etmek istemiyorum çünkü otuz yaşında olmama rağmen hala sigortaya paramın yetmemesi çok utanç verici. Hastane ziyareti şu anda karşılayamayacağım bir şey.

"Bakmamı istediğiniz başka bir yer var mı? Eğer sizi daha rahat ettirecekse Matteo'yu dışarı çıkarabilirim."

Matteo'nun hırıltısını sözünü keserek susturuyorum. "Gitmesine gerek yok. Üstüme çıktığı için bacaklarımda biraz morluk var ama fazla uzaklaşmadı. Kafamın arkasına bakabilir misin? Saçımı oldukça sert çekti ve kan hissettiğime eminim."

"Hadi bir bakalım." Adlo başımı yavaşça aşağı doğru eğecek şekilde yönlendiriyor. "Bazı saçların kökünden koparıldığı yerde kurumuş kan var. Biraz hassas mı?" diye soruyor eliyle hafifçe o bölgeye .

"Evet. Temel olarak, sanki tüm kafam vücudumdan fırlayacakmış gibi hissediyorum." Hafif bir kahkaha attım.

"Evet," diye yüzünü buruşturdu Aldo. "Bunun için üzgünüm. Muhtemelen birkaç gün böyle hissedeceksin. Bırakacağım hapları al ve bu zamanı rahatlamak için kullan."

"Teşekkür ederim."

"Teşekkürler, Aldo. Bir dakika içinde aşağıda olacağım," diyerek Matteo onu kovar.

Tekrar konuşmadan önce kapının arkasından kapanmasını bekliyorum. "Duş alabilir miyim ve Delaney'lere giderken giymek için eşofman ödünç alabilir miyim?"

"Delaney'e gitmiyorsun. Sana giyecek bir şeyler getireceğim ama banyo yapmanı ve rahatlammanı istiyorum," diyor Matteo bana doğru yürürken.

"Rahatlayamam. Bu gece çalışmak zorundayım. Saat kaç ki?" Etrafımda bir çeşit çalar saat ararken soruyorum.

"Saat 3'ü biraz geçiyor."

"3:00?! Bir saat içinde işte olmam lazım!"

Matteo odadan çıkmak için dönmeden önce, "Birkaç gün ara ver ve rahatla," diyor. "Bunu bir daha söylemeyeceğim, *tesoro*," diye sesleniyor

beni sessizlik içinde bıraktı.

"Ne kadar da patronluk taşıyorsun," diye mırıldanıyorum kendi kendime, banyo yaparken telefon etmek için banyoya girerken. Tıpkı Matteo'nun dediğı gibi.

CHAPTER 6IXTEEK

8ATTEO

Tu anda beni o odaya geri dönmekten ve ona banyodan daha fazla bir şekilde yardımcı olmaktan alıkoyan tek şey yüzünün çok kötü durumda olması. Bir öpücüğün bile onu inciteceğini biliyorum.

İlk bu şekilde hatırlamasını istemiyorum.

"Kız çok güzel patron," diyor Aldo, ben de kocaman oturma odamda onlara katılırken.

Bütün ailem burayı almam için beni ikna etti. Ravenna Heights'taki İtalyan mafyasının başının iyi görünmesi gerektiğini iddia ettiler. Annem ve teyzelerim eninde sonunda ailenin genişleyeceği konusunda haklılardı ve İtalyanlar hakkında bilmeniz gereken bir şey varsa o da yiyecek ve içeceklerle dolu büyük partiler vermeyi sevdikleridir. Annem ve teyzelerim hemen hemen her şey için parti vermek için bir bahane bulurlar.

"Biliyorum," diye kabul ediyorum çünkü başka ne söylenebilir ki? Hepsinin iki gözü var ve kendim bile neler olup bittiğini bilmezken onlara daha fazla bir şey vermeyeceğim. "Kazayla ilgili bir gelişme var mı?"

"Biri frenlerini kesmiş."

"Ne?" Alessio'ya soruyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?" "Hiçbir fikrimiz yok." Kafasını sallıyor.

Sandalyede arkama yaslanırken ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Neden bu kadar aptalca şey aynı anda oluyor? "Bunun planlı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle görünüyor," diye gönülsüzce kabul ediyor Alessio. "Sen yukarıda Wren'le birlikteyken konuşuyorduk ve her kim senin viraja gireceğin zamanı hesaplamaya çalışmış olabileceğini düşünüyoruz. Fren yok ve viraj sizi bir ağaca çarptırabilir."

Haksız değil. Ama bunu kim yapar ki? Listenin ucu bucağı yok. "Tüm yöneticilerle yapılan son görüşmede herkes aynı fikirde görünüyordu."

Alessio, "Belki de bir tane daha yapmanın zamanı gelmiştir," diyor.

"Sanırım haklısın." İç çektim. Tüm kafaların bir araya geldiği toplantılardan nefret ediyorum. "Arayacağım ama bizim bölgemizde olmasını istiyorum. Ve tüm ailenin burada olmasını, herkesin gözünün üzerinde olmasını istiyorum."

Enzo gözlerinde bir parıltıyla, ellerini birbirine sürterek, "O puştı izleyeceğimden emin olabilirsin," diyor. "Pizzacı mı?"

"Pizzacı." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Birinin canına okumak için duyduğu heyecan beni eğlendirmekten asla kalmıyor.

Pizzacı bir gün tesadüfen rastladığımız bir aile yan işletmesi. Asıl işleten Gio ama tüm ailenin bu işte payı var. Dürüst olmak gerekirse her şeyin zaman ve para kaybı olacağını düşünmüştüm, ama sarhoş aptalların gece geç saatlerde sevdiği ortaya çıktı ve rastgele toplantılar için birçok kez kullanışlı oldu. Aramak zorunda olduğum bu toplantı gibi.

"Wren nasıl?" Alessio bakışlarımı kendisine çekerek soruyor.

"Henüz tam olarak anladığını sanmıyorum. Ayrılmak ve arkadaşının yanında kalmak istiyor."

"Ve belli ki böyle bir şey olmayacak," diyor Alessio, eğlenmiş görünerek.

"Açıkçası," diyorum, bir tatmin duygusu hissederek. "Hâlâ bu işin içindeymişiz gibi hissediyorum."

Ama bir şey eksik. Wren adamı karnından bıçakladığını söyledi ama sen kontrol ettiğinde orada kimsenin olmadığını söylemiştin, değil mi?" Gio'ya sordum.

"Hayır. Gerçi mutfağın her yerinde kan vardı. Biraz da oturma odasında. Onu mutfakta mı yakaladı?" Gio Noel'de detayları duymayı bekleyen bir çocuk gibi bakıyor.

"Evet. Şef bıçağıyla."

"Nihiice," diyor Gio. "Ondan iyi hisler aldığımı biliyordum. Sadece bir aurası var."

"Peki bu hangi aura olabilir?"

"Öldüren aura," diyor Gio, sanki bunu bilmediğim için aptalmışım gibi.

Tabii ki .

Siktiğimin Gio'su. Başımı sallayıp gülmemeye çalışırken ne diyeceğimi bile bilemiyorum.

"Gidip onu kontrol edeceğim ve gecenin geri kalanı için yerleşmesini sağlayacağım. Yarın için toplantıya çağırıyorum, hazır olun.

"Annem biraz yiyecek getirdi. Acıkmış olabilir," diyor Alessio arkamdan.

Yatak odama girerken kapıyı çalmaya zahmet etmiyorum. Wren için getirdiğim makarna kasesini komodinin üzerine koyduğum sırada banyonun kapısı açılıyor. Ona bakmak için döndüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor.

Wren ilk başta orada durduğumu fark etmedi, bana onu tamamen içime almam için zaman verdi. Gözlerim açlıkla vücudunda geziniyor. Annemin almam için ısrar ettiği kalın, kabarık havlulardan biri vücuduna sıkıca sarılmış, cömert göğüslerini birbirine bastırıyor ve sikimin seğirmesine neden oluyor. Uzun siyah saçları, her bir bölümünü havluyla kuruturken dalga dalga aşağı dökülüyor. Birkaç su damlası yavaşça köprücük kemiğinden aşağı süzülüyor ve açık tenini parlatıyor.

Beynim vücudumdan beş adım gerideyken bir hırıltı çıkarıyorum ve Wren'in kocaman gözlerle bakıp donakalmasına neden oluyorum. Avcısını ilk kez fark eden bir av gibi. Ona doğru ilerlemeden önce tepki vermesi için zaman tanımıyorum. Sabunum gibi kokuyor ve bu hoşuma gitmiyorsa ne olayım. Başka bir erkeğin onun üzerinde benim kokumu alacağı düşüncesi son derece tatmin edici. Başparmağımı dudağına götürüp morluğu hafifçe okşarken göğsümden bir gümbürtü daha yükseliyor.

"Bunun bedelini ödeyecek, *tesoro*," diyorum sessizce eğilmeden önce. Burnum hafifçe çene çizgisine değdiğinde nefes aldığını duyduğumda aletim fermuarıma çarpıyor. Dilim dışarı fırlıyor ve köprücük kemiği boyunca uzanan birkaç damla suyu yalıyor. "Bir damlayı kaçırdın."

Ben uzaklaşırken göğsü hızla inip kalkıyor. Tek bir kelime bile etmedi ama gözlerindeki sıcaklık bana onun da bundan benim kadar etkilendiğini söylüyor.

"Aldo'nun bıraktığı hapları aç karnına içmeyesin diye sana yiyecek bir şeyler getirdim," diyorum dolabıma girip eşofman ve büyük bir tişörtle çıkarken. Evine zorla girdiğim o gecedan beri

O kısa koridorda, kalçasını zar zor sıyıran bir tişörtle kasıla kasıla yürürken, tek düşünebildiğim onun benim tişörtümün içinde o tatlı kıcıyla kasıla kasıla yürümesi oldu. Ve kadınlar eşofmanları sever, değil mi?

"İşte biraz eşofman. Bunları giymeni, yemek yemeni ve bu gece rahatlamanı istiyorum. Bu kumanda televizyon için, bu da ışıklar için." Wren bana kaşlarını çattı. "Ne? Ben de bazen tembel olmayı severim." Omuz silkiyorum. Yatakta o mükemmel pozisyonu bulduktan sonra bir şeyi kapatmak için kalkmak zorunda kalmak kadar kötü bir şey yok. "Halletmem gereken bazı işler var. Ne kadar süreceğini bilmiyorum ama ben neler olduğunu anlayana kadar gitmeni istemiyorum." Kumandaları yatağın onun tarafına fırlattıktan sonra hâlâ yerinden kımıldamadığı noktaya doğru yürüyorum. "Dinlenmene izin vereceğim," diye mırıldanıyorum alnına hafifçe bir öpücük kondurmadan önce.

Şaşkın yüzüne sırtıyırım. Az önce ona çok şey anlattığımı biliyorum ama dinlemesini sağlamanın yolunun bu olduğunu düşünüyorum. O ukala ağzını bir kez bile açmadı. Yatak odasından çıkarken omzumun üzerinden "Benim için iyi bir kız ol, *tesoro*," diye sesleniyorum.

Wren beni Matteo olarak tanıyor olabilir ama *patron* olarak tanımıyor.

CHAPTER 6EVEKTEEK

WREN

"B kaşınıyor!" DD'ye adımımı atar atmaz Delaney bana bağılıyor. "Senin orospu kığın nerelerdeydi?"

Demiryolu kenarında oturan herkes, sanki değilmiş gibi davranmaya çalışıyor.

Dinliyorum ama hepsini bundan daha iyi tanıyorum. Meraklı herifler. Vardiyama başlamadan önce çantamı yerleştirmek için arka tarafa doğru ilerlerken göz temasından kaçınmamı engellemiyor.

Matteo aklını kaçırdı, zavallı bir ev kadını gibi onun evinde oturup geri gelmesini bekleyeceğimi düşündü.

Bu yüzden dinlenmek yerine onun gitmesini bekledim ve beni izlediğinden emin olduğum bir adam oturma odasında oyun oynarken sızdığında gizlice dışarı çıktım. Çok şık bir oturma odası olduğunu da eklemeliyim. Dürüst olmak gerekirse, tüm ev çok büyük ve süslü. İstesem bile rahatlayamayacağım büyük ve süslüydü. Havluları bile sanki onları kullanacak kadar iyi değilmişim gibi hissettiriyordu.

Matteo gittiğimi fark edene kadar ne kadar zamanım olduğunu bilmiyorum ama en azından biraz para kazanmak için yeterli zamanım olacağını düşünüyorum. Boktan ev sahibimin zarar gören her küçük şey için benden para isteyeceğini biliyorum.

"Milyonlarca aramama ve mesajıma cevap vermemek için iyi bir nedenin olsa iyi olur!" Delaney arkamdan gelirken haykırıyor

mola odası. "Şaka değil, bu akşam işten sonra kendi FBI arama partimi başlatmak üzereydim."

Dolabımın kapısını çarparak kapatıp yüzümü ona döndüğümde "Özür dilerim sürük," diyorum. "Gerçekten çılgın bir yirmi dört saatti. Seni aramalıydim." "Aman Tanrım! Yüzün, kaltak! Yüzüne ne oldu?" Delaney eğilir, gözleri geniş.

Hay sikeyim.

Buraya gelmeden önce hızlıca evime uğradığımda, makyajımın altından hala belli belirsiz morluklar görebiliyordum ama bunu banyomdaki çirkin floresan ışığa bağladım. Bu koşullarda kimse iyi görünmez. Makyajınızı iyi yaptığınızı düşünürken arabaya binip aynaya baktığınızda hiçbir şeyi karıştırmadığınızı fark etmeniz gibi bir şey.

DD'deki loş ışığın Delaney'den gizlemeye yeteceğini düşündüğüm için aptalım. O kız kış deliğimi sıraya koysa bile seçebilir. Bunu bilecek kadar çok ağarttı. Makyajımın hala yerinde olup olmadığını kontrol etmeliydim.

Sabitleyici spreymiş, kışımın kenarı.

Delaney kaşlarını kaldırırken kollarını kavuşturuyor ve kalçasını dışarı çıkarıyor. "Eee?"

"Peki, ne?"

"Açıklamaya başla, kaltak!"

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, o yüzden haneye tecavüzden başlıyorum. Diğer şeyleri de biliyordu. Bitirdiğimde bakıyorduk -Delaney'nin ağzı ilk anlatmaya başladığımdaki kadar açıktı ve ben de başka ne söyleyeceğimi bilemeden bakıyordum.

"Bunu benden nasıl saklarsın?! Aramalıydın! Arayamazdım.

-" Delaney konuşmasına ara veriyor ve bir şey düşünüyormuş gibi bana bakıyor. "Yardım ettiğin ve sonunda sana da yardım eden adamın adının Matteo olduğunu mu söyledin?"

"Evet. Biraz garip, değil mi? Ona yardım ettim ama şimdi ortaya çıkıp beni kurtarmaya devam ediyor. Şövalye gibi bir şey. Birden ortaya çıkıp beni kurtarıyor." Onu hayatımda daha önce hiç görmemişken şimdi her yerde karşıma çıkması çok garip.

"Kaltak," diyor Delaney kocaman gözlerle. "Kaltak," diye yankıladım.

"Kaltak, Matteo!" Delaney ellerini havaya kaldırıp bana aptalmışım gibi bakıyor.

"Matteo'nun kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?"

"Evet! Matteo Adduci! Tarif ettiğin seksi şövalye tıpkı vibratörümün ve benim fantezilerimizdeki erkeklere benziyor."

"Yine, Matteo Adduci'nin kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?" Çünkü şu anda bu adamın yaptığı tek şey sinirime dokunmak.

"Adducis mi?" Delaney haykırıyor ve bana aklımı kaçırıyormuşum gibi bakıyor. "Mafya ailesi gibi mi? Hadi ama kızım, biz bir barda çalışıyoruz! İnsanların konuşmalarını duyduğunu biliyorum. Ayrıca, Cain'in onunla ilgili bir şeyi var. Neymiş o? Pek emin değilim. Sadece bazen arkadaki çekmecemi sayarken bir şeylere kulak misafiri oluyorum."

Mafya mı?

Aman

Tanrım.

"Bu bakış ne için? İyi misin?" Sanırım hastalanabilirim.

"Ben iyi miyim? Hayır, iyi falan değilim!" Dinlenme odasında volta atmaya başlarken ağlıyorum. "Mafyaya bulaştım ve bundan haberim bile yoktu! Ya benimle işinin bittiğine karar verir ve beni ortadan kaldırmaya çalışırsa? Ulusal haberlere çıkarım çünkü cesedim ayak bileklerime bağlı kül bloklarıyla bulunur."

Bunu nasıl fark etmedim? Tüm işaretler oradaydı. Ben ikiye ikiyi bir araya getiremeyen bir aptalım.

"Aman Tanrım, dur. Öldürülmek üzere değilsin. Mafya olsun ya da olmasın onu mahvederim. Korkmuyorum." Delaney iki elini de kalçalarına koyar.

Böyle bir şey sırasında beni sadece Delaney güldürebilir. İşin komik yanı, bana bir şey olursa mafyayı ele geçirme konusunda çok ciddi.

"Neden bir şey söylemesin ki?" Yüksek sesle, daha çok kendime soruyorum ama Delaney yine de cevap veriyor.

"Bilmiyorum. Ravenna Heights'taki İtalyan Mafyası'nın başı olduğunuzu ilan eder miydiniz? Hayır."

"Lanet olsun. Haklısın. Eminim çoğu insan da, bilirsin işte, onun kim olduğunu zaten biliyordur," diyorum göz devirerek, alaycı bir tonla.

"Bu konuda haklısın, sürtük." Delaney gülüyor. "Hadi, şu memeleri dikleştir de gidip biraz para kazanalım."

Gece bir bulanıklık içinde geçti. Mekan her zamanki gibi tıklım tıklımdı. Ve bundan şikayetçi değilim. Hayatımın dönüştüğü boktan şovdan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. İyi bir miktar para kazandım, bunun için çok minnettarım. Biliyorum ki banka hesabıma fatura kesildiğinde ciddi bir darbe alacağım.

ön kapı kırılmıştı. Sanırım müdavimlerden bazıları bana acıdı çünkü bir kez daha yara bere içindeki yüzümü unuttum. Gecenin sonunda, artık umurumda bile değildi.

"Bu gece benimle kalmak istemediğine emin misin?" Gecenin son masasını toplarken Delaney soruyor.

"Evet, iyi olacağım. Geri dönüp her şeyi normale döndürmem gerekiyor. Ne kadar uzun süre uzak kalırsam, kadar çok stres yapacağım. Nasıl olduğumu bilirsin."

"Biliyorum. Sadece senin için endişeleniyorum. Artık böyle şeyleri benden saklamak yok. Beni hemen aramanı istiyorum," diyor Delaney elindeki bez parçasını bana doğrulturken.

Eşyalarımı alıp oradan siktir olup gitmek için geri dönerken omzumun üzerinden "Yapmayacağım, söz veriyorum" diye sesleniyorum.

Eve yürüyüş her zamanki gibiydi. Bardan ayrılmadan önce Delaney başım belaya girerse diye bana küçük çakısını verdi. Bir daha birinin beni eve kadar takip etmesine izin verirsem artık arkadaş olmayacağımızı söyledi.

Neyse ki birinin beni izlediğine dair tuhaf bir hisse kapılmadım. Matteo'dan mesaj ya da arama gelmedi. Ön kapım bile tamir edildi. Umalım da bu binada kimse açgözlülük edip eşyalarımı çalmaya karar vermesin.

Anahtarımı yeni ön kapıma sokarken kendi kendime "Ne lanet bir gün" diye mırıldanıyorum, umarım kilitleri de değiştirmemişlerdir. Kapı hala aynı çirkin, paslı kırmızı renkte görünüyor ve ev sahibimin, cimrinin muhtemelen böyle aptalca bir şeye para harcamayacağını biliyorum.

Anahtar döndü ve içeri girdim.

Bir köpek alman lazım. Eve boş bir daireyle gelmek artık çok sıkıcı olmaya başladı. Ve dürüst olmak gerekirse, o manyağın içeri girdiği gece bir köpeğimin olması iyi olurdu.

Yatak odama doğru ilerlerken hiçbir ışığı yakma zahmetine girmiyorum. Mutfığa bakmak bile istemiyorum. Delaney muhtemelen burada tek başıma kalmak için çok erken olduğu konusunda haklı, ama o bok parçasının beni kendi evimde rahatsız hissettirmesine izin vermeyi reddediyorum.

Ancak yatak odamda durduğumda ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Saldırıya uğradığımdan beri buraya ilk kez geldiğim için böyle hissettiğimi düşünmeye çalışıyorum. Aptalca olduğunu biliyorum ama Delaney'nin bana verdiği çakıyı elimde tutmak kendimi biraz daha kontrol altında hissetmemi sağlıyor.

"Sen kötü bir kızdın, *tesoro*," diye gürlüyor arkamdan bir ses ve sıçramama neden oluyor. "Kötü kızlara ne olduğunu biliyor musun?"

Bütün gün yaşadığım gerginlikten dolayı içgüdüsel olarak tepki verip, dönerken bıçağı açıyorum. Hızlı bir hareketle adamı yatak odamın duvarına dayadım, bıçak boğazına dayanmıştı.

"Cezalandırılıyorlar." Tanıdık, ateşli, koyu kahverengi gözler bana . Gözümü kırpmama fırsat vermeden Matteo'nun eli boğazıma dolanıyor, beni uyaracak kadar baskı uyguluyor ama nefes alamayacağım kadar değil.

"Ne yapıyorsun burada?" Tıslayarak bıçağı boğazına biraz daha sıkıca bastırıyorum. Onu kesecek kadar değil, ama ucundaki en ufak bir hareket güzel bir yarık açacaktı.

"Burada ne işim var benim?" Matteo sanki kendini sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi kıkırdarak yankılanıyor. "Burada yaptığım şey Wren, senin güvende olduğundan emin olmak. O hasta herifin geri dönüp bana ait olana el sürebileceğini düşünmediğinden emin olmak. Burada yaptığım şey bu."

Başım arkaya doğru gitmeye başlıyor ama boğazımı sıkması beni durduruyor. "Senin mi? Sanırım büyük bir konuşmayı kaçırdık, Matteo. Çok az tanıdığın biri senin olamaz."

"Oh, sanırım seni gayet iyi tanıyorum, Wren." Sırıttıyor. "Üzerindeki o su damlasını yaladığım yerdeki teninin tadını hâlâ alıyorum." Matteo köprücük kemiğimde hafifçe gezinerek omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Ben gözlerinin nasıl ısındığını özlemiyorum. Yüzün mosmor olana kadar benim olmadığını ama vücudun yalan söylemez. Kime ait olduğunu biliyor. Şimdi, her ne kadar sikimi zonklatsa da, iyi bir kız ol ve bıçağı boğazımdan çıkar."

Ona ters ters bakmaya devam ederken sakinleşmiyorum. Haklı olmasından nefret ediyorum. Vücudum onu istiyor. Ne zaman o etrafımda olsa, sanki amım henüz tadına bile bakmadığı bir şey için ağrıyor. Ve belki ben de onu biraz istiyor olabilirim. Benimle başa baş mücadele edebilen ilk erkek o. Bu çok ferahlatıcı.

"Şu anda bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Evime zorla girmeyi bırakmalısın. Bu çok ürkütücü," diye bağıriyorum bıçağı boğazından indirirken.

"Evet, bir şeyi açıklığa kavuşturalım, *tesoro*. Seni bulmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim. Bu dünyada hiçbir şey beni senden uzak tutamaz. Yani, eğer bu evine zorla girmek anlamına geliyorsa, yapacağım şey bu olacak," diye homurdanıyor Matteo.

"Sadece mesaj atabilirdin."

"Sadece mesaj atabilirdim..." Matteo şimdi bana kafamı çarpmışım gibi bakıyor. "Seni evimde, adamlarımın güvenliği altında, kıyafetlerimle yatağında bıraktığımı sanıyordum." Parmağıyla kendini işaret ediyor. "Adamlarımdan birinden seni kontrol etmeye gittiğini ve hiçbir yerde bulunamadığını söyleyen bir telefon aldığımda yaşadığım şaşkınlığı hayal et."

"Düşünsene." Masumca omuz silkiyorum.

"Burada ateşle oynuyorsun, *tesoro*," diye homurdanıyor

Matteo. "İyi ki sıcaklığı seviyorum."

"İşini bitirmen için burada bekliyor olabilirdi! Ölü mü diri mi bilmiyorsun!" Matteo son kontrolünü de kaybederek patlar.

"Ama değildi."

Matteo elini yanağıma doğru kaldırırken, "Sen şimdiye kadar karşılaştığım en sinir bozucu yaratıksın," diye homurdanıyor. Dokunuşunu beklerken kalbim duracak gibi oluyor ama asla gelmiyor. Elini kaldırdığı kadar hızlı indirmesini izliyorum, sanki iki kez düşünmüş gibi. Hayal kırıklığına uğramaktan nefret ediyorum. "Lanet olası bir çanta hazırla."

"Ne için?"

"Bu sefer kafası güzel olan *sen misin*? Bu işi çözene kadar benim evimde kalacağını sana son kez söylüyorum."

"Bana her zaman ne yapacağımı söyleyemezsin!" O odadan çıkarken arkasından bağıriyorum.

"Evet, biliyorum Wren. Patronu dinleyeceksin," diyor Matteo arkasına bakmadan ve beni orada suskun bırakıyor.

Az önce ne oldu?

CHAPTER

RIGHTEEK

WREN

F Kırk dakika sonra, her gün giydiğim her şeyi bavulumla doldurduğumu düşünüyorum. Neredeyse hiçbir şeye sahip değilken bunu yapmak zor değil.

Her zaman bir ay boyunca çamaşır yıkamak zorunda kalmayacak kadar büyük bir gardırobu olan kızlardan biri olmak istemişimdir. Eminim Matteo'nun da o büyüklükte bir dolabı vardır. Dolabı fiziksel olarak görmedim, ama gerçekten içinde kaybolabileceği kadar büyükse, çok büyük olmalı.

Elimde bavulumla oturma odasına girdiğimde déjà vu yaşadım sanki. Matteo evime girdiği ilk gece oturduğu yerde oturuyordu.

"Hazır mısın?" Matteo kanepede oturduğu yerden soruyor. Bordo gömleğinin ilk birkaç düğmesi açık, göğüs kıllarının hafifçe aralanmasına izin veriyor. Geri kalanının neye benzediğini hayal etmenize yetecek kadar. Bahse girerim sizi doğruca, elbise pantolonunun sınırlarından kalçasına doğru kendini belli eden devasa horozuna götürür.

"Pek sayılmaz." Tüm bunlar olurken seninle kalmak istemiyorum. "Mutfaktaki kana ne oldu?" Ev sahibim ön kapıyı tamir ederken içeri girip bunu gördüyse, kesinlikle tahliye kâğıtlarını tebliğ ettireceğim.

"İcabına baktırdım. Kapınız da aynı şekilde."

"Neden?" Onu inceleyerek soruyorum. Yaralandığında ona yardım etmemi istediği için kendimi biraz suçlu hissediyorum, anlıyorum. Ama bu çok fazla olmaya başladı. Onun gibi biri benim gibi birine ne olduğunu neden bu kadar önemsesin ki? Bu hiç mantıklı gelmiyor.

"En azından bunu yapabilirim." Matteo ayağa kalkıyor ve pencereden dışarı bakıp sokağı tarıyor. Daha önce fark etmemiştim ama vücudu sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi gergin.

"Orada bir şey mi var?" Arkasında durup ben de dışarı bakarak soruyorum. Dairemde hiç ışık yanmıyor. Tek parıltı sokak lambalarından geliyor, bu da dışarıyı görmeyi kolaylaştırıyor.

"Hayır," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor Matteo, trans halinden çıkarak. "Hadi buradan . Bu bok çukurunda olmaktan bıktım."

Peki, tamam o zaman.

Tavrındaki değişiklik canımı yakıyor. Buranın bok çukuru olduğunu biliyorum ama burası benim bok çukurum. Küçük bir parçam belki de bu aşamayı geçtiğimizi düşünüyordu. Çok sıcak ve soğuk. Adam bir anda vücudumdaki suyu yalamaktan, varlığının baş belasıymışım gibi davranmaya geçebiliyor. Ki bunu tamamen kendisi yapıyor.

"Yolu göster, patron." Elimi salladım, ses tonumda alaycılık vardı.

Matteo kaşlarını kaldırıp bana bakıyor, sonra da bavulumu elimden alıp başka bir şey söylemeden ön kapıdan çıkıp gidiyor.

Normalde inmem bir dakikadan az süren birkaç kat merdiveni inmem saatler sürüyormuş gibi geliyor. Bu adamın üzerindeki gerginlik dalga dalga yayılıyor. Ona haber vermeden giderek biraz çuvallamış olabilirim ama o benim bekçim değil. Ben bir köpek değilim. Bana öylece ve bir adamın beni korumasını söyleyemez.

Burada kızgın olması gereken biri varsa, o da benim. Sanırım en başından beri lanet olası bir *mafyaya* bulaştığımı bilmeye hakkım vardı.

Ayağım son basamağa geldiğinde, daha fazla dayanamıyorum.

"Senin derdin ne?" Kilit altında tuttuğum tavrımın taşmaya başladığını hissedebiliyorum.

Matteo binanın girişine doğru ilerlerken arkasına bakmıyor, ben de körlemesine onu takip ediyorum. "Hayır-" Her şey yüzümüze patlamadan önce Matteo homurdanmaya başlıyor. Silah sesleri art arda patlıyor ve sanki üzerimize doğru geliyor.

Matteo anında tepki veriyor; vücudu bana çarpıyor, beni yere düşürüyor, o da canlı bir kalkan gibi üzerime düşüyor. Bir şövalye gibi.

"Vuruldu mu?!" Matteo silah sesleri ve çapraz ateş arasında kalan masum insanların çığlıkları arasında bağıyor.

"Hayır!" Matteo'nun pantolonunun kemerinin etrafında bir şey aradığını hissediyorum. İki saniye sonra, aynı el bir silahla ortaya çıkıyor.

"Bu arabanın arkasında kalın!" Matteo bağıyor. Tam beni itmeye başladığını hissettiğim anda ateş kesiliyor.

"Ona yardım etmek için hiç durmamalıydın, seni aptal amcık! Sonra da oğlumu bıçaklayabileceğini mi sandın? Günlerin sayılı, kaltak!" diye bağıyor bir adam arabanın içinden, lastikler gıcırdayarak uzaklaşmadan önce. Yüzünü örten kar maskesi yüzünden ona tam olarak bakamıyordum ama bu, korkudan titreyen bedenimin sarsılmasına engel olamadı.

"Sanırım birkaç detayı atladın, *tesoro*," diyor Matteo sıkılmış çenesinin arasından.

Şuna bakar mısın? Gözünü tekrar seğirttim.

"Oops." Bir omzumu silerken ona masum bir gülümseme veriyorum. Yüzü hareket etmiyor.

Boku yedim.

CHAPTER

NIKETEEK

8ATTEO

I Daha önce duvarda bir delik açıp aynı anda onu becermek istememe neden olan bir kadınla tanıştığımı sanmıyorum. O kadar sinir bozucu ki.

Evime dönerken çok gergindim, yol boyunca direksiyonu sıkıca kavradım. İkimiz de tek kelime etmedik. Kendimi neden olmayacak ne söyleyebileceğimi bile bilmiyorum ve böyle olmak istemiyorum. Onunlayken değil.

"Sanırım tüm bunlar olurken Delaney'lerde kalmam en iyisi olacak," diyor Wren yolcu koltuğundan, ben arabayı garajın önüne çekerken ve gergin sessizliği bozarken.

Direksiyonu tutuşum daha da sıkılaşıyor, deri hafifçe gıcırıyor. Lanet şeyi yırtmadığıma şaşıyorum. En başta ona söylediğim şeyi yapmış olsaydı, bunların hiçbiri olmayacaktı. Buna mı yoksa o gecenin büyük bir bölümünü atladığı gerçeğine mi daha çok sinirlendiğime karar veremiyorum.

Kontağı kapatırken, "Yapacağın şey benim lanet olası evime girmek ve benim lanet olası evimde kalmak," diyorum. "Bu gece uyuyacağın tek yatak benimki olacak."

Wren daha fazla saçmalamak için ağzını açtığında gözleri meydan okurcasına parlıyor ama ben ondan önce davranıyorum.

"Çık arabadan, Wren."

Bir an için hâlâ bir şey söyleyeceğini sandım ama arabadan inmek için döndüğünde ağzı kapandı.

Arabadan inerken nefesimin altında "Aferin kızıma," diyorum. Şükürler olsun, beni gerçekten dinliyor. "Ne yapıyorsun?"

"Neye benziyor? Valizimi alıyorum," diye cevap veriyor Wren bana bakmadan valizini bagajdan çıkarırken.

"Dur," diye emrediyorum, gerekenden daha sert bir şekilde. Wren başını kaldırıp bakışlarımla buluştu. Elini sapından bıraktı, bavul betona çarparken unutuldu. "Asla kendi çantanı taşıyorsun. Ne kadar büyük bir tartışma içinde olduğumuz ya da yüzümü bir daha görmek istememen umurumda değil, onları asla benimle taşımayacaksın."

Bir kez daha, söyleyecek hiçbir şeyi yok. Görünüşe göre, küçük *tesoro*'m beklenmeye alışık değil, ama bu değişecek.

", içeri girelim. Seninle bir konuşma yapmamız gerekiyor."

"Ne hakkında bir konuşma?" Wren beni içeri kadar takip ederken yirmi dakika önce o lanet bombayı patlattığını hatırlamıyormuş gibi davranmaya çalışıyor.

"Şu anda benimle oyun oynama, Wren. Hiç havamda değilim." "Herkes nerede?" diye soruyor boş evin etrafına bakarken, Bu da onu olduğundan daha da iğrenç bir şekilde büyük hissettiriyor.

"Bilmiyorum. Sanırım kendi mekanlarında ya da boş zamanlarında ne halt ediyorlarsa." Oyaladığını anlayabiliyorum, *Tesoro*. Bundan daha iyisini bilmen gerekirdi. "Aç mısın? Eve geldiğinde yemek yeme fırsatın olmadı."

"Evime giren başka bir sapık olmasaydı bunu yapabilirdim." Sanırım bana attığı bakışın korkunç görüldüğünü sanıyor, ama tek yapmak istediğim onu kanepenin arkasına yatırıp yüzünü sikmek. "Ama hayır, aç değilim. Sorduğun için teşekkürler."

"O zaman seni yerleştirelim." Bavulunu kaptığım gibi üst kattaki odama götürüyorum.

"Neden misafir odasında kalamıyorum?" "Hiç boş oda yok."

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Matteo? Burası devasa bir yer. Tüm apartmanım kadar büyük!"

"Benim odamda uyuyacaksın."

"Neden?" Wren ellerini havaya kaldırır.

"Çünkü," diye cevap veriyorum, yüzümü ele geçirmek için can atan sırtıtmayı uzak tutmaya çalışarak. Tuzağa düştüğünü bilmek çok tatmin edici bir duygu.

"Sikerim böyle işi. Burada kalıp seni dinlemek zorunda değilim. Neden hayatıma bu şekilde girip her şeyi kontrol edebileceğini düşünüyorsun bilmiyorum!" Wren odadan çıkmak için dönerken bağıırıyor.

"Dur," diye emrediyorum, itaat ettiğinde dakikalar önce hissettiğim tatmin edici duygu yoğunlaşıyor. Dinlediği için ne kadar iyi bir kız. "Adamlarımın gözetimi altında ayrılmayı başarmış olabilirsin ve buna göre davranılacak. Ama benim gözetimim altında gidemezsin. Şimdi arkanı dön ve gel . Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Wren arkasını dönüyor, gözleri ateş , yumruklarını iki yanında sıkmış bana doğru yürüyor. "Tamam. Madem konuşmak istiyorsun, o zaman konuşalım. *En* başından beri bana İtalyan Mafyası'nın başı olduğunu nasıl söylemediğinle başlayalım!"

Sikeyim.

Konuşmak istediği şeyin bu olmasını beklemiyordum.

Sanırım küçük bir parçam Cain için çalıştığı için zaten biliyor olabileceğini düşündü. Ama şimdi düşünüyorum da, yerini sorduğumda Cain onu tanıdığını söylememişti. Bağlantıyı kuramamış olmalı.

"Sana kim söyledi?"

"Fark eder mi?" Wren volta atmaya başlarken ellerini sallıyor. "Bana söylemeliydin! Kiminle ilişkiye girdiğimi bilmeye hakkım vardı! Tanrım, ben tam bir aptalım. Tüm işaretler oradaydı," diye söyleniyor. "Ya senden nefret eden biri peşimden gelmeye çalışırsa?!"

"Böyle bir şey olmayacak," diye sıkılmış dişlerimi sıkarak söylendim. "Sen korunuyorsun."

"Evet, şimdiye kadar *gerçekten* korundum." Wren homurdanıyor.

Ve eğer bu içime bir tekme gibi gelmiyorsa. Hayatta pişmanlık duyacak biri değilim. Hayatta yaptığınız her şeyin bugün kim olduğunuzu şekillendirdiğine tamamen inanıyorum. Hatalarınızdan ders alır, yolunuza devam eder ve bir dahaki sefere daha iyisini yaparsınız.

Ama bu?

Evet, çok pişmanım. Öleceğim güne kadar pişman olacağım. Onu o pis motel odasında tek başına uyurken nasıl bulduğumu asla aklımdan çıkaramayacağım.

"Bir daha olmayacak," diye söz veriyorum. "Bundan sonra dışarı çıktığında yanında her zaman bir erkek olacak."

"Sen aklını mı kaçırdın?" Wren bana deli olan benmişim gibi bakıyor. "Ben burada kalmıyorum! Bu gece için bunu düşünmekle bile hata ettim. Açıkçası seni tanımıyorum bile, Matteo! Bu her neyse," Wren onunla benim aramda olanları işaret ediyor, "bitti. Yollarımız ayrılıyor."

"Hayır." Ölü bir kahkaha attım. "Biz değiliz. Görüyorsun ya, *tesoro*, bu seninle benim için sadece bir başlangıç."

CHAPTER TWEKTY

WREN

U Ne?
"Sen ve ben diye bir şey yok Matteo," diyorum elimden geldiğince yavaşça, kalın kafasına sokmak için son bir çabayla. I

Yani, dürüst olmak gerekirse, bu adam aklını kaçırmış.

"O zaman o bok parçasının sana söylediklerini dinlemeli ve durup bana yardım etmemeliydin." Piç kurusu sırtacak kadar cüretkâr. "Ne yazık ki ben Doc Brown değilim ve zaman yolculuğu sanatında henüz ustalaşmadım."

"Mafyadan olduğunu nereden bilebilirdim ki?!" Çığlık atıyorum. Kendimi kaybedeceğim.

"Çoğu insan benim kim olduğumu biliyor, Wren."

"Senden nefret ediyorum." Gözlerimi ona diktim. Haklı olmasından nefret ediyorum. Onun kim olduğunu bilmem gerekirdi. Adını milyonlarca kez duymuştum. Kendimi savunmam gerekirse, yüzünü hiç görmedim. Öyleyse neden sahip olduğum her şeyin toplamından daha değerli bir arabaya çarpan rastgele bir yabancının mafyanın başı olduğunu düşüneyim?

"Yüzün morarana kadar benden nefret ettiğini söyleyebilirsin, *tesoro*, ama vücudun yalan söylemez."

Uzun bir iç . Bu adamla kazanmak yok.

Matteo bir kez daha yatakta yanındaki yeri okşarken, "Şimdi dönüp dolaşıp kaza gecesiyle ilgili her şeyi anlatmamana gelelim," diyor. "Bana neyi atladığını söyle."

Ses tonunda hoşuma gitmeyen bir şey var. Bir kenar var. Sanki bazı şeyleri bilerek atladığımı düşünüyor. "Sana yalan söylemedim ya da hiçbir şeyi atlamadım."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Ses tonunuz aksini söylüyor," diye karşılık veriyorum.

"Tanrı aşkına, Wren. Oyalanmayı bırak. Bana ne olduğunu anlat," diye tersliyor Matteo.

"Tamam, . Sinirlenmene gerek yok," diyorum yatakta onun yanına otururken.

"Sen cidden tanıdığım en sinir bozucu kadınsın." Matteo ellerini saçlarında gezdirirken derin bir iç geçiriyor. "Lütfen, Tanrı aşkına, çıkar ağzındaki baklayı."

Sanırım adama bir kemik atacağım.

"Hiçbir şeyi atlamak *istememiştim*." Matteo bana bir bakış fırlatınca duraksıyorum. Ben de kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. "Bunalmıştım! Kardeşin pek de arkadaş canlısı biri sayılmaz. Açıkçası ödümü kopardı. Ayrıca, senin için biraz daha endişeliydim, bilirsin, ölmemen için."

"Çok minnettarım." Matteo'nun dudağının köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. "O zaman talimatlara uyuyordun; şimdi neden yapamıyorsun?"

"Tamam, ukala. O zaman sadece talimatlara uydum çünkü karmanın garip bir şey yapıp beni yanlamasına becermesini istemedim." Açıkçası, bu benim için çok iyi oldu.

"Yine mi bu?" Matteo inliyor ve başını arkaya eğiyor. Elimde olmadan sırtıyorum. Ayıyı ya da bu durumda mafya babasını dürtmenin bana heyecan veren bir yanı var. "Tüm bunları bu kadar komik bulmana sevindim."

"Seni sakın görmek hoşuma gidiyor." Acıtmadan gülümseyebildiğim kadar gülümsüyorum. Bu yırtık dudak, derisi çekildiğinde hâlâ çok acıyor.

Matteo iç geçiriyor, "Sen işin içindeyken bu sık rastlanan bir durum gibi görünüyor."

Karnım hafifçe çırpınıyor. Mafya babasının dengesini bozabilmem hoşuma gitmemeli ama hoşuma . Onun üzerinde böyle bir etkim olması hoşuma gidiyor.

"Tamam, ama gerçekten, evime girdiği o geceye kadar bunların hiçbirini hatırlamıyordum."

Matteo'nun kafası tekrar yukarı kalkar. "Açıkla."

"Bana saldırdığı zaman." Yutkunuyorum. Bunu yeniden yaşamak düşündüğümünden daha zor. Matteo'nun eli üst baldırıma kayıyor ve güven verici bir şekilde sıkıyor. Devam etmeden önce ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Az önce durup yardım etmemem gerektiği hakkında bir yorum yaptı. Ödeyecektim. Yani, seninle ve olanlarla ilgili olup olmadığından emin değilim ama geçen yıl Delaney dışında yardım ettiğim tek kişi sensin, yani..."

Matteo'nun eli kalçamda esniyor. "Başka bir şey hatırlıyor musun?"

"Hayır." İrkildim. "Özür dilerim. Gerçekten . Söz veriyorum, eğer başka herhangi bir şey rastgele yanıp söner."

"Pekala, *tesoro*. Sana güveniyorum."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Onun gibi bir adamın, özellikle de içinde bulunduğu iş kolunda, kolay kolay güvenmeyeceğini biliyorum. Kulağa çok aptalca geliyor ama sanki bana dünyayı vermiş gibi hissediyorum. Bir kız kalbini onun gibi bir adama kolayca verebilir. Kendini kaptırması çok kolay ve bu çok korkutucu. İhtiyacım olan son şey, o bir sonraki saplantısına geçtikten sonra parçaları bir araya getirmek.

"Teşekkür ," diye mırıldanıyorum, bakışlarına karşılık veremiyorum.

"Rica ederim," diye yanıtlıyor Matteo aynı yumuşaklıkla. "Hadi yatağa gidelim. Aldo'nun sana bıraktığı haplardan da biraz almanı istiyorum. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Pekâlâ." Artık onunla tartışamayacak kadar yorgunum. Kabul ettiğimde gözlerinde beliren şoku kaçırmıyorum. "Çabucak duş alabilir miyim? Vardiyalarımın sonra kendimi hep yağlı hissediyorum."

Matteo ayağa kalkıp gömleğinin düğmelerini çözmeye başlarken, "Ne istersen yapabilirsin," diye cevap veriyor. "Benim evim senin evindir."

Bavulumu kaptığım gibi ayağa fırlayıp banyoya giderken bakışlarımı ondan başka her şeye odaklayarak hızla kaçırıyorum. Gömleksiz bir Matteo düşüncesiyle yanaklarım yanıyor. Soğuk bir duş almam gerekiyor, hem de çok soğuk bir duş.

Duşun sıcak suyu ne kadar bitkin olduğumu fark etmemi sağladı. Son birkaç haftadır duman ve adrenaline çalışıyordum ve şimdiye kadar bunun farkına bile varmamıştım. Matteo'nun yatağının beş yıldıızlı bir otelde uyuyormuşum gibi hissettireceğini hayal ediyorum. Yastıklar başınızı saran kocaman kabarık yastıklara benziyor. İten içe onun kolları etrafımda uyuyacağımı ummam kötü m?

yanımda, banyodan çıktığımda Matteo'yu üzerinde sadece bir çift koyu gri boxer klotla yatağın kenarında otururken buluyorum.

Tanrım.

Bu adamın sahip olduğu her kıyafet ona göre mi şekilleniyor? Kumaşın koyu gri rengi, kalın sikini özel dikim pantolonundan bile daha fazla vurguluyor.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün, *tesoro*?" Bakışlarım onun ukala sırtışını görmek için yüzüne doğru fırlıyor.

Yakalandın.

"Hayır," diye , yüzüm alev alev yanıyor. Bavulumu yatağın benim tarafım olduğunu tahmin ettiğim tarafa götürüp duvara dayıyorum.

"Al." Pamuklu bir tişört bana doğru fırlatılıyor ve yatağın üzerine düşüyor. Bakışlarıyla karşılaşınca kaşlarımı soru sorarcasına kaldırıyorum. "Uyumak için" diye basit bir yanıt veriyor.

"Zaten içinde uyuyacak bir şeyim var." Ellerimi vücudumda aşağı yukarı hareket ettiriyorum. "antamı hazırlamıştım, unuttun mu?" Sadece birkaç saat önce rüyamda bana emirler yağdırdığını ve taleplerde bulunduğunu görmediğimi biliyorum.

"Biliyorum. Ve şimdi sana onu giymeni söylüyorum." "Neden?"

"nk benim yatağımdayken benim gömleğimi giyiyorsun, Wren," diyor tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla.

Bu ruh hali değişimleriyle uğraşamayacak kadar yorgunum. "Peki," diye çıkışıyorum, yataktan gömleği kaptığım gibi stm değiştirmek için banyoya gidiyorum. Bol uyumayı sevdiğim gibi küçük bir ayrıntıyı fark etmesinden nefret ediyorum. Erkeklerin böyle şeyleri fark etmemesi gerektiğini sanıyordum.

Pamuk tenime karşı inanılmaz yumuşak bir his veriyor. Derin nefes alarak Matteo'nun sıcak ve baharatlı kokusunu içime çekiyorum. Bu koku bende anında onu gezintiye çıkarma isteği uyandırıyor.

Banyo ile yatak arasındaki kısa mesafeyi keserken Matteo'dan gümbür gümbür bir ses geliyor.

"Seni gömleğimin içinde görmeye bayılıyorum. Her gece bunu giyeceksin." Hırlıyor.

"Bunu ." Esniyorum, kabarık yorganın altına giriyorum.

Yerleştikten sonra birkaç saniyeden fazla beklememe gerek kalmadan Mateo kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Uyu *artık, tesoro*," diye mırıldanıyor başıma doğru. Bir süredir ona sormak soruyu nihayet sormadan önce nefes alış verişinin kesilmesini bekliyorum.

"Matteo?" Fısıldıyorum, yarı uyuyor olmasını umarak. "Öyle mi?" diye fısıldıyor.

"Tesoro ne demek?"

Aynı fısıltıyla cevap vermeden önce uzun bir duraklama oluyor.

"Benim hazinem" demek.

Beni öldürün. Kalbim mi durdu?

Uzun zamandır uykuya daldığım ve gerçekten her şeyin yoluna gireceğini hissettiğim ilk geceydi.

CHAPTER TWEKTY-9KE

8ATTEO

I Wren gitmiş olacağım.

Dün gece, sonunda aynı seviyede olduğumuzu hissettim. Onu ilk gördüğüm geceden beri aklımdan çıkaramıyorum ve bundan nefret ediyorum.

Bu ben değilim. Bu kadar korkak olan ben değilim. bir kadını kırbaçladı. Bu Aldo'nun bölümü.

Wren'e baktığından beri onunla özel olarak görüşme fırsatım olmadı. Bunun farklı olduğunu söyleyebileceğini biliyorum. Yani, onu evime getirdim, Tanrı aşkına. Gerçek bir diploması olan bir doktor çağırmalı mıydım? Muhtemelen. Onu en yakın hastaneye götürüp orada bırakmalı mıydım? Kesinlikle. Ama bunu anlayan birinin yanında kendimi daha rahat hissettim. Sadece bir kadına olan tutkuyu anlayan biriyle. Ve bu işe ne kadar bulaştığımı kendine saklayacağını biliyordum.

Bu da beni neden hayatımda gördüğüm en muhteşem yaratığın yatağını ısıttığı evimde değil de burada, pizzacıda olduğuma getiriyor.

Bir de şu anda korkak olduğum gerçeği var. Wren'in yatağımda kalmasını ne kadar istesem de sabah onunla yüzleşmeye hazır değildim. Eğer o benim olsaydı dünyanın en şanslı adamı olurum. Ama dürüst olalım; benim gibi adamlar asla mutlu sona ulaşamaz. Olabilir.

Ama hayatlarımız her zaman bir metrenin altında ya da beton bir hücrede son buluyor.

Wren dün gece *tesoro*'nun ne anlama geldiğini sorduğunda beni hazırlıksız yakaladı. Cevap vermekte tereddüt ettim, ona neden böyle hitap etmeye başladığıma dair kendi hislerime dalmaya hazır hissetmiyordum. İkinci bir düşünce olmadan dilimden dökülüyordu. Gerçek bir pişmanlık hissetmediğimi fark edene kadar iki saniyeliğine pişman oldum. Doğru hissettirdi. Wren bunu, ona söylediğimde tekrar bana sokularak ve kendinden geçerek kanıtladı. Hayatta hiçbir şey istemedim ama Wren bir şeyleri kaçırdığımı fark etmemi sağladı. Tam olarak neymiş o? Hiçbir fikrim yok. Ama Wren'in bana göstermek üzere olduğuna dair bir his var içimde.

"Anladığım kadarıyla onu bulmuşsun?" Alessio küçük ofisin duvarına yaslanarak soruyor.

"Evet," diye .

"Yatağına geri mi döndü?" Alessio sorarken Aldo bana bilmiş bilmiş sırtıyor ve ben yine homurdanıyorum. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Keşke gerçekten böyle düşünseydi. O dudak iyileşene kadar gün sayıyorum. Sonra, bunun ne olduğunu anlamasını sağlayacağım.

"Yani toplantı - hiçbirinin olup bittiğini bilmediğine inanıyor musun?" Alessio, konuşmayı gerçekte neden burada olduğumuza yönlendirerek soruyor.

"Hiçbirine tam olarak inanmıyorum ama bu olayla birlikte inanmamak için bir nedenim kalmadı," diyorum sandalyemde arkama yaslanıp masanın üzerinde duran kalemi sağ elimde çevirirken.

"Cormac yalan söylüyormuş gibi görünmüyordu. Her zaman biraz kıpır kıpır olur. Bana bir yılanın kafasını kestiğinizde ne yaptığını hatırlatıyor," diye ekliyor Gio, bir bacağını dayadığı duvardan kayıtsızca. "Ne?" diye soruyor hepimizin ona baktığını fark ettikten sonra.

Siktiğimin Gio'su. Ağzından çıkan bazı saçmalıklar o kadar dengesiz ki.

"Cain'den başka bir şey duydun mu?" Alessio, Gio'nun karşılaştırmasını görmezden gelmeyi tercih ederek sorar.

"Hâlâ hiçbir şeyi yok."

"Yani, temel olarak, elimizde hiçbir şey yok."

"Şey, hiçbir şey değil," diyerek herkesin dikkatini üzerime çekiyorum.

"Wren küçük bir ayrıntıyı atlamış."

"Neyi atladı?" Alessio temkinli bir ses tonuyla soruyor.

"Dün gece onun dairesinde bir olay yaşadık. Biz çıkarken vuruldu."

"mu?"

"Benimle dalga mı geiyorunsun?"

"Bunu neden Şimdi duyuyoruz?" diye  birden bağırarak sözümü kestiler.

"Dün gece geç saatti, kimse yaralanmadı ve Wren'den daha fazla bilgi almak ve onu sakinleştirmek istedim." Bu Şimdilik onları yatıştırmış görünüyordu. "Pislik herif ateş etmeyi bıraktıktan sonra Wren'e bana yardım etmek için durmaması gerektiğini söyleyerek bağırdı ve ardından ona amcık demeye başladı."

"Yani o l bir adam," diye bitiriyor Aldo.

Mizahsız bir kahkaha attım. "Oh, evet. Onunla işim bittiğinde keşke kafasından vursaydım da kurtulsaydım diyecek."

"Ona iyice baktın mı? Etrafa sorabilir ve profil araştırması için Brad'i arayabilirim," diyor Alessio. Brad cebimizdeki polis. Departmanın çoğu bizde, sadece bize en çok borcu olan kişi o.

"Yüzünü göremedim. Wren'in vurulmadığından emin olmak için çok endişeliydim. Sesi tanıdık geliyordu ama çıkaramadım. Siyah bir şehir arabası kullanıyordu."

"Siyah bir şehir arabası..." Alessio kendi kendine söyleniyor, tekerlekler dönüyor. "Hâlâ 70'lerdeymiş gibi siyah bir şehir arabası kullananı biliyorsun, değil mi?" Gio soruyor.

"Christos," diye cevap veriyorum, hala böyle bir şey kullanan tanıdığım başka birini düşünmeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. "Bu mümkün. Nicholas yalan söylüyor gibi görünmüyordu ama bu onların olmadığı anlamına gelmez."

"Daha fazla araştıracadığım," diyor Alessio. "Tüm bunların birbiriyle bağlantılı görünmesi hoşuma gitmiyor."

"yle görünüyor." Duraksıyorum ve devam etmeden önce Gio'ya bakıyorum, "Eğer içinizden biri onu önce bulursa, o benimdir."

"Neden bana bakıyorsun?" Gio kırıgın bir şekilde sorar.

"nk sen psikoz sınırındasın. Biz sana ulaşmaya fırsat bulamadan vücut parçaların kesilecek ve bir yerlerine sokulacak." Alessio sırtıyor.

"Bir kere oldu." Gio alay ediyor, sinirli görünüyor.

"Bir kereymiş, kıçımın kenarı." Glyorum.

"Enzo'yu rahat bırak."

"Enzo benden sonra temizlik yapmayı seviyor. Bu onu aileye daha bağılı hissettiriyor." Gio duvarı iterken parmaklarını bize doğru sallıyor. "Yapacak var."

"Geri dönmeli ve kaçış sanatçısının hâlâ onu bıraktığım yerde olduğundan emin olmalıyım."

"Sormak zorundayım; bu daha çok 'Onu suçluluk duygusuyla koruduğum için benim evimde' mi yoksa 'O benim evimde çünkü o benim' mi?" Alessio, Gio gittikten sonra sorar.

Aldo bir anda telefonuyla fazlasıyla ilgilenmeye başladı ama bu onun yüzündeki sırtışı görmemi engellemiyor. Şerefsiz.

"Benim için ikincisi ama onun için birincisi," diye itiraf ediyorum.

"Kafanın orada olduğunu sanıyordum." Alessio beni incelerken bir an duraksıyor. "Onu senin için seviyorum. Seni diken üstünde tutuyor ve emirlerine boyun eğmiyor. Onu yola getireceksin. Ma's'ta akşam yemeğini unutma." Alessio omzunun üzerinden sesleniyor ve o da dışarı çıkıyor.

Umarım onu yola getirmek kadar basittir. Bir konuda haklı: *Tesoro*'m beni sürekli tetikte tutuyor.

CHAPTER TWEKTY-TWO

WREN

A Bir hafta geçti ve ben hala Matteo'nun evindeyim, ayrılma ihtimalim de yok. Bu da işe gitmediğim anlamına geliyor. Delaney vardiyalarımı benim yerime karşıladı ama yine de eninde sonunda Cain'e söylemem gerektiğini hissediyorum.

Neler olduğunu. Bu konuşmayı yapmaktan korkuyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, o kadar da kötü değildi. Onu pek görmedim bile. Uyumaya gittiğimde hala yok ve uyandığımda da gitmiş oluyor.

Bunun öğlene kadar uyanmamamla bir ilgisi olabilir ama hizmet sektöründe çalışınca böyle oluyor. İç saatiniz dünyanın geri kalanından farklı bir programa göre çalışıyor. Ayrıca hiçbir şekilde sabah insanı değilim. Delaney beni öğleden önce görürse bana küçük şeytanı der.

Yanımda uyuduğunu bilmemin tek nedeni, uyandığımda ilk kokladığım şeyin hala havada kalan kokusu olması. Delaney her sabah onun yastığına sarılıp içime çektiğimi görse kıcıyla gülerdi. Onun kokusunda bağımlılık yapan bir şey var. Beni aynı anda hem güvende hem de azgın hissettiriyor.

Sanırım bu yüzden onu bulmak ve hayatıma geri dönmeyi talep etmek için daha fazla çaba sarf etmedim. Sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum ama hayatımda ilk kez kendimi tamamen güvende hissediyorum. Sanki hasta ruhlu bir piç beni tekrar kaçırmaya kalksa, bunu zar zor başaracakmış gibi.

Giriş geçtikten sonra. Bazıları bunu korkutucu bulabilir ama ben çok rahatlatıcı buluyorum. Size dokunduğu için birini öldürebilecek bir adamda kedimi titreten bir şey var. Matteo kesinlikle bana bunu yapıyor.

Yani, Tanrım, neredeyse her gece rüyamda otel resepsiyonistinin elini bıçakladığını gördüm.

Bugün duş alıp Matteo'yu bulmaya çalışmalıyım. Kendimi biraz deli gibi hissetmeye başladım. Evinin etrafına bile bakmadım ve bu hiç bana göre değil. Tanıdığım en meraklı kaltak benim.

Bu kez banyo aynasına baktığımda bana bakan yansımayı tanıyorum. Yüzüm çok daha iyi görünüyor. Artık tamamen sarsılmış gibi görünmüyorum. Belki biraz sarsılmış olabilirim ama bunu da kabul ediyorum. Morluklar çirkin koyu kahverengi ve sarı renklere dönüştü ama kapaticının bunun icabına bakacağından eminim.

Bu da beni neden duş alıp hazırlanmak üzere olduğuma götürüyor. Kendimi biraz toparlarsam Matteo'nun benim yanımda olmaya daha meyilli olacağını umuyorum. İnatçı pislik.

Duşta dururken sıcak su sırtımdan aşağı dökülürken uzanıp Matteo'nun sabununu alıyorum. Her zaman yaptığım gibi kocaman bir koku alıyorum. Sıcak ve baharatlı kokunun aromaları sanki burnumdan kan dolaşıma giriyor ve beni ağırlı hissettiriyor. Sadece onun tatmin edebileceği bir ağrı. Genellikle suyu soğuğa çevirdiğim ve bu hissin içimden donarak çıkmasına izin verdiğim zaman.

Ama bu sefer değil.

Hayır, bu sefer suyu sıcak bırakıyorum. Bu kez elimin yavaşça dokunulmak için yalvaran göğüslerimin üzerinden, yumuşak karnımın üzerinden geçmesine ve bir parmağım sırlıklam yarığımı okşayana kadar aşağı inmesine izin veriyorum.

Başım arkaya düşerken ve gözlerim kapanırken aklım geceyi burada geçirdiğim ilk geceye kayıyor. O gece banyodan çıktığımda Matteo'nun üzerinde sadece bir çift dar gri boxer ile yatakta oturduğunu gördüm. Ama bu sefer oturmak yerine ayağa kalktı. Bana doğru yürürken kalçaları esniyor, bir elini gömleğimin altına sokuyor, yumuşak karnımda yavaşça ilerliyor, başparmağıyla küçük daireler çiziyor. Çünkü fantezimde, karnımı seviyor. Yumuşaklığını seviyor. Küçük sallantıyı.

Zonklayan klitorisimi ovma için geri dönmeden önce parmağımı girişimin etrafında dolaştırırken yumuşak bir inilti çıkardım.

Matteo'nun eli göğsümde dans ediyor, göğüslerime ulaşıyor, parmaklarının arasında bir meme ucunu yuvarlıyor ve sonunda eğilip ağzımı alıyor. Onun dili

içeri dalıyor, arzuladığı kontrolü talep ediyor. Bunu isteyerek yapıyorum, sadece bir açıklık bulduğumda alt dudağını ısıyorum, bu da bana başka bir ıslaklık dalgası getiren bir hırıltı kazandırıyor.

Bir nefes verdim, klitorisimi daha hızlı ovarken dengemi korumak için bir elimi duş duvarına vurdum, takip ettiğim tanıdık karıncalanma hissi omurgamın tabanında başlıyor.

Matteo'nun eli göğsümden ayrılıyor, hızla aşağı inip sırılsıklam külotuma giriyor. Parmaklarını kabaca meyve sularıyla kaplıyor ve hiç vakit kaybetmeden girişimi buluyor. Beni inleten birkaç alaycı çemberden sonra, nihayet onları kabzasına kadar sokuyor, kabaca içeri ve dışarı itmeden önce gerginliğe alışmam için bir an alıyor.

Hareketi taklit ederken kendi parmaklarımın girişiyle haykırıyorum. Anında boşalırken duvarlarım parmaklarımı sertçe sıkıyor ve Matteo'nun adını inliyorum.

Durulanıp duştan çıkarken göğsüm hâlâ inip kalkıyor. Bu yeterli değildi. İçimden bir ses, kendime verdiğim hiçbir orgazmın bu gerginliği azaltmaya yetmeyeceğini söylüyor.

Gerçek bir şeye ihtiyacım var.

Sadece atmak için. Matteo'ya ihtiyacım var.

Benim ligimden milyonlarca mil uzakta olması çok kötü.

"Eminim dışarıda o kişi olmak isteyen milyonlarca erkek vardır, Wren. Sadece siktir olup gitmen ve tüm bunları unutman gerekiyor," diye mırıldanıyorum banyodan çıkarken, etrafıma sıkıca sarılmış kabarık bir havluyla.

Yatak odasının kapısının sessizce kapanma sesi beni olduğum durdurdu.

Aman Tanrım.

Beni duydu mu?

"Eğer şu anda beni izleyen herhangi bir tanrı ya da tanrıça varsa, lütfen beni bu utançtan kurtarın," diye yalvarıyorum tavana bakarken kimseye.

Hay sikeyim.

CHAPTER TWENTY-THREE

8ATTEO

"H "Merdivenleri ikişer ikişer inerken kendimi ayarlarken nefes veriyorum. Az önce Wren duştayken içeri girdim.

Benim için.

Ve bu duyduğum en tatlı ses değilse ne olayım. Benim için inlemesi. Adımı haykırması. Daha başlamadan bitmişti. Zavallı *tesoro*'m bana ihtiyaç duyduğu için çok yıpranmıştı.

Ofisime girip sandalyeme oturduğumda göğsümden bir gümbürtü kopuyor.

Tanrım, bu en ateşli şeydi. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Yatağa gömleğimi giydirdiğimde mi? Kızlar buna bayılır.

Sadece onu kontrol etmek için oradaydım. Aldo bu sabah Alessio gittikten sonra beni yatağında bekleyen şeyle ilgilenmeyip korkaklık ettiğim konusunda resmen kıcıma bastı. Benimle böyle konuştuğu için onu cezalandırabilirdim, ama gerçekte, çeke ihtiyacım vardı.

Wren onu ilk gördüğümünden beri benim takıntım oldu. Ne yaparsam yapayım, onu aklımdan çıkaramıyorum.

Evet, onunla konuşmak için yukarı çıkıyordum. Ta ki odaya iki adım atıp o tatlı iç çekişi duyana kadar. Sonra orada durdum ve ne yaptığını anlayana kadar dinledim. Orada , hasta bir piç gibi, benim sevgilim olduğunu bilmeyen kız arkadaşımın beni düşünerek boşalmasını dinledim.

Benimle ilgili olması beni hasta mı yapar?

Yoluma çıkan yumuşak adımlar beni düşüncelerimden koparıyor ve ne kadar zamandır burada oturup bunu düşündüğümü merak etmeme neden oluyor.

"Matteo?" Wren, kafası kapı aralığından içeri girmeden önce usulca sesleniyor. "Meşgul müsün?" O yaklaştıkça kalp atışlarım hızlanıyor. O kadar güzel ki. Yüzündeki morluklar geçen hafta içinde çok azaldı.

"Hayır, içeri gel." Masamda zaten düzenli olan bazı kâğıtları yeniden düzenlemekle meşguldüm, soğukkanlı davranmaya ve parmakları tatlı amcığının içindeyken onu düşünmemeye çalışıyordum, bunun düşüncesiyle kendini tatmin ediyordu. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Önüme oturduğunda sordum. Yanakları hâlâ kızarmış. Orgazmın yüzünden mi, *tesoro*?

Wren başparmağındaki yüzükle , "Sadece oyun planının ne olduğunu merak ediyordum," diyor.

"Oyun planı mı?" Ona kaşımı kaldırıyorum.

"Evet."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Mesela, ne kadar süre rehin tutulacağım?"

Bir kahkaha attım. Her zaman çok dramatiktir. "Rehin tutulmuyorsun, *tesoro*. İstedğin gibi gelip gidebilirsin."

"Oh." O parlak mavi gözlerde daha fazla soru döndüğünü görebiliyorum. "Çıkar onu." Elimle bir işaret yapıyorum.

"Neyle dışarı?" Wren benden başka bir yere bakarak soruyor. Oturduğundan beri benimle göz teması kurmadı.

"Sormak istediğin diğer sorular." Elinin seni tatmin etmek için yeterli olup olmadığını soracağımı mı sandın? İkimiz de olmadığını biliyoruz.

Wren uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor, gözlerini masanın köşesindeki kalemlige dikmiş. Sonunda "Nerelerdeydin?" diye soruyor, gözleri gerçekten sorduğu için şaşkınlıkla açılıyor. "Çok özür dilerim. Bu beni ilgilendirmez."

"Wren," diye kestim sözünü. "Bu senin . Bana istediğiniz her şeyi sorabilirsiniz ve ben de dürüstçe yanıtlarım. Bazı yanıtlarım hoşuna gitmeyebilir,

ama asla yalan söylemeyeceğim ya da bir şeyleri yumuşatmayacağım. Tamam mı?"

"Tamam," diyor başını sallayarak usulca.

"Halletmem gereken bazı işler vardı. Pek ortalıkta olmadığım için özür dilerim. Bunu değiştireceğim."

"Hayır, zorunda değilsin-" diye başladı ama ben yine sözünü kestim.

"Evet, biliyorum." Onun etrafında dolandığımı bilmesine gerek yok. Tamamen yalan da değil; bir şeylerle uğraşmakla meşguldüm.

Wren boğazını temizler, "Yani gitmekte özgür müyüm?"

"Elbette." Sırıyorum. "Sadece seninle gelmesi için bir adam bulmama izin ver."

"Gitmekte özgür olmak bu anlama gelmiyor, Matteo!" Wren başını dramatik bir şekilde geriye atarken inliyor.

"Elbette öyle. Nereye istersen gidebilirsin. Sadece bu sefer yalnız olmak yerine bir çeşit koruman olacak."

Oturduktan sonra ilk kez bana baktığında, gerçek Wren tarzıyla bana ters ters bakıyor. Keşke o bakışın her seferinde sikimi zonklattığını bilseydi.

"Peki," diye homurdanıyor. "Bu gece işe gidiyorum. Evime ne zaman dönebilirim?"

"Ben söylediğim zaman. Rob'a haber vereceğim. Bu gece seninle olacak." *Benim olana dokunmaya cüret eden her parmağı kırma talimatıyla birlikte.* Hiçbir zaman sahiplenici bir tip olmadım ama bir erkeğin Wren'in yoluna baktığını düşünmek bile alınına bir kurşun sıkmak istememe neden oluyor.

Barda çalışmasından nefret ediyorum. Gitmesine izin vermemin tek nedeni Cain'in barında hiçbir şeye izin vermeyeceğini bilmem. Biri istemeyen bir kadına dokunursa adamları çıldırır. Bunu sonuna kadar destekliyorum ama bu, bir piçin benim olana bakıp onu alabileceğini düşünmesini kabul edeceğim anlamına gelmiyor. Rob'un bu boku ezmek için emirleri var.

Hiç çalışmaması gerekiyor, ama bu yakında değişecek. Yakında, Wren hiçbir şey istemeyecek.

"Senden gerçekten hoşlanmamaya başlıyorum." Wren bana ters ters bakmaya devam ediyor.

"Sanırım benden hoşlandın, bebeğim. Bir dahaki sefere adımı haykırdığında, parmaklarım o tatlı amını okşuyor olacak." Sırıyorum, onu duşta duyduğumu fark ettiğinde gözleri hızla açılırken manzaranın tadını çıkarıyorum.

Wren hışımınla sandalyeden kalkıp ofisimden hışımınla çıkarken gözlerini daha da kısıyor.

"Bana böyle bakmaya devam et, *tesoro*, seni masamın üzerine yatırıp o tatlı kışına bir şaplak atacağım," diye sesleniyorum arkasından.

Bu küçük sırrı düşündüğüm kadar uzun süre saklayamadım ama lanet olsun, yüzündeki o ifadeyi görmek harikaydı.

CHAPTER TWEKTY-FOUR

WREN

T Beni duşta duyduğunu itiraf ettiğinde Matteo'nun ofisindeki zeminin beni yutması için sol mememi verirdim. Onun adını haykırdım! Birçok kez. Ona bir daha bakabilirsem bu bir mucize olacak.
tekrar gözüne.

Yatak odasının kapısının kapandığını
duyduğumu biliyordum! Lanet olsun,
piç kurusu.

Ne kadar utanç verici. Kalan azıcık haysiyetimi kurtaran tek şey, çekimin karşılıklı gibi görünmesi. Tanrıya şükür. Birinden, onun senden hoşlandığından daha fazla hoşlanmak kadar aşağılayıcı bir şey yoktur.

"Görünüşe göre bugün benimle kaldın." Arkamdan derin bir ses geliyor ve buzdolabını karıştırap yemek artıklarını ellerken hafifçe sıramama neden oluyor.

Burada kaldığımdan beri fark ettiğim bir şey, bekr olan Matteo için hiçbir zaman yiyecek sıkıntısı olmaması. Bunu tam olarak . Yemek pişirecek kadar uzun süre evde kalmıyor ve dürüst olmak gerekirse, bu adamın mutfağa adım attığını hiç görmedim. Alışverişe gitmiş gibi yiyeceklerden bahsetmiyorum. Lazanya, çeşitli makarna yemekleri ve çorbalardan bahsediyorum. Tezgahta her zaman taze ekmekle birlikte taze bir salata da bulunur.

"Sanırım öyle." Buzdolabının kapağını kapatırken iç çektim. "Özür dilerim. Gününü böyle geçirmek istemediğini biliyorum."

"Özür dileme. Önemli olmasaydı patron beni sana vermezdi," diye cevap veriyor, sanki dünyadaki en bariz açıklama buymuş gibi.

"o kadar da önemli değil."

Rob homurdanıyor. "Sen patronun kızıydın. Bu da seni önem sıralamasında onun hemen altına taşıyor."

Ne?

"Ben onun sevgilisi değilim," diye yavaşça cevap veriyorum, ne söylemeye çalıştığımı anlamasını umarak, çünkü bu evde tanıştığım başka hiç kimse anlayamıyor gibi görünüyor.

Rob bir homurtu daha çıkarıyor. Bana inanmıyor mu yoksa tüm bu durumu eğlenceli mi buluyor anlayamıyorum.

Homurdanmasını görmezden gelmeyi seçerek, "Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyorum. Ses tonumda hafif bir ısıklık var.

"Ne zaman istersen hazırım."

"Beni köşede bırakabilirsin. O kadar da uzak değil," diyorum DD'nin evinden iki blok ötede.

Rob bana doğru bakmadan, "Bunu yapamam," diye cevap veriyor. Ne demek yapamam?

"Neden olmasın?"

"Gözümün önünden ayrılmana izin veremem.

Patronun emri." Benimle dalga mı geçiyorsun?

"Tamam. Beni ön tarafta bırak. Bana numaranı ver, işim bitince sana mesaj atarım." Koltuğumda arkama yaslanıp kollarımı kavuştururken bu duruma çoktan sinirlenmiş bir şekilde tersliyorum. Bu otoriter erkeklerden bıktım artık.

"Bunu da yapamam."

"Tüm vardiyam boyunca kalmayacaksın, değil mi?" Karşılığında sadece hafif bir baş sallaması alıyorum. "Kesinlikle hayır. Sırf ona yanlış baktığı için birini vuracakmış gibi görünen bir adamın bütün gece benim bölümümü işgal etmesine izin veremem! Bunun bahşişlerime ne yapacağını biliyor musun?"

Rob'un ağzının kenarı kalkıyor. "Bir motorcu barında çalıştığının farkındasın, değil mi? Oradaki bütün erkekler bana benziyor."

Ona daha önce Matteo'ya ofisinde attığım bakışın aynısını atıyorum. Haklı olmasından nefret ediyorum. Onunla bir motorcu arasındaki tek fark takım elbisesi. göze çarpıyor ama korkutucu hisler hala aynı şekilde yayılıyor.

"Üzgünüm, Wren. Bunu kazanacağını sanmıyorum."

Besbelli.

Rob park ederken göz devirerek, "Şu vardiyayı bir an önce bitirelim," diye mırıldanıyorum. Özgürlüğümü geri almak buraya kadarmış.

"WHOA, BITCH!" Delaney barın arkasından ıslık çalıyor ve ben içeri girerken bir kez daha tüm barın dikkatini üzerime çekiyor. "Kaç tane seksi erkek tanıyorsun? Ve paylaşmak ister misin?"

Bilgisayara girerken orta parmağım havaya kalkıyor. Rob'un tüm barı görecektir şekilde açısını ayarlayarak arka köşedeki kabine kadar yürümesini izlerken kahkahaları kesilmiyor.

"Bu da neyin nesi?" Delaney başını Rob'a sallar.

"Bilmiyorum bile, sürtük." İnledim. "Matteo, her ne oluyorsa halledilene kadar yanımda sürekli bir erkeğe ihtiyacım olduğunu söylüyor. Neredeyse otuz yaşında bir bebek bakıcısına sahip olmanın ne kadar can sıkıcı olduğunu biliyor musun?"

"Ona rapor veriyor mu?"

"Sanırım öyle." Omuz silkiyorum. "Aksi takdirde, beni takip etmesinin ne anlamı var?"

Delaney'nin yüzünde düşünceli bir ifade belirliyor. "Yani onu öylece alacak mısın?"

"Ne demek al gitsin?" Kaskatı kesildim, savunmaya geçmeye hazırdım çünkü son birkaç haftadır olan biten hiçbir şeyde söz sahibi değildim. Yüzüm mosmor olana kadar denedim ve hiçbir yere varamadım.

"Benim en iyi arkadaşım küçük bir sürtük değil. Ve eminim ki hiçbir boku sineye çekmez."

Lanet olsun.

Sürtük haklı.

"Ona kimin patron olduğunu göstermeliyim," diye karar verdim, dudaklarımda küçük bir sırıtış oynayıyordu.

"İşte " Delaney alkışlıyor. "İşte benim kaltağım!"

"Siz ikiniz lütfen işinizin başına döner misiniz?" Cain kesiyor ve barın arkasına geçerken başını sallıyor. "Son on dakikadır kameraları izliyorum ve ikiniz de kıpırdamadınız ya da konuşmayı bırakmadınız."

"Lütfen, söyleyeceklerimizi duymayı sevdiğinizi biliyorsunuz." Gülüyorum, yeni oturan masayı selamlamak için birkaç bar peçetesi alıyorum.

Kalçalarım hafifçe sallanarak, yüzümde boğucu bir gülümsemeyle restoranı boydan boya geçerken Delaney ıslık çalıyor.

Matteo oynamak istiyorsa, o zaman lanet oyunlar başlasın.

CHAPTER TWEKTY-FIVE

WREN

Rob her geçen dakika daha da rahatsız edici oluyor. Bunun bardaki her erkekle flört etmemle küçük bir ilgisi olabilirBütün gece birkaç dakikada bir biriyle mesajlaşıp durdu.

Uzun. Sadece Matteo olduğunu varsayabilirim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı Rob?" Ona bu gece buradaki her erkeğe verdiğim baştan çıkarıcı gülümsemeyi veriyorum.

"Bu saçmalığı kesmeni istiyorum," diyor Rob sıkılmış dişlerinin arasından. "Ne boku?" Masumca soruyorum, hafifçe eğilerek ona net bir şekilde

göğüslerimin görüntüsü oynamaya davet ediyor. "Bu bok!"

"Sadece çok kibarca sorduğun için." Bütün gece bana bakan birkaç masa aşağıdaki adama göz kırpiyorum.

Umarım yaptığım her küçük hareketi Matteo'ya rapor ediyordur. Umarım Matteo'nun böyle bir şey yaptığını öğrendiğimde beni yiyeceği gibi onu da yiyip bitiriyordur.

"Sana başka bir şey getireyim mi?" Kalçamı masasının kenarına yaslayarak çapkın bir sırıtışla soruyorum.

"Opsiyon var mı?" diye soruyor adam, şaka gibi gülmeye çalışıyor ama bu gece kazandığım her şey üzerine bahse girerim ki gerçekten evet deseydim artık gülmeyecekti.

"Hayır, değil amina koyayım," tanıdık bir ses çıkıyor arkamdan. Kalabalık sessizleşirken Delaney'nin bardan "Kahretsin," dediğini duyuyorum. "Hey, bu benim, dostum. Burada bir sürü başka amcık var. sen."

Matteo arkamdan homurdanırken . Bu kesinlikle söylenecek doğru şey değildi.

"Ona iyi bak," diye tersliyor Matteo Rob'a. Beni yerden alıp dinlenme odasına götürürken kapıyı çarparak kapatıyor.

"Ne sanıyorsun sen?" diyor alçak sesle, bana doğru ilerlerken.

Onun attığı her adımda, sırtım dolaplara kadar bir adım geriye gidiyorum.

"Ben mi?" Gözlerimi kocaman açarak kendimi gösteriyorum. "Ne yaptığını sanıyorsun ? O bir müşteriydi!"

"O tatlı amcığı şimdi satıyor musun?" diye soruyor, dudaklarını kıvrarak. "Siktir git, Matteo!"

"Beni sikmek mi? Rob bu gece buradaki her erkekle yatmaya çalıştığını söyledi! Yani kesinlikle beni becermeye çalışmıyordun, Wren," diyor Matteo, sesi uğursuz bir hal alıyor.

"Etmiyordum! Buna flört etmek denir. Belki de Rob'un kıcına bu kadar sokulmuş bir sopa olmasaydı, aradaki farkı anlayabilir ve bu gece bahşişlerde ortalığı kasıp kavurduğumu görebilirdi," diye çıkışıyorum ona.

"Dikkatli ol Wren," diye homurdanıyor Matteo. "Burada çok ince bir çizgide yürüyorsun." Homurdanmaya başlıyorum ama Matteo'nun eli amımı kabaca kavrayınca bu bir nefese dönüşüyor. Kot pantolonumdan gelen sıcaklığı hissedebildiğini biliyorum. "Bu am benim." Parmaklarını içeri bastırıyor, külotumu ıslatıyor. "Ve diğer erkeklerin bir geceliğine bile olsa ona sahip olabileceklerini düşünmelerinden hoşlanmıyorum. Neden biliyor musun?"

"Çünkü o senin amın." Yutkunuyorum. Yüzü artık benimkinden sadece bir santim uzakta.

"Bu doğru," diyor ağzımı almadan önce.

Ağzım şaşkınlıkla açılıyor, dili içeri kayıyor ve iddiasını ortaya koyuyor. Dilimi dişlerinin arasına alırken inliyorum, geri çekilirken hafifçe ısıtıyor. "Çok uyumlu," diye gürlüyor. "İşte iyi bir kız." Ellerim beni ayakta tutmak için omuzlarını kavırıyor. Bu adam o kadar sarhoş edici ki şu anda tek başıma ayakta durabileceğimi sanmıyorum. Elleri hızla pantolonumun düğmelerini açıyor, sonra içeri girip zonklayan klitorisime doğru kayıyor.

Ağzımı açıp başımı arkaya atıyorum, sonunda hayalini kurduğum yerime dokunmasının verdiği hisle yüksek sesle inliyorum. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, parmağı yarığımdan aşağı yukarı kayarken yüzümü izliyor.

"Benim için sıırıslıkla oldun, *tesoro*." Matteo inliyor. "Bana orada ihtiyacın var mı bebeğim?" diye soruyor kalın parmağı giriş yerimde dolaşırken.

"Evet," diye nefes alıyorum, kalçalarım dönüyor, parmağını takip etmeye çalışıyorum.

"Çok kötü," diyor Matteo elini pantolonumdan çekerken. "Kötü kızlar cezalandırılır. Ve sen, benim *tesoro*'m, çok kötü bir kız oldun."

"Ne?" Şok içinde ona bakakaldım.

"Düğmelerini ilikle ve eşyalarını topla. Eve gidiyoruz," diye sesleniyor Matteo dinlenme odasından çıkarken omzunun üzerinden.

"Mola odamdan çıkıp ne halt ediyorsun?" Cain'in sorduğunu duydum.

Oh, Tanrım.

Bu gün daha kötü olabilir mi? Bu kadar azmışken uğraşmak isteyeceğim son şey iki adamın aletlerini etrafa fırlatması.

Matteonun "Merak etme," diye cevap verdiğini duyuyorum.

"Benimle taşak mı geçiyorsun?" Cain soruyor, sesi biraz daha alçalıyor.

"Hayır, o seninle taşak geçmiyor," diyorum sonunda Eşyalarımle birlikte dinlenme odasına.

"Ne oluyor lan?" Cain ağzı şoktan açık bir şekilde dışarı fırladı. Gözleri Matteo ve benim aramda gidip geliyor, her şey yavaş yavaş yerine oturuyor. "Ofisime. Hemen."

Matteo dramatik bir şekilde iç çekerek elimi tutuyor ve Cain'i takip ederken beni de arkasından sürüklüyor. Matteo benim oturmam için bir sandalye çekiyor, sonra kendisi benimkinin yanındaki sandalyeye oturuyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Matteo?" Cain masasının etrafında dönüp beni işaret ederek soruyor. "Bana buldurduğun Wren bu mu?"

Matteo'ya bakmak için başımı çeviriyorum ama sert bakışları Cain'e odaklanmış. İçime baktı da ne demek?

"Kaç tane Wren tanıyorsun?"

"Şey, bilmiyorum amına koyayım! Bir, sanırım," diyor Cain volta atmaya başlarken. "Bekle." Durup tekrar Matteo'ya bakıyor. "Başından beri onun benim Wren'im olduğunu biliyordun, değil mi? Ve hiçbir şey söylemedin?"

"O benim," diye Matteo.

"Sinirine mi dokundum?" Cain sırtıyor, onu sinirlendiriyor olması hoşuna gidiyor.

Matteo'nun göğsünden bir gümbürtü kopuyor ve içgüdüsel olarak elimi uzatıp kalçasını güven verici bir şekilde sıkıyorum. Cain bu hareketi kaçırmıyor.

"Olan biten her şey için bana gelebileceğini düşünmediğine inanmıyorum," diyor Cain bana, bu düşünceye biraz incinmiş gibi bakarak. "Onun yerine bu puştta gittin."

"Kendimi savunmam gerekirse, onun kim olduğunu daha bir hafta önce öğrendim. Bugün geri döndüğüm ilk gün!"

"Evet, senin bokunu sallamaktan döndüğüm ilk gün. I-" Cain duraksayarak kendini işaret ediyor: "Olay olur olmaz haberim olmalıydı."

"Özür dilerim. Sadece seni rahatsız etmek istemedim." Bir başkasına yük olmak isteyeceğim son şeydi.

"Beni rahatsız mı ediyorsun?" Tamam, şimdi gücenmiş görünüyor. "Sen asla rahatsız etmezsin. Sen DD ailesinin bir parçasısın. Bunu biliyorsun. Ve bunun kulüp tarafından korunmakla birlikte geldiğini de biliyorsun. Yani evet, bana söylemeliydin. Onu öldüreceğim."

"O benim," diye homurdanan Matteo, Cain'in dikkatini tekrar kendisine çeker. Ugh.

"Wren senin için ne ifade ediyor?" Cain, Matteo'nun doğru cevap vermesi gerektiğini söyleyen bir tonda sorar.

"Sana lanet olası bir açıklama borçlu değilim." Matteo, Cain'in bazı erkekleri kusturduğunu gördüğüm sert bakışları altında irkilmiyor bile.

"Boş ver onu. Ben onun değilim, tamam mı? Sadece beni tüm bu pisliğin içine sürüklediği için kendini suçlu hissediyor," diyorum koltuğumda arkama yaslanıp gerginliği azaltmaya çalışarak ama başarısız olarak.

"Bunu bir kez daha söylersen, bir ay boyunca gelmeyeceksin," diye hırlıyor Matteo bana.

"Tamam." Cain yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle ellerini havaya kaldırıyor. "Artık Scotch'un nasıl hissettiğini biliyorum. Defol git ofisimden. Seninle sonra konuşacağız," diyor Cain, Matteo'nun gözlerinin içine bakarak.

Matteo elimi tutup beni yerimden kaldırmadan önce Cain'e hafifçe başını sallıyor. "Hadi gidelim."

Beni ofisten çıkarıp koridorun sonundaki arka kapıya doğru sürüklerken adımlarım hafifçe titriyor.

"Git yakala onu, sürtük!" Delaney onayını haykırıyor. Bu planın geri tepmiş olabileceğini düşünmeye başlıyorum.

CHAPTER TWEKTY-6IX

8ATTEO

I Umarım Rob, Wren'in barda bir pisliğe memelerini sürttüğünü gösteren bir video gönderdiğinde ofisimin duvarında açtığım deliği Wren fark etmez. Daha önce ofisimde onu duşta yakaladığımı söylediğimde intikam almaya çalıştığımı biliyorum. O amacına ulaştı çünkü ben kaybettim. Tek düşünebildiğim o an o pisliğin suratını yumruklamaktı.

Ve sonra, parmaklarımı sadece birkaç dakika önce benim için damlayan amına gömdükten sonra Cain'in önünde *benim* olmadığını inkar etmesi neredeyse beni uçuruma sürükledi. *Tesoro*'m çok kötü bir kız oldu.

"Orada buna gerçekten gerek var mıydı?" Wren arabaya yerleşmiş olan gergin sessizliği bozarak soruyor.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" Tekrarlıyorum, direksiyonun üstündeki elim sıkışıyor. Ses tonum bana bile korkutucu geliyor.

"Tanrım!" Koltuğa geri çarparken ellerini havaya kaldırıyor. "Seninle konuşmak tuğladan bir duvarla konuşmak gibi!"

"Tuğla bir duvarla konuşuyor gibiyim?" Burada gerçekten kontrolü tutmaya çalışıyorum ama sesim yükseldikçe kontrolüm kayboluyor. "Kendinle tanıştın mı? Sen tanıdığım en sinir bozucu insansın. Sana yapmanı söylediğim tek bir şeyi yapmıyorsun!"

"Flaş haber dostum, sen benim erkeğim ya da babam değilsin. O yüzden sen ve o otoriter tavrın defolup gidebilirsiniz," diye tıslıyor Wren.

"Bana bir kez daha senin erkeğin olmadığımı söyle, Wren," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. "Sana meydan okuyorum." Elim dışarı çıktı ve onu kalçalarının arasından kavradı. "Bu sıcaklığı hissediyor musun?" Sırılsıklam olduğunu bilerek homurdanıyorum. "O sıcaklığa ben sebep oldum. Değil mi?" Duraksıyorum, onaylamasını bekliyorum. Bakışları benden nefret ettiğini söylüyor ama kızarmış yanakları ve yükselen göğsü başka bir hikâye anlatıyor. Parmaklarımı kotun içine daha sert sokuyorum, klitorisinin olduğu yeri bulup baskı uyguluyorum. "Cevap ver bana, Wren."

"Evet," diye acele ediyor, kalçaları hafifçe yukarı kalkıyor, emniyet kemeri tarafından durduruluyor.

"Aferin kızıma," diye gürlüyorum, eve dönüş yolunun geri kalanında da susmuyorum.

Arabayı park edip motoru kapatıyorum. "Ofisime gir lan. Şimdi." Wren gözlerini bana dikti, ağzını açıp bir şeyler söylemek istedi ama sözünü kestim. "Yapma. Burada zar zor dayanıyorum bebeğim. Bunu daha da kötüleştirmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Neyi kötüleştirecek?" diye haykırır, gözleri çıldırmıştır. "Bu nasıl daha kötü olabilir ki?"

Korkunç bir kıkırdama çıkardım. "Gir lan içeri."

Kapımı açıp dışarı çıkıyorum ve Wren'in de aynısını yapmasını bekliyorum. Bu kadın öngörülebilir bir gelecekte gözümün önünden ayrılmayacak.

Kapısını çarparak kapatırken oflayıp pufluyor ve arkasına bakmadan ön kapiya yöneliyor. Peşinden içeri girmeden önce birkaç dakika bekliyorum, kapıyı kilitlemek için zamana ihtiyacım var. Bir yanım hangi seçimi yapacağını merak ediyor. Ofisimi mi, yoksa beni görmezden gelip yatak odasına mı gidecek?

Wren geçerken ofisime bakmıyor bile, doğruca merdivenlere yöneliyor.

Kötü kız, *Tesoro*.

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor. Zihnim bedenimi , çoktan onun peşine düşmüştüm. Merdivenlerin tepesine ulaştığında ona yetişiyorum. Belini arkadan sıkıca kavrayıp, yüzünü bana dönmesi için onu döndürüyorum.

"Bu da ne-" Wren, çömelip onu dizlerinin arkasından tuttuğumda ve merdivenlerden aşağı inmeden önce omuzlarımın üzerine attığımda soluk soluğa kaldı. "Beni yere bırak!"

"O yumrukları sırtıma vurmaya devam et, *tesoro*. Bu beni sadece ediyor."

"Bana öylece el kaldıramazsın Matteo!"

"Yanlı," diyorum, onu ayağa kaldırıyorum, yönünü bulmasına fırsat vermeden masaya dönmesi için tekrar döndürüyorum ve masamın üzerine eğiyorum. "Nedenini biliyor musun?" Sırtının üzerine uzanarak göğsümle aynı hizaya gelmesini sağlıyorum, her iki elini de kendi ellerimle kavrayıp üstündeki masaya çarparak onu hapsediyorum. Ağzım kulağına santimetreler kalana kadar biraz daha eğildim. "Sana bir ipucu vereceğim." Nefes veriyorum, bir elimle onun iki elini tutarak serbest bırakıyorum. Serbest kalan elim, kot pantolonunun üzerinden sıcak amını avuçlayana kadar vücudunda geziniyor.

"Çünkü o senin." Fısıltısı zar zor duyuluyor.

Yeterince iyi değil, *tesoro*.

"Neydi o?" Kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirirken soruyorum.

"Çünkü o senin," diyor biraz daha yüksek sesle ve biraz daha nefes nefese.

"Aynen öyle," diye mırıldanıyorum kulağına. Başparmağım bel bandının etrafında hafifçe dolanıyor, pantolonunu ve tangasını kalçalarından hafifçe aşağı çekiyor. Arzuyla kıvranarak pantolonunu tekmeleyene kadar devam ediyorum. "Bugün çok yaramazdın, Wren."

"Öyle olmak istememiştim," diye kekeliyor Wren. Parmaklarım klitorisini buluyor, ıslak, kaygan kıvrımlarına kaymadan önce kabaca ovuyor. O hazır.

"Bana yalan söyleme," diye homurdanırken iki parmağımı birden onun daracık amına sokuyorum.

"Siktir," diye haykırıyor Wren, sırtını kamburlaştırarak kıcını zonklayan sikime doğru itiyor. Parmaklarım içeri dışarı, içeri ve dışarı öfkeli bir hız ayarlarken temasta inliyorum. Onu sınıra yaklaştırdıkça duvarları parmaklarımı sıkıyor.

İnlemeleri gittikçe yükseliyor, bu gece evi boşalttığıma seviniyorum çünkü sadece benim kulaklarım için olan bir şeyi duyduğu için adamlarımdan birini öldürmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

"Savaş onunla." Duvarlarının parmaklarımın etrafında çırpınmaya başladığını hissettiğimde sesim gergin. Tek düşünebildiğim o hissi sikimin üzerinde yaşamak. Wren'in ilk kez boşalmasını sağladığımda parmaklarımın üzerinde olmayacağından eminim. Amcığının tekrar çırpındığını hissettiğimde parmaklarım hareket etmeyi bıraktığında "Dur," diye bağıriyorum.

"Durma," diye haykırıyor Wren, kalçalarını sallamaya çalışıyor ama onu masamla sikimin arasına sıkıştırdığımdan beri sefil bir şekilde başarısız oluyor.

"O zaman iyi bir kız olup beni dinlemelisin." Pantolonumun fermuarını açıp zonklayan sikimi çıkarırken kulağını ısıyorum. Onu ilk kez elde etme ihtiyacı, şu anda sergilenen sulu kıcını cezalandırma isteğimden daha ağır basıyor. "Yayıll." Kalçasının iç tarafına, acıtacak kadar sert bir tokat atıyorum.

Sikimi yarığından geçirip sularıyla kapladıktan sonra tam girişine hizalıyorum, amı zaten açgözlülükle beni içine çekmeye çalışıyor. Wren'in, ben hiçbir uyarıda bulunmadan kabzasına kadar sokmadan önce bu his karşısında sadece bir nefes verecek kadar zamanı var.

"Oh, *Tanrım*," diye haykırıyor Wren, orgazmı ona çarparken, duvarlar zonklayan sikimi bir mengene gibi kavırıyor.

"Bu doğru, *tesoro*. Annem bana Matteo adını boşuna vermemiş," diye homurdanıyorum onu orgazm ederken. "Matteo ne demek biliyor musun?"

Wren başını arkaya atıp yüksek sesle inlerken ben de her seferinde o tatlı noktaya vurmak için kendimi doğru açıyorum. Elim, onu gördüğüm andan beri sikimi sertleştiren kalın, siyah saçlarına dolanıyor ve sert bir şekilde çekiştiriyor.

"Tanrı'nın armağanı anlamına geliyor," diye homurdanıyorum itişler arasında. Daracık amının beni içine alma şekli neredeyse beni uçurumun kenarına itmeye yetiyor. Nefes alışının kısa, tiz soluklarla gelmeye başladığını duyuyorum, bana yakın olduğunu bildiriyor. "Yine sikimin üzerine boşalacak mısın bebeğim?"

"Yapamam," diye kekeliyor Wren, tam orada olduğunu fark edemeyecek kadar o ana kaptırmış kendini. "Bu çok fazla."

"Yapabilirsin," diye gürlüyorum bir elimi klitorisiyle oynamak için aşağı uzatırken. Parmaklarım horozumla ayarladığım tempoya uymak için hızlı, sert ve hızlı. Adımı haykırması ve sikimi o kadar sert sıkması sadece birkaç saniye sürüyor ki, amının derinliklerinde patlayarak bir saniyeliğine bayılmama neden oluyorum. "*Evet*, Tanrı artık senin sahibin."

Ben yavaşça girip çıkarken Wren inliyor, açgözlü amcığı artçı şoklardan dolayı sikimin etrafında hafifçe spazm geçiriyor.

"Biliyorum bebeğim," diye yatıştırıyorum sırtını okşayarak. "Hareket etme. Hemen döneceğim." Pantolonumu hiç tam olarak çıkarmadım, bu yüzden fermuarını çektikten sonra bir bez almak için bitişikteki banyoya girdim.

Gideli otuz saniye bile olmamıştı ve ben ofisime döndüğümde o gitmişti. Nemli bezi masamın üzerine atıp uzun bir iç geçirdim.

Umarım onunla kaydettiğim ilerlemeyi .

CHAPTER

TWEKTY-6EVEK

WREN

I onu becerdi.
Onu becerdiğime inanamıyorum.
Ve hoşuma gitti.

Bu şimdiye kadar yaptığım en ateşli seksti.

Bu kadar kolay teslim olduğum için kendime kızıyorum ama lanet olsun, teslim olmamak çok zor. Sanki kokusunu alır almaz ve derin sesini duyar duymaz sadece vajinamla düşünebiliyorum. Şikayet ettiğinden değil. Bundan sonra kesinlikle tatmin oldu.

Banyodan çıktığında onunla yüzleşmekten çok korkuyordum. Sanırım pişman ya da kovalamacanın buna değmediğini fark edeceğinden korkuyordum. Beni hayal kırıklığına uğratarken yüzündeki acıma ifadesini görmeye dayanamıyordum.

Uyumak için getirdiğim büyük boy tişörtümü giyene kadar bacaklarımın arasından damlayan ıslaklığı fark etmedim. Çok fazla ıslaklık.

Başım yukarı fırlıyor, gözlerim kocaman,
donup kalıyorum. Aman Tanrım.

Prezervatif kullanmadık.

Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum.

Merdivenlerden gelen ağır ayak seslerini duyduğumda gözlerim yatak odasının kapısına kayıyor. Hâlâ onunla yüzleşmeye hazır değilim, hemen banyoya girip kapıyı kapatıyorum ve kilitliyorum.

"Uyanman lazım," diyorum aynaya, tuvalet kâğıdını koparıp kendimi temizlemek için kullanırken.

Tam silecekken banyonun kapısı pat diye açıldı. "Ne yapıyorsun?" Matteo soruyor, sesi kesik.

"Affedersiniz. Kapıyı çalabilir misiniz?" Bacaklarımın arasında yarattığımız karmaşayı bir anlığına unutarak tersliyorum.

"Ne yapıyorsun?" Matteo tekrarlıyor.

"Bu seni ilgilendirmez ama tuvalete gidiyorum. Şimdi, eğer dışarı çıkabilirsen." Elimi kapıya doğru salladım.

"Beni siliyor musun?" Matteo kapı aralığından kımıldamadan soruyor.

Boş yüzüne bakarken ağzım açılıp kapanıyor. "Ben ne miyim?" "Sen. Sen. Siliyorsun. Beni. Uzaklaş." Matteo bana doğru yürüdü ve Elimden tuvalet kâğıdı tomarını aldı.

"Hayır," diye kekeledim. "Prezervatif kullanmadık!"

"Yapmadığınızı biliyorum, *tesoro*," diyor Matteo, yüzünde tam olarak tanımlayamadığım bir ifade beliriyor. "Bir daha sordurtma bana." Tuvalet kâğıdı tomarını alan eli, onun için hâlâ ağrıyan bölgenin hemen üzerine kadar inerken yüzü benden birkaç santim uzakta. "Seni temizleyecek tek kişi benim, anladın mı?"

Nefesinin boynumu sıyırdığını hissederken göğsüm hızla inip kalkıyor.

"İlk defa, bu gece benim olanı işaretledim. Bu ihtiyacı kabul etme Benden uzak dur bebeğim. Kendimi senden temizlemem gerek. Diğer tek seçeneğin, daha sonra yapabilmem için beni geri itmek. Anladın mı?" Sakinleşmeye çalışırken nefesim kısa aralıklarla geliyor. Çok kötü bir şekilde başarısız oluyorum. Tek koklayabildiğim bu adam ve sarhoş edici. Beynimi lapaya çeviriyor. "Cevap ver bana," diyor. Bana avıymışım gibi bakıyor. Sanki kovalamak için kaçmamı bekliyor.

"Evet, anlıyorum." Sonunda iki parmağım hassas girişimi çevrelerken dışarı çıktım. Beklenmedik temas karşısında nefesim kesiliyor. Matteo'nun gözlerindeki açlık, parmaklarını çekip onları ağzına götürürken ve onun ve benim kombinasyonumu emerken büyüyor.

"Mmm. Tadı nasıl biliyor musun?" Nefesim boğazımda düğümlenirken Matteo inliyor. "Tadı benimki gibi." Geri çekiliyor ve yanımdaki tezgâha görmediğim bir tişört atıyor. "Sanırım ben

sadece benim gömleklerimde uyuduğunu söylemiştim." Arkasına bile bakmadan banyodan çıkarken bir yanıt beklemiyor.

Hafifçe eğilip iki avucumu da banyo tezgâhına dayayarak kendimi toparlamaya çalışırken "Lanet olsun!" diye bağıyorum. "Az önce ne oldu?"

Aynaya bakarak kendimi bir kez daha inceliyorum. Ve bir kez daha, bana bakan kişiyi zar zor tanıyorum. Ama bu sefer farklı bir nedenden dolayı. Yanaklarım kızarmış ve saçlarım yeni taranmış görünüyor. Ve ilk kez gözlerim canlı görünüyor, sanki kaçıp bir daha geri dönmeyecekmişim gibi hissetmeme rağmen hayat dolu.

Ama makyajla kaplı çürükler dışında iyi görünüyorum.

Mutlu görünüyorum.

Gözlerim Matteo'nun fırlattığı gömleğe gidiyor, sonra üzerimdekini başımın üzerinden kaydırıp onun gibi kokan pürüzsüz pamuklu gömlekle değiştiriyorum. Derin derin içime çekiyorum, onun kokusunun beni merkeze alan tek şey olmaya başlamasından nefret ediyorum. Üzerimde bu tür bir kontrolü olmasını istemiyorum. En azından şimdilik.

Atılmış gömleğimi alıp banyodan çıkarken ışık düğmesine bastım.

Matteo çoktan yattı ama uyumadığını biliyorum. Sanırım bu bir test. Onunla yatağa girecek miyim yoksa kaçacak mıyım diye bir test. Kaçmak daha kolay bir seçim olurdu. Sadece boxer'la uyuduğunu biliyorum ve onun statüsündeki bir adamın sikini sallayarak peşimden koşacağından şüpheliyim.

Ama belki.

Biraz dengesiz görünüyor. Görülmeye değer bir manzara olurdu.

Bu gece onunla bir kez daha yüzleşecek enerjim yok.

Tek ışık kaynağı yatağın benim tarafımdaki komodinin üzerindeki küçük lambadan geliyor. Yatağa girdiğimde lambayı kapatıyorum, yumuşak çarşaf lar

tenimi sıyrırken midemde hissettiğim mutluluk sancılarını görmezden geliyorum. Matteo'dan uzağa bakacak şekilde kendi tarafıma yerleşmenin en

güvenli yol olduğuna karar veriyorum.

Onun pürüzsüz, zeytin tenine dokunmak için ayartılmaya ihtiyacım yok. Mükemmel bir dünyada olsaydım, tüm gün boyunca her santimine dokunurdum. Ama biz mükemmel bir dünyada değiliz. Ravenna Heights'tayız ve gerçek şu ki şehrin çok farklı taraflarından geliyoruz. Gece ve gündüz gibiyiz. Bu asla yürümez.

Uzun bir iç çekerek bir kolumu yastığımın altına, bir elimi de yanağımın altına sokuyorum. Tam uyku beni ele geçirmeye başlamışken, Matteo'nun kolu

Etrafımı sarıyor ve sırtım göğsüne değene kadar beni kendine doğru çekiyor.

"Yanımda uyuyorsun," diye mırıldanıyor Matteo, ona karşı sertleştiğimi hissettiğinde.

"Ben zaten senin yanıdaydım." Aynı yatakta uyumanın amacı da bu zaten.

"Yeterince yakın değil," diyor usulca, sesi uzaklaşıyor. Yardım edemiyorum ama eriyorum. Ve böylece yüzümde belli belirsiz bir gülümsemeyle, birçok insanı öldürdüğünü bildiğim ama bana asla elini bile sürmeyecek bir adamın kollarına sarılmış bir şekilde uyudum. Bana dokunmaya cüret eden herkesi öldürürdü.

CHAPTER TWEKTY-RIGHT

8ATTEO

"I "Bu sabah pizzacı yerine burada buluşmamızın sebebinin Wren olduğunu varsayıyorum." Alessio ertesi gün mutfağındaki adada otururken sordu.

"Dün gece yaptığı numaradan sonra, onu lanet olası görüş."

"Kötü olduğunu duydum." Alessio yüzünü buruşturdu. "Rob'un bizi bilgilendirirken kıvrandığını görmek biraz komikti. O adamı hayatı boyunca hiç bu kadar rahatsız gördüğümü sanmıyorum."

"Pekala, sizi pislikler. Şu anda pizza yemiyor olmamın iyi bir sebebi olsa iyi olur. Açlıktan ölüyorum," diyor Gio ve mutfağa girip doğrudan buzdolabına yöneliyor.

"Lazanya artığı var."

"Peki ne oldu?" diye soruyor, ağzı lazanyayla dolu.

"Wren, Rob da dahil olmak üzere iş yerindeki diğer erkeklerle flört etti ve Matteo kendini kaybetti." Alessio, Gio'yu bilgilendirirken sırıtıyor.

"Ben kaybetmedim," diye homurdanıyorum. Tamam, kaybettim sayılır ama bunu onlara asla itiraf etmem.

"Heyecanlanma şeklin aksini söylüyor." Alessio, tezgahın kenarını sıkıca kavrayan ellerimi görünce gülüyor.

"Seni kızdırıyor mu?" Gio buna bayılıyor. Piç kurusu.

"Hayır," diye . "Sadece onu sadece pantolonuna girmek isteyen bir grup rastgele adama sürtünürken görmek hoşuma gitmedi."

"Seni ."

"Devam edelim." İki pislik kardeşime de ters ters bakıyorum. "Cain, Wren'in onun Wren'i olduğunu bildiği için ihtiyacımız olan her şekilde yardım etmeye hazır."

Gio kakhahayı patlatır. "Dostum, onun üzerinde herhangi bir hak iddia etmesine katlanamıyorsun. Vay anasını, bundan zevk alıyorum."

"Az önce sana devam edeceğimizi söylemedim mi?" .

"Cain birlikte olduğunuzu mu düşünüyor?" Alessio soruyor.

Dirseklerimi adaya yaslayıp yüzümü avuçlarıma çarparken inliyorum. Bu işin peşini bırakmayacaklar. "Neden kimse söylediğim tek kelimeyi bile dinlemiyor?"

"Sadece senin ve Wren'in peşinde kimin olduğunu anlayabilmek için tüm gerçekleri öğrenmeye çalışıyoruz." Gio masumca omuz silkiyor.

"Ya da ikiniz de çok meraklısınız." Kahvemden bir yudum alıyorum ve duraklıyorum çünkü ikisi de bana bakıyor. "Ne?"

"Bekliyoruz," diyor Gio.

Fincanımı yere bırakırken iç çektim. "Birlikte olduğumuzu düşünüyor. Bu konuda pek mutlu değildi."

"Eminim senin oraya girip Wren'i kaçırmanın bununla bir ilgisi yoktur." Alessio homurdanıyor.

"Ben hiçbir yere girmem." Cain'in bizi dinlenme odasında yakaladığını bilmelerine gerek yok.

"Evet, tamam." Alessio gözlerini devirir.

"Sanırım onu düzeltmediniz?" Gio soruyor. Ben ona ters ters bakarken o yine kakhahayı basıyor. "Dostum, sen çok sıkıksın."

"Kim becerdin?" Wren mutfığa gelip soruyor. Onu bugün ilk kez görüyorum. Yani uyanık gördüm. O hâlâ uyurken yine gizlice yataktan çıktım. Yine de evden çıkmadım, yani bebek adımları. Muhteşem görünüyor. Yüzü makyajsız ve saçları kızların her zaman yaptığı dağınık topuzlardan birinde. Siyah-beyaz ekose desenli saç tokası ve üzerinde "Uyanık olmam bir şeyler yapmaya hazır olduğum anlamına gelmez" yazan sweatshirt'üne bakarken ağzımın kenarında bir gülümseme beliriyor. Tam Wren'e göre.

Dün gece eve geldiğimizde onu test ediyordum. İçimde onu ne kadar zorlayabileceğimi bilmek isteyen küçük bir parça vardı. Tişört konusunda benimle kavgaya edeceğini düşünmüştüm ama . Onu benim kıyafetlerimin içinde görmek bunu hafifletmeye yardımcı oluyor.

sahiplenme duygusu geliştirdim. Bu tedirgin edici çünkü ben sahiplenici bir adam değilim. Daha önce hiç yaşamadığım bu yeni duygularla ne yapacağımı bilemiyorum. Hayatımın çoğunu mükemmelleştirmek için harcadığım kontrolü kaybetmeme neden oluyor.

Annemin dehşetine rağmen, ben bir ilişki adamı değilim. Hiç olmadım ve dürüst olmak gerekirse, bunun mümkün olduğunu bile düşünmedim. Kimin randevulara ve birinin nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmeye vakti var ki? Geçmişte, bir kızın nerede çalıştığı ve yaşadığı umurumda bile olmazdı. Wren'de öyle bir şey var ki, ona hak ettiği dünyayı vermeye çalışan bir erkeği dize getirebilir. Ve bu beni çok korkutuyor.

"Hiç kimse." Kardeşlerime bir bakış attım.

"Bu sabah nasılsın güzelim?" Gio soruyor. "Yenilenmiş görünüyorsun."

Wren'in yanakları kızarıırken gözleri suçlayıcı bir ifadeyle bana kayıyor.

"İyiyim, teşekkürler.

Sonunda biraz uyuyabildim." Merak etme, *tesoro*. Onlara sikimi ne kadar iyi aldığını söylemedim. "Koşuya çıkabilir miyim, yoksa başka bir bakıcıya ihtiyaım var mı?" diye soruyor göz devirerek.

"Ben de seninle geliyorum," diye cevap veriyorum, o homurdanırken Gio'yu gözlerimle diri diri yakabilmeyi dileyerek. Alessio kahvesinden bir yudum alarak sırtışını gizliyor. "Sadece stm değiştirmem gerek."

"Koşmaya mı gidiyorsun?" Wren kaşlarını kaldırarak soruyor. "Dünyada spor yapan tek kişi sen değilsin, Wren," diyorum, ses tonum Sıkıldım.

"Gidip stm değiştireyim ve koşu havasına gireyim. Sonra gideriz." "Koşu havası mı?" Bunun ne olduğunu bilmek istiyorum muym?

"Koşma havası. Doğru zihniyete girmek için bazı şarkılar dinlemem gerekiyor. Koşmak zihinsel bir oyundur, dostum." Bana koşu havasının ne olduğunu bilmediğim için deliymişim gibi bakıyor.

"Pekala, git ve şeyine bin... her neyse, işin bittiğinde gitmeye hazır olacağım."

"Ondan çok fazla içme." Wren mutfaktan çıkarken kahve fincanıma başıyla işaret ediyor. "Koşucu bokları gerçek bir şey. Bunu kahve ile eşleştirmek sadece bir patlama istemektir."

Buna ne cevap vereceğimi bile bilmiyorum, o yüzden cevap vermiyorum. Bunun yerine, kahvemini kalanını bitirip fincanı lavaboya koyarken onun tatlı kıcının gidişini izliyorum.

"O haklı. İnternette bir maraton sırasında bir koşucunun bahçesine sıarken yakalandığını gördüm. Ama aynı zamanda, yemişsin," diyor Gio.

Wren duyma mesafesinden çıktıktan sonra.

"Wren farklıdır." Daha önce onun gibi biriyle tanıştığımı sanmıyorum. ne öğreneceğimi asla bilemiyorum. Beni ne kadar sinirlendirse de, bunu seviyorum. Beni diken üstünde tutmasını seviyorum. Dün gece onu öldürmeye hazır mıydım? Evet, hazırdım. Ama ne kadar kızgın olsam da, hemen ardından hayatımın en iyi seksini yaptım. Ve eğer Wren ile dört gözle bekleyeceğim şey buysa, o zaman beni kaydet.

"Bu çok açık. Onun yanındayken farklısın. Sana çok yakışıyor," diyor Alessio ve elindeki fincanı lavaboya bırakıyor. "Buradan gidiyoruz."

Belki de Alessio haklıdır. En son ne zaman bu kadar gülümsediğimi hatırlamıyorum. Tek sorun Wren'i bunun ona da yakıştığına ikna etmek.

CHAPTER TWEKTY-NIKE

WREN

"S "Genelde ne kadar koşarsın?" Sergilediği kalçalarının belirginliğine hayran kalarak soruyorum. Giydiği şort hayal gücünüzün dolaşmasını engellemek için çok az şey yapıyor. Artık bildiğim için daha da kötü. altında gerçekten ne sakladığını. Takım elbiselerinin her zaman bu kadar iyi görünmesine şaşmamalı. Adamda her şeyi dolduracak bir vücut var.

"Artık koşmak istemeyene kadar." Gülümsüyor, açıkça eğleniyor. "İtalyan Mafyası'nın başındaki adamın, bana bir şey söyleyeceğine inanmamı mı bekliyorsun gerçekten?"

Ravenna Heights durmak isteyene kadar sokaklarda tek başına mı dolaşıyor?"

"Hayır." Sırıtıyor. "İyi, ben kaçmam. En azından bu şekilde değil." Bunu biliyordum.

"Neden yalan söyledin? Eminim Rob bana tekrar bakıcılık yapmaktan mutluluk duyacaktır."

"Yalan söyledim çünkü seninle vakit geçirmek istiyorum." Matteo masumca omuz silkiyor.

Gözlerimi kısıyorum. Benden uzak durmaktan kıcımın dibinde olmayı istemeye geçmesinin imkânı yok. "Ve dün gece için hâlâ kızgın olduğun için."

"Ve çünkü dün gece için hâlâ kızgıyım." Matteo isteksizce kabul ederken kaşlarını çatır.

"İşte. O kadar zor muydu?" Bu adamdan bir şey koparmak diş çekmek gibi bir şey. "Bir kafe bulana kadar koşalım. Bir kruvasan istiyorum," diyorum yavaş bir tempoyla yola çıkmadan önce.

"Sadece yemek yiyeceksek koşmanın ne anlamı var?" Matteo benimle birlikte adım atarken soruyor.

"Çünkü o zaman yediğim tüm kaloriler gitmez." Matteo kışına şaplak atarken "Kışını seviyorum," diyor.

Bana dokunmaktan korkmamasını seviyorum. Sadece ilgisinin uzun süreceğini sanmıyorum.

Kahve dükkanlarının kokusuna . Genellikle oldukça gürültülü ve kaotik olsalar da, sizi anında evinizde hissettiren kokulardan biri. Matteo'nun The Drip'e kadar gelebileceğini sanmıyordum ama bir kez bile şikâyet etmedi.

"Merhaba, Wren! Senin için ne getirebilirim?" diye selamlıyor tezgâhın arkasındaki kız. Her geldiğimde burada olduğunu düşünürsek, hiç izin aldığını sanmıyorum. Günün hangi saati olduğu da önemli değil.

"Hey, Julie. Büyük boy buzlu kahve ve kruvasan alabilir miyim? Artı, o ne isterse." Yanımda duran Matteo'yu işaret ediyorum.

Julie'nin gözleri Matteo'yla ilgili her şeyi kavrarken açılıyor. Onu suçlayamam. Antrenman kıyafetleri içinde bile, adam aynı derecede korkutucu. Seksapel ve kontrol sızdırıyor.

Siparişini verdikten sonra Julie'nin alması için kartımı uzatıyorum ama Matteo elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor.

"İlk randevumuzun ucuz bir kahve eşliğinde egzersiz yapmak olduğunda ısrar edersen, ödemeye çalışarak beni aşağılama," diyor Matteo Julie'ye net bir yüz dolarlık banknot uzatırken. "Üstü kalsın."

Uh, ne? "Bu ilk randevu değil." "O zaman ne?"

"Biz çıkmıyoruz!" Kahvemi ve içinde kruvasan olan poşetimi alıp bir masaya yönelirken Matteo'dan ayrılarak haykırıyorum.

"Sadece kabullenmen gerekiyor." Matteo oturmadan önce kahvesini bırakırken omuz silkiyor. "Bana yardım ettin. Sana teşekkür etmeye gittiğimde gördüklerim hoşuma gitti. Davranışların üzerinde biraz çalışman gerekiyor, ama giderek gelişiyor."

"Teşekkür etmeye gittiğinde..." Ona deliymiş gibi sözümü kesiyorum. "Kafan iyi mi? Olanlar hakkında beni sorgulamak için evime girdiğin zamanı mı kastediyorsun? Senin teşekkür anlayışın bu mu?"

"Bence oldukça iyi geçti."

Sandalyemde arkama yaslanıp kafenin etrafına bakarken nefes veriyorum. Normal olmayan davranışlarının normal olduğunu düşünen biriyle mantık yürütmenin bir anlamı yok. İnsanların evlerine girmenin ve bunun bir teşekkür olduğunu düşünmenin normal olmadığını ona söylememe ihtiyacı yok. Yine de birini görme kararlılığına hayranım. Bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim. Bunu da bıçaklanma olayıyla aynı zihinsel klasörde saklayacağım. Şaplak bankası klasörü.

"Bu kadar sinirli görünme, *tesoro*. Birkaç hafta önce burada ilk karşılaştığımızda oturduğumuz masayı seçtiğinizi fark ettiniz mi?" Matteo soruyor. Oturduğumuzdan beri bakışları benden hiç ayrılmadı.

Bunu söylediği için boğazım hafifçe düğümlendi. Oturduğumda fark ettim ama bir şey söylemedim. Yani, bunu bilerek yapmadım. Sadece boş gördüğüm ilk masayı seçtim. Geçmişte birlikte olduğum erkekler böyle bir şeyi asla fark etmezdi.

"Evet, ama yapacağını düşünmemiştim," diye yanıtlıyorum sonunda.

"Seninle ilgili olan her şeyi ve her şeyi fark ediyorum Wren." Matteo'nun yoğun bakışları yerimde kıpırdanmama neden oluyor. Gözlerinde tam olarak tanımlayamadığım bir duygu dolaşıyor. Basit bir hamur işi istemenin aldığı bu yoğun dönüş hazır değilim.

"Neden benimle çıkmak istiyorsun?" Nefesimi tuttum, cevabını duymayı bekliyorum.

"Seninle çıkmak istemiyorum. Benim olmanı istiyorum."

"Ne?" Boğuk bir sesle söyledim. "Sanırım koşudan dolayı biraz sersemlemiş olabilirsin. Buna pek alışık değilsin. Al bakalım." Kruvasanımın son birkaç lokmasını uzatıyorum. "Kalanını al."

Matteo'nun eğlenen gözleri uzattığım elimle yüzüm arasında gidip geliyor. "Daha önce annemden başka kimse yemek yiyip yemediğimi umursamadı," diyor eğilmeden önce, son lokmayı ağzına götürürken dudakları parmaklarımı hafifçe emiyor. "Benim için endişelenmen hoşuma gidiyor. Çok şirin." Gülümsüyor.

Göğsüm hızla inip kalkıyor çünkü onu daha önce hiç içten bir şekilde gülümserken görmemişim. Ve bunu ben yaptım. Ben. Daha yeni yeni

ve muhtemelen sadece bir şey toplaması gerektiğinde ziyaret ettiği şehrin kenarında yaşıyor.

Bakışlarım onun ağzına yapıştı. Tek düşünebildiğim ağzının üzerimde nasıl bir his uyandıracağı. Tüm bu cinsel gerilim beni masanın üzerinden atlayıp onun kucağına tırmanmaya itiyor. Bahse girerim tadı tıpkı hamur işi gibi tuzlu ve tatlının karışımı gibi olurdu.

Ama benim yok.

Oturup bakmaya devam ediyorum, bu adamın gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Ayrıca bunu denemekle ne kaybedeceğimi de merak ediyorum. Hayatım zaten tuvalette. Bir kötü karar daha versem ne olur? Ayrıca orgazm, hayatın beni o kadar da zorlamadığını hissettirebilir.

"Sanırım bize bir şans vermekte bir sakınca görmüyorum," demek için cesaretimi kaybetmeden önce acele ediyorum.

Elimi tutarken Matteo'nun gözleri mutluluktan parlıyor gibi görünüyor. Daha önce hiçbir erkek bana bu kadar hayranlıkla bakmamıştı. "*Sono pazzo di te, tesoro*," diyor sessizce, elimi dudaklarına götürüyor ve yüzük parmağını nazikçe öpüyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben de aynı şekilde sessizce soruyorum. Cevap vermesini beklerken kalbimin kulaklarımda çarptığını duyabiliyorum.

"Bu senin için deli olduğum anlamına geliyor, sevgilim," diye cevaplıyor Matteo. "Bize bir şans vermeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Söz veriyorum pişman olmayacaksın."

Sorun da bu zaten.

Ulaşılamayacak kadar uzak bir pişmanlıkla milyonlarca parçaya ayrılacağımdan endişeleniyorum. Onun benim sonum olmasından korkuyorum.

CHAPTER OTUZ

8ATTEO

I Uğruna savaşmak istediğim bir şeye sahip olmayalı uzun zaman oldu. Belki de artık bana nadiren hayır dendiği içindir. Herkes ne dersiniz onu yaptığında olmayan savaşma dürtüsü.

Onu bu hayata getirmek istediğim için muhtemelen cehenneme gidecek berbat bir piç olduğumu biliyorum ama elimde değil. Wren beni sevdiğim şekillerde test ediyor. Bana meydan okuyor ve en önemlisi, beni bir statü sembolü olarak görmeyen ilk kadın. Ne kadar para kazandığımı ya da ne tür bir araba kullandığımı Wren'in umurunda bile değil. Beni sadece ben olduğum için seviyor.

Annem bir aptal yetiştirmede. Bir şeyi gördüğümde nadir olduğunu anlarım, Wren? O nadir biri. Onun gibi birinin parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verirsem aptallık etmiş olurum. Hayatımın geri kalanını, benim olmayı kabul ettiği için bir saniye bile pişmanlık duymamasını sağlayarak geçireceğim. Ve geçen ay yaşadığı onca şeyden sonra, bununla başa çıkabileceğini biliyorum.

Dairesine giren pisliği resmen bıçaklamıştı. O zamanlar onu çok az tanıyordum ama onunla gurur duyuyordum. Gio ve Enzo'nun olay yerindeki kan miktarını tarif edişine bakılırsa onlar da gurur duyuyordu.

Kaçışımızdan bu yana bir hafta geçti ve kimse beni ya da onu öldürmeye kalkışmadı. Kabul ediyorum, işe gitmesine ya da Delaney ile takılmasına izin vermedim. Evden çıkarsa Rob'u da yanında götürür.

Ama iyi oldu. Kendi küçük rutinimize girdik. Ben her zaman ondan önce kalkıyorum ama o kalktığında ben çıkmadan önce benimle kahve içiyor ve her akşam yemeğini hazırlıyor. Annemin aile yemeğini iki kez iptal ettim ve biliyorum ki evime dalıp neler olduğunu öğrenmek istemeden önceki son yemeğimi yiyorum. Biraz daha zaman kazanmam gerekiyordu çünkü bu akşam Wren'i ilk randevumuza çıkaracağım.

Saks Wren'de tezgâhtaki bayana, bavuluna henüz yerleştirmedeği kıyafetlerden aldığım bedenleri verdim. Bir elbise, ayakkabılar ve kadınların ihtiyacı olan diğer her şey bu öğleden sonra teslim edildi. Onu alışverişe götürseydim, ona gerçekten bir şey almam için benimle ölümüne savaşacağını biliyordum. Ama Wren böyle biri. Maddi şeyler onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Onun bu yönünü ne kadar sevsem de, bunu biraz değiştirmeyi planlıyorum. Onu sonuna kadar şımartmak istiyorum çünkü o cenneti ve cehennemi hak ediyor.

Ofisimdeki o geceden beri seks yapmadık ama bu o zamandan beri her gece kollarımda, tişörtümün içinde uyumadığı anlamına gelmiyor. Her ne kadar onun dar amcığının sikimi sıkıldığını hissetmek istesem de, biraz geri çekilmem gerektiğini biliyordum. Bizi denemeyi kabul etmesi bile çok şeydi. Onu korkutup kaçırarak değilim çünkü ne zaman onun yanında olsam sertleşmeden duramıyorum.

Ama bu gece, . Bu gece, Wren onu tıka basa doldurmam için bana yalvarana kadar şarap içecek, yemek yiyecek ve altmış dokuz yiyecek.

"Bu gece için gergin misin?" Alessio masamın diğer tarafından soruyor. Binadaki bazı kameralardan aldığımız görüntülere bakıyoruz. Wren'le bana ateş eden pisliği hâlâ yakalayamamış olmak canımı sıkıyor.

"Neden gergin olayım ki?" Alessio neden gergin olmam gerektiği çok açılmış gibi sordu.

"Wren dışarı çıkardığım ilk kadın değil," diyorum yavaşça, bununla nereye varmaya çalışıldığını merak ederek.

Gio ofisime girip Alessio'nun yanındaki sandalyeye otururken, "Hayır, ama seni kırbaçlatacak ilk kişi o," diyor. "Bir şey buldum."

"Ben amcık kırbacı falan değilim." Ona kaşlarını çatıyorum ve ikisi de . Şerefsizler. "Neyiniz var?"

"Size ve Wren'e apartmanın dışında ateş edenin kimliğini tespit ettim."

"Kim?" Vücudum gerilirken soruyorum. "Christos Galanis."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Nicholas'ın yüzüme karşı yalan öğrenirsem, onu mahvederim.

"Hayır," diyor Gio, yüzü sertleşerek. "Cadde üzerindeki tüm işyerleri işbirliği yaptı, böylece onu tam doğru açıdan bulabildim. Bunların çıktısını aldım." Gio birkaç fotoğrafı masama fırlatıyor.

"İşbirliği yaptılar da ne demek?" Fotoğrafları karıştırırken soruyorum. Eğer Gio temizlenmesi gereken daha büyük bir karmaşa yarattıysa, çok kızacağım. Birinin işbirliği yapmasını sağlamanın onun versiyonu vücut parçalarını kesmek.

"Sorduğun buysa, hiçbir vücut parçasını kesmedim." Bunu yapamadığı için üzgün görünmesi, her seferinde bunu sormak zorunda kalmamın tam nedeni.

"Bu sefer, aslında sadece teslim ettiler. Görünüşe göre, o bloğu izlediğimiz kulaktan kulağa yayılmış."

"Artık onu koruyacağımızı mı düşünüyorlar?" Alessio Gio'ya sorar.

"Evet." Gio başını sallar. "Ona bu konuyu patron, ama söz vermiyorum."

"Eğer ihtiyaçları varsa, neden yapamayacağımızı anlamıyorum. Şu anda kimse oturmuyor. Wren'in boktan ev sahibinin o çöplüğe nasıl baktığı için kışına bir tekme yemesi gerekebilir," diyorum sesli düşünerek. "Bu Enzo'ya yapacak bir şey verir. Daha fazla sorumluluk almak istiyordu."

"Evet." Alessio başını sallıyor. "Altına birkaç adam almasının zamanı gelmişti." "Onunla bu konuyu konuşacağım. Onu böyle bir şeyin içine atmak istemiyorum.

hazır değil. O bölgede büyük bir çalışma gerekecek." İkisi de aynı fikirde homurdanıyor. "Bize ateş ettiğinde bu adama iyi bakamadım ama Wren'e gösterip tanıyıp tanımadığını görmek istiyorum. Eğer öyleyse ve Nicholas bunu biliyorsa, büyük bir sorunumuz olacak demektir."

"Sanırım sonunda kabul etti?" Gio kıs kıs gülerken Alessio soruyor.

"Bize bir şans vermeyi kabul etti."

"Oh, zavallı kız." Gio gülüyor. "Seninle neye bulaştığına dair hiçbir fikri yok. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

"Başa çıkabilir." Sırıyorum.

"Muhtemelen bunu yapabilecek tek kişi o," diye ekliyor Alessio fotoğrafları karıştırırken. "Onu çağıracak mısın?"

"Bugün olmaz. Bu gece bir planım var ve bunu mahvetmek istemiyorum. Sabah ona gösteririm. İkinizin biraz daha kazı yapmanızı istiyorum.

Buna rağmen." Resimleri havada tutuyorum. "Christos Galanis hakkında bilinmesi her şeyi istiyorum."

"Zaten listemde var. Sadece uğrayıp sizi bilgilendirmek istedim," diyor Gio, yüzü sertleşerek. "O benim."

"Senin eğlenmene izin vereceğim ama o benim," diyerek Gio'yu yatıştırıyorum. Gio hakkında bilmeniz gereken bir şey varsa, o da dışlanmaktan hoşlanmadığıdır.

"Bu gece ne var?" Gio dudaklarının kenarına bir sırıtış yerleşerek soruyor. "Bir randevu." İç çekiyorum. Bu ikisi çok meraklı.

"Aynı kadınla asla iki kez görülmeyen bir adam olarak senin lanet olası bir randevu planlayacağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama buna bayılıyorum." Gio ayağa kalkmadan önce ellerini kalçalarına vuruyor. "İlk resmi randevunuzun tüm ayrıntılarını duymak için sabırsızlanıyorum. Ben gidiyorum. Bulmam gereken bir bok parçası ve muhtemelen kesip güneş görmeyen bir deliğe tıkmam gereken bir vücut parçam var."

Başımı sallarken elim alnıma vuruyor.

"Gerginsin." Bu bir soru değil, ama Alessio'nun bunu bilmesi beni şaşırtmıyor. Ondan sadece on bir ay büyüğüm ve kendimi bildim bileli her şeyi birlikte yaptık.

"Sadece onu korkutmak istemiyorum. Bunu kabul etmesi için yatağında uyuması neredeyse bir ay sürdü."

"Her şey yoluna girecek. Doğru kişi her zaman beklemeye değer. Ya da öyle derler," diyor Alessio fotoğrafları masaya geri fırlatırken. "Ben de buradan çıkıyorum. Brad'i ziyaret edeceğim ve bu pislikle ilgili bir şey var mı diye bakacağım. Bu gece iyi eğlenceler."

Umarım eğlenceden fazlası olur. Umarım bu gece benim için olduğu kadar onun için de anlamlı olur. Bu onun ve benim başlangıcımız.

CHAPTER THIRTY-9KE

WREN

T Matteo ile geçen haftası huzurlu geçti. Hayatımda hiç bu şekilde hissettiğimi sanmıyorum ve dürüst olmak gerekirse a küçük rahatsız edici. Bu karamsar kaltak içinde Ben Hayatın bana ne zaman ucuz bir darbe vuracağını merak edip duruyorum. Benim için her zaman endişelenecek bir şeyler olmuştur. Tam faturalara yetişmişken bir şey oluyor ve beş adım geriye düşünüyorum. Yetişkin olmak bir lunapark gezintisi gibi - on sekiz yaşına girdiğinizde çok heyecanlı ve iyimser oluyorsunuz ve sonra bir gün uyanıyorsunuz ve bunun aslında eğlenceli değildir ve kusmak istersiniz.

Ben buna alışığım. Kesinlikle buna değil. Sanırım bu hafta her akşam Matteo'ya yemek yaptım. *Ben kimim ki?* Geçmişteki ben mikrodalgaya sıcak bir cep atar ve günü bitirirdi, ama aslında tam bir Martha Stewart olduğum ortaya çıktı. Delaney sıfırdan pizza hamuru yaptığımı ve birinin öğürmeden yediğini görse çok gururlanırdı.

Şaşırdığım bir diğer şey de çalışmayı özlememiş olmam. Delaney ile her gün saçma sapan konuşmayı özledim mi? Evet, ama aynı zamanda her sosyal medya uygulamasında mesajlaşıyor ve konuşuyoruz. Bir şey kaçırdığım yok. Sonunda sevdiğimi unuttuğum bazı hobileri yapmak için zamanım oldu. Telefonuma bir kitap okuma uygulaması indirdim ve sanırım en az on kitap okudum.

Bu noktada kitaplar. Bir gün Matteo gerçekten beni kontrol etmeye geldi çünkü görünüşe göre Rob ona bütün gün odasından çıkmadığını rapor etmişti.

Oops.

Sadece güzeldi. Ve hazırlıksız bir tatil olarak adlandırdığım bu küçük şey, gerçekten bir değişikliğe hazır olduğumu fark etmemi sağladı. Köklü bir şey değil ama gerçekten artık bir barda çalışmak istemiyorum. Ne kadar bitkin olduğumu fark etmemiştim. Otomatik pilota günden güne ne kadar çok yaşıyordum. Geleceğimde bir kariyer değişikliği var. Sadece bunun ne olduğunu henüz bilmiyorum.

Matteo'nun ofisindeki geceden beri onunla seks yapmadım ve sanırım vajinam yavaş yavaş beni içten dışa doğru öldürmeye çalışıyor. Buna bir şans vermemin ne anlama geldiği konusunda aynı varsayım altında olduğumuzu sanıyordum. Birbirimizin beynini sikeceğimizi sanıyordum. Ama her gece, yüzüm ona dönük bir şekilde yan yatıp ilk hamleyi onun yapmasını bekleyerek uyuyakalıyorum. Belki de fikrini değiştirdi ve tüm bu durum yüzünden kendini bana mahkum hissediyor diye düşünmeye başladım.

Bunu akşam yemeğinde ona sormayı planlıyorum. Midemin dibinde bir korku çukuru oluştu çünkü fikrini değiştirdiyse bile bunun beni mahvedeceğini biliyorum. Onunla ne yapıp ne yapmamam gerektiği konusunda tartışmadığım zamanlarda, aslında yanında olmak güzel. Son zamanlarda benim rahatım oldu. Bu, benim üzerimde sahip olduğunu bildiğinden bile emin olmadığım bir güç. Ve bu çok korkutucu.

Matteo bana bu gece nereye gideceğimizi söylemeyi reddetti, bu yüzden ne giyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Bütün öğleden sonra havuzun kenarındaki şezlongda kitap okuyordum, suyun hafif sesinin bu gece için sinirlerimi yatıştıracağını düşünüyordum ama hiçbir işe yaramadı.

Yüksek sesle nefes vererek nihayet şezlonga oturuyorum, telefonumu ve havlumu almadan önce kollarımı başımın üzerine uzatıyorum.

"Tanrıya şükür. Burada alevler içinde kalacağımı sandım." Rob nefes vererek beni şaşırttı.

"Aman Tanrım!" Başım dönüyor. "Ne zamandır oradasın?"

"Buraya geldiğinden beri."

"Neden?" Buraya beş saat önce geldim. Ne tür bir psikopat beş saat boyunca hiç ses çıkarmaz?

"Patron her zaman senin yanında olmamı söyledi," diye cevap verdi.

Tamam ama... "Sadece içeriden izleyebilirdin. Ya da, bilirsin, şuradan." Kapalı arka güverteyi gösteriyorum. Her şey

Evin duvarına monte edilmiş dev bir düz ekranla gölgelendirilmiş, etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş bir açık hava barı ve oturma yerleri bulunmaktadır.

"İçeride aptal gibi parmaklarımı oynatırken o bok parçasının seni öldürmesini nasıl engelleyebilirim?" Rob, gününü nasıl geçirmek zorunda kaldığı konusunda pek de eğlenmemiş görünerek sorar.

Ooookay, yeterince adil. Belli ki bu onun için hassas bir konu. "Şey, özür dilerim. Talimatlarınızın kıcıma gireceğini tam olarak bilmiyordum, yoksa okumak için başka bir yer seçerdim."

Rob'un kaşları havaya kalkarken ağzının köşesi hafifçe kasılıyor. "Patronun senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum."

İçeri girerken yüksek sesle nefes veriyorum. Keşke herkesin neden bana bunun bir varyasyonunu söyleyip durduğunu bilseydim. Onun ihtiyacı olan şeyin ben olduğuma inanacak kadar saf değilim. Şu anda istediği şey mi? Evet, öyle. Ama hayatında ona destek olacak, onunla birlikte büyüyecek ve onun dengi olacak birine ihtiyacı var mı? Hiç şansı yok.

Matteo'nun odasına giden merdivenleri çıkarken serin hava güneşte kavru lan sıcak tenimi ısıyor ve bu gece ne giyeceğimi düşünüyorum. Kıyafetlerimin geri kalanını almak için yakında evime uğraması konusunda onunla gerçekten konuşmam gerekiyor. Şehrin bu tarafı için bavul hazırlamamıştım. Bunun için kıyafetlerim de yok.

Yatak odasının kapısını açtığımda omzu açık, saten, zümrüt yeşili, muhteşem bir elbise gördüğümde olduğum yerde duruyorum. Elbisenin kalça kısmında derin bir yırtmaç var ve bu da ona altında ne olduğunu hayal ettirecek kadar bacak gösteriyor. Korse tarzı korsaj elbiseye bayıldığım seksi bir hava katıyor. Her şey çok çarpıcı.

Huşu içinde parmağımı hafifçe üzerinde gezdiriyorum. Hissettiğim kadarıyla, Matteo ve Alessio'nun saçma arabalarını saymazsak, bu hayatımda hissettiğim en pahalı şeylerden biri. Yanında uyumlu ayakkabılar ve bir notla birlikte küçük bir debriyaj duruyor. Notu elime aldığımda burnuma sıcak ve baharatlı bir koku çarpıyor. *Matteo*. Onun gibi kokuyor.

Tesoro,

Umarım Saks'taki kadın sevdiğin bir elbise seçmiştir. Her şeyin sana çok yakışacağını biliyorum. Ona senin

ölçümler, yani her şey olmalı. Saat 7'de benimle fuayede buluş. /Cavaliere'imiz bekliyor olacak.

-Matteo

Elimdeki nota bakarken göğsüm hızla inip kalkıyor. Bir damla notun üzerine, imzasını attığı yerin hemen yanına sıçrayıp M harfini lekeleyene kadar gözyaşlarımı hissetmiyorum. Uzaklara gidemeyebiliriz ama bu adamın kalbimin bir parçasını sonsuza dek ona ait olacak şekilde nasıl oyduğunu asla unutmayacağım.

Notu saklamak üzere komodinin çekmecesine sonra duş almak için banyoya giriyorum. Saçımı iki kez yıkıyorum ve daha ipeksi olması için saç kremi maskesi sürüyorum. Maske oturup işini yaparken, cildim beni bekleyen elbiseye girecek kadar değerli hissedene kadar peeling yapıyor, tıraş oluyor ve nemlendiriyorum.

Tüm bu saçları fönlemek hatırladığımdan biraz daha uzun sürüyor, ama en son ne zaman nasıl görüldüğümü gerçekten önemsedim? İş için, sadece hızlı bir makyaj yapıyorum, saçımı geriye atıyorum ve günü tamamlıyorum. Müdavimler, göğüslerini çenene kadar kaldırdığın sürece nasıl görüldüğünü umursamıyor.

Ama bu... bu farklı hissettiriyor. Daha önemli. Daha özel. Bunun önemli olduğunu hissediyorum.

Biraz drama için kedi kirpikli havalı bir nude dumanlı gözde karar kıldım. Hiçbir şey Wren'i dramatik olmaktan daha fazla anlatamaz. Dudaklarımı da nötr tutuyorum, dikkati elbisemden çok fazla uzaklaştırmak istemiyorum. Saçıma birkaç gevşek dalga verdikten sonra, bu elbisenin kesimiyle en iyi şekilde görüldüğüne karar verdim.

Arka fermuarı açarak yavaşça bir bacağımı içeri sokuyorum ve serin, ipeksi kumaşın tenimin üzerinde kaydığını hissederek iç çekiyorum. Kollarımı, kollarınızı hafifçe saracak şekilde tasarlanmış ve romantik bir his veren bantlı kolların içine sokuyorum.

Kolumu ve sırtımı, bir elbisenin fermuarını tek başınıza çekmek zorunda kaldığınızda yapmanız gereken o garip açıyla açtıktan sonra, fermuarı çekip ayakkabılarımı giyiyorum. Kulaklarımın arkasına ve bileklerime biraz parfüm sıkıyorum.

Sonunda dönüp duvara dayalı boy aynasında her şeyi gözden geçirmeden önce.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Zarif ve çarpıcı görünüyorum. Saks'taki kadın, vücudum için özel olarak tasarlanmış gibi görünen bir elbiseyi körü körüne seçtiği için büyük bir zammı hak ediyor. Zümrüt yeşili renk, boğucu makyajla birleşince mavi gözlerimi ortaya çıkarıyor. Mutluluk gözlerimde parlıyor ve ilk kez orada olmasından dolayı rahatım.

Saati kontrol etmek için Matteo'nun komodininin üzerindeki çalar saate bakıyorum -6:55. Onunla buluşmama beş dakika var ve midem düğüm düğüm. Telefonumu, kimliğimi, kartlarımı ve rötuş yapmam gerekirse diye dudak parlaticımı hemen küçük, uyumlu çantama atıyorum ve onunla buluşmak üzere yola çıkıyorum.

Merdivenlerden inerken duyabildiğim tek ses, sert zemine çarpan topuklarımın çıkardığı hafif tıkırtılar. Matteo fuayede sırtı bana dönük duruyor ama arkadan bile her zamanki gibi çarpıcı görünüyor. Vücudu pahalı İtalyan tasarımcı takımlarını doldurmak için yaratılmış.

Aşağıya üç adım kala nihayet arkasını döndü. "Vay anasını." Matteo keskin bir şekilde nefesini içine çekiyor. Onun nefesi beni olduğum yerde dondurdu.

Aç bakışları beni yutuyor. "kamaştırıcısın."

Ayakkabımın ucu alt kata değdiği anda Matteo donmuş halinden sıyrılıp bana doğru yaklaşıyor. Bakışlarının yoğunluğu beni durdurdu. Sıcaklık, gurur, hayranlık ve ne olduğunu tam olarak anlayamadığım başka bir şeyin karışımı.

"Denemeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim. Hayatımın geri kalanını bundan asla pişman olmayacağından emin olarak geçireceğim," diyor Matteo usulca elimi tutup yavaşça ağzına götürürken, indirmeden önce hafif bir öpücük konduruyor ama bırakmıyor.

Beyanı ve gözlerinde dönen duygular karşısında göğsüm sıkışıyor, tek kelime edemiyorum.

Bana bakışından sahiplenildiğimi hissediyorum ve belki de... Sadece bana sahip olmasını istiyorum.

CHAPTER OTUZ İKİ

8ATTEO

I Hayatımda hiç bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum.
Wren'in merdivenlerden inmesini beklerken bir ileri bir geri volta attığımı görse Gio kahkahalarla gülerdi.

Yüzlerce kadınla çıktım. Hepsi bu derecede değildi, ama yine de bir randevuydu. Peki benim sorunum ne? Belki de daha önce hiç bir kadını *buraya* getirmedeğim içindir.

Aile restoranı, Bella Vita. Bu benim için bir şey ifade ediyor.

"Kahretsin," diyorum yüksek sesle son kadehimi yuvarlamadan önce. Tam bardağımı fuayedeki masaya bırakırken, topuklu ayakkabılarının merdivenlerin tepesine yaklaşırken çıkardığı tıkırtıları duyuyorum.

, ses çıkarmasından çok korkuyorum. Evin her yerinden duyulabilen tek ses onun merdivenlerden yavaşça iniydi. Sonsuza dek zihnimde yer edecek bir ses. Attığı her adımı sayarken kalbim daha hızlı çarpıyor, arkamı dönmeden önce aşağıya üç adım kalana kadar bekliyorum.

Çok çekici ve ben de bunu ona gösterdim.

Saks'taki kadına yeni bir araba falan borçluyum çünkü kendini tamamen aştı. Vücudunun her kıvrımını mükemmel bir şekilde sarıyor. Uyluk kısmındaki yüksek yırtmaç bacaklarını yeterince ortaya çıkarıyor.

malzemenin hafifçe yukarı kalkarak bana daha iyi bir görüş sağlayacağını umuyorum. Ama gözlerimin yapıştığı şey bu değil, hayır. Gözlerim Wren'inkilere yapıştı. Mavi gözleri zümrüt rengi elbisenin kontrastından adeta parlıyor. Boğucu görünüyorlar ve bana bakma şekli, elbisesini yukarı çevirip adını hatırlamayana kadar onu becermekten kaçınmamı son derece zorlaştırıyor.

Bu elbise Wren için özel olarak yapıldı.

Bu gece tamamen dürüstlikle ilgili. Buna hiçbir şey saklamadan gireceğim. Wren'le geçirdiğim son birkaç hafta, onun etrafında dolanmaktan bıktığımı fark etmemi sağladı. O benim ne olduğumu biliyor. Kim olduğumu. Artık kendimi tutmayacağım.

Onu karartılmış Bentley Continental GT Mulliner'a götürürken elim onunkinden ayrılmıyor.

"Görüyorum ki değiştirmişsiniz. Kaç tane arabanız var?" Wren sonunda sessizliğini bozarak sordu. Gözlerinde kendiminkiyle eşleştiğini bildiğim sıcaklığı görmeseydim, endişelenirdim.

"Birkaç tane."

"Bence birkaç taneden fazla. Seninle yolculuk ettiğim neredeyse her seferinde farklı bir arabaya biniyorsun," diyor Wren arabasının kapısını açarken.

"Bin şu lanet arabaya."

Wren arabaya binerken gözlerini deviriyor.

Garaj yolundan çıkıp şehir merkezine doğru ilerlerken Wren, "Nereye gittiğimizi bana hiç söylemedin," diye mırıldanıyor.

"Bella Vita," diye cevap veriyorum. Wren bir şey söylemeyince ona doğru baktım. Tırnaklarını karıştırıyor ve duruşu son derece gergin görünüyor. "Sorun nedir?"

Wren ağzını açıp kapatıyor ve sonunda "Bella Vita gerçekten çok güzel" diye cevap veriyor.

"Evet..." Sözümü kesiyorum. Bıraktığım elbiseye bakarak güzel bir yere gittiğimizi anlamıştır diye düşündüm. "Sorun nedir?"

Wren dönüp pencereden geçen şehre bakarken uzun bir iç geçiriyor ve bana bakmayı reddediyor.

"Wren?" Elimi güven verici bir şekilde kalçasının üstüne koyarken soruyorum.

Belki de bu buluşma fikri çok erkendir.

"Ben... bu aptalca." Başını sallıyor.

"Şimdi daha da fazlasını bilmek istiyorum, ama söz veriyorum aptalca değil."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. "Benim gibi insanlar böyle yerlere gitmez. Seni utandırmak istemem."

Taş kesilmiş kalbim onun itirafla biraz paramparça oldu. Beni utandıracağını nasıl düşünebilir? Şu görüldüğü gibi görünerek? "Kes şunu. Eğer bir daha kendine utanç verici dediğini , o tatlı kışına kürek çekeceğim.

Sen benim olduğum yere aitsin." Kalçasını hafifçe sıkıyorum ve arabaya bindiğimizden beri ilk kez dönüp bana bakmasını sağlıyorum. Wren bana gözlerine tam olarak ulaşmayan bir gülümseme veriyor. "Bu bizim ilk randevumuz, *tesoro*. Seni arabamın kaputunun üzerinde becermem mi gerekiyor?

o ateşi gözlerine geri getirebilir miyim? Dar amın beni çok iyi emiyor."

"Matteo!" Wren . Kalçalarının birbirine sürtünmesini izlerken sırtıyorum. hafifçe, oluşmakta olan ağrıyı hafifletmeye çalışarak. "Bu acıyı sadece ben dindirebilirim bebeğim." Ona göz kırpıyorum.

"5 yıldızlı bir restorana gitmeden önce bunu gerçekten yapacak mısın?" Wren ters ters bakar.

"Ben tatlılarımı nemli severim, *tesoro*."

"Senden nefret ediyorum." Ben gülmekten kırılırken Wren ters ters bakıyor.

"Hayır, bilmiyorsun," diyorum gülerken. "Bahse girerim elimi o güzel elbisenin içine sokarsam, o küçük güzel amcığını sırlıslık bulurum."

"Buna şimdi başlamayacağız." Wren'in yanakları yanıyor ama gözlerindeki kıvılcım geri geldi.

Arabamın kapısını açmadan ve anahtarımı valeye vermeden önce ona "Olduğun yerde kal," diyorum; arabanın ön tarafına dönerek diğer görevliye geri dönmesini işaret ediyorum. Kız arkadaşımın arabasının kapısını biri açacaksa, o kişi ben olacağım. Hayatını kurtarmak için bir takım elbiseyi bile dolduramayan bir dallama değil.

Arabadan çıktığında tüm gözler onun üzerindeydi, her erkeğin ıslak rüyası gibi görünüyordu. Ve o *benim*.

"İyi akşamlar hanımefendi," diyor Twiggy, ben Wren'i götürürken, ondan herhangi bir onay almak için yalvarıyor ama eli boş dönüyor çünkü bakışları benim üzerimde. Bakışlarının yoğunluğundan onu duyduğunu bile sanmıyorum. Dışarı çıkmak için can atan tatmin duygusunu bastırmak için boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

Aldo'nun gözlerini odanın diğer ucunda yakaladığımda, elim sırtının alt kısmında, haftalardır düşünmekten kendimi alamadığım poposunun hemen üzerinde duruyor.

Ona attığım ters bakışa gülmeden önce bana "Çok fena sıçtın," diyor.

"Burası muhteşem bir yer Matteo. Delaney ve ben her zaman şeker babalar bulduğumuzda ilk yapacağımız şeyin burada bir kız gecesi geçirmek olacağını söyledik," diyor Wren masamıza yerleştikten sonra. Arka köşede, diğerlerinin ortasında olmayan, daha samimi bir masa istedim.

"Şeker baba, ha? Daha önce hiç böyle çağrılmamıştım ama hoşuma gitti." Güldüm.

"Kastettiğim bu değildi," diye atıldı Wren, gözleri kocaman açılmış bir halde. "İkimizin de gerçekten bir tane alacağını sanmıyorum. Bu sadece bir tür şakaydı. Tabii, bilirsin, sadece konuşacak birini istediği ve arkadaşlık için para ödediği bir şaka değilse." Şimdi de saçmalıyor.

"Sakin ol," diye araya girdim. "Bir tane olsa da umurumda olmazdı. Sadece şu anda sahip olamazsın." Onun yüzünden bir adamın öldürülmesinin vicdanını rahatsız etmesini istemeyeceğini biliyorum.

Wren ağzı açılmaya başlarken gözlerini kısıyor. Tam bana çıkışacakken garson geldi.

"İyi akşamlar. İkinizi bu gece ne ile başlatabilirim?" diye sorar ve Wren ile göz teması kurmaz. Nihayet saygıyı bilen biri. Görünüşe göre bu gece sadece bir kişiyi kovacağım.

"Başlangıç olarak bir şişe Cabernet Franc ve Burrata alacağız."

"Kesinlikle." Başını sallayarak gitti.

"Umarım senin için sipariş vermemin bir sakıncası yoktur." Wren bu tür bir ortamda bunu sorun etmeyecek bir tipe benziyor, ama her zaman kıcıma tekme basmak üzere olma ihtimali çok yüksek.

"Sorun değil. Cabernet Franc benim en sevdiğim kırmızı şaraptır. Ama açıklığa kavuşturalım, eğer bir şeker baba istersem, bir tane bulurum," diyor Wren soğukkanlılıkla, restoranın etrafına bakarak ve beni görmezden gelerek.

Masanın üzerinde duran bileğini yakalayıp sıkıca kavıyorum. "Sen benimsin. Bu da demek oluyor ki sana ve o küçük dar amcığına ben bakacağım. Ve eğer birinin benim olanı kokladığını öğrenirsem, onun aletini keser ve kıcına sokarım. Benimle misin?"

Garson tek kelime etmeden şarabımızı bıraktı.

"Seninleyim," diye nefes alıyor, gözleri kocaman.

CHAPTER OTUZ ÜÇ

8ATTEO

D Parlak mavi gözlerinde ilham alevleniyor. Tek düşünebildiğim, dizlerinin üzerine çökmüş, dolgun dudakları sikime sarılmışken bana bakan o gözler, Gözyaşları gözlerinin kenarlarında birikirken, az önce beni yuttuğu için benim uyarılmamla karışan tükürüğü çenesinden aşağı damlıyor.

"Ne yemek istediğini biliyor musun?" Konuyu değiştirerek soruyorum çünkü eğer sormazsam, bu pantolonu mahvetmekten bir fantezi daha uzakta olacağım. Aldo bunu yaşamama asla izin vermezdi.

"Ben de fettucini düşünüyordum." Wren'in sesi hırıltılı geliyor. Zavallı amından sular damlıyor olmalı.

"İyi seçim," diye kabul ediyorum. Mezelerimizi bıraktıktan sonra yemeklerimizi sipariş ediyorum, her iki kadehimizi de dolduruyorum ve kadeh kaldırmak için benimkini alıyorum. "Başlangıcımızın şerefine."

"Başlangıcımıza." Wren bardağını benimkine hafifçe vuruyor. Parlak mavi gözlerinin derinliklerinde dönen şüpheyi kaçırmıyorum. Onunla eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur. Wren'in bu işte anlık tatminler için değil, uzun vadeli olduğumu öğrenmesi gerekiyor.

Wren ve ben rahat bir sohbe dalmışken yemeğimiz geliyor. Ona, sizi asla yalnız bırakmayacakmış gibi görünen ama aynı zamanda onlarsız bir hayat düşünemediğiniz kocaman bir ailede büyümekten bahsediyorum. Sanki

İkinci doğa ona benim hakkımda aile dışında kimseye söylemediğim şeyleri söylüyor. Gio hakkında sorular soruyor ve Gio'nun her zaman böyle olup olmadığını soruyor. Evet dediğimde attığı kakhaha bulaşıcı. Tabii ki, psikopat kardeşim onu kazandı.

Bana çocukluğundan ve babasının o üç yaşlarındayken onu nasıl terk ettiğinden bahsediyor ve onu gerçekten hatırlamıyor. Annesi erkekten erkeğe gezmiş, çocukken çok fazla yer değiştirmiş. Bana liseden mezun olur olmaz nasıl ayrıldığını, Ravenna Heights'a yerleşene kadar rastgele restoranlarda çalıştığını ve o boktan dairedede kendisi için ilk gerçekte evini yarattığını anlattı. Delaney ile tanışana kadar hiç gerçekte arkadaşı olmamış.

Bu, flört etmenin benim için bir ilk olan yepyeni bir yönü. Bir kadının nereden geldiği ya da çocukluğunun nasıl geçtiği hiç umurumda olmamıştı. Ama Wren söz konusu olduğuanda, kendimi onun hatırlayabildiği her küçük detayı bilmek isterken buluyorum. Annesini bulmak ve Wren'e böyle davrandığı için hayatını cehenneme çevirmek istiyorum ama aynı zamanda ona teşekkür etmek istiyorum çünkü Wren'in yaşadıkları onu bana getiren şeydi.

Hayatta soru sormadan güvенеbileceđi bir insan bulduğu için mutluyum, ancak bunun yetişkin hayatına kadar gerçekteleşmemiş olması beni kızdırıyor. Herkesin hayatının her aşamasında güvенеbileceđi birine ihtiyacı vardır. İki yaşında ya da emekli olmanız umurumda değil.

"Babanın izini bulmayı hiç denedin mi?" şarabımdan bir yudum alıp cevabını bekliyorum. Eğer nerede olduğunu biliyorsa, onu yakalayıp gerçekte bir erkek olmayı ve sana ihtiyacı olan lanet olası çocuğunu yüzüstü bırakmamayı öğretemek için çok zor zamanlar geçireceğim.

"Ah." Wren hafifçe gülüyor, bu konuyu olduğu kadar ağır göstermemeye çalışıyor ama ondan her bahsettiğinde yüzünde kısa bir süre beliren hüznü görebiliyorum. "Hayır, denemedim. Beni gerçekte hayatında isteseydi, bunu gerçekteleştirirdi diye düşündüm, anlıyor musun?" Omuz silkiyor. "Hayatımda olmak istemeyen birinin hayatımda olmasını istemiyorum."

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Onu incelerken soruyorum.

"Evet. Birinin yükümlölüğu olmayı reddediyorum. Bununla uzun zaman önce barıştım, yakışıklı." Bana yumuşakça gülümsüyor. Bana Matteo'dan başka bir şey dediği için içim sıkılıyor. Bunu ilk kez yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum. "Hey," Wren'in gözleri restoranın diğer tarafındaki bir şeye bakıyor. "Aldo mu o?"

Gözlerim onunkileri takip ediyor ve Aldo'nun lanet bir sapık gibi köşede gizlendiğini görüyorum. Çok düzgün, Aldo. "Evet," diye iç geçiriyorum.

"Onun burada ne işi var?" Wren'kaşları havaya kalkıyor ve sanki bizi duyabiliyormuş gibi sesini alçaltıyor. "Randevusu mu var?"

"Hayır, bebeğim." Kıkırdıyorum. "Bu restoranın sahibi biziz." "Biz mi?"

"Aldo, Gio ve ben."

"Vay anasını." Wren elini ağzına kapattı. Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakınarak, "Özür dilerim," dedi. "Senin hakkında zaten bilmem gereken yeni şeyler bulup duruyorum. Ne olduğunuzu biliyorum ama siz ve aileniz tam olarak ne iş yapıyorsunuz?"

"Uğraşıyoruz." Hesabı işaret ediyorum. Eğer bir kez daha dudaklarının sikim yerine şarap kadehine yapışmasını izlemek zorunda kalırsam, onu bu masanın üzerine yatıracağım.

"," diye .

Mırıldanarak onaylıyorum, hayal kırıklığı arttıkça sırtımmı engellemeye çalışıyorum. "Oh, ama." Wren huffs. "Eğer bunu yapıyorsak, o zaman sen de

bana karşı yüzde yüz dürüst ol. Bu tek taraflı olmayacak. Ben sadece yükümü ortaya koydum. Bana en derin ve karanlık sırlarını hemen anlatmanı beklemiyorum ama yalan söylemene ve cevap vermekten kaçınmana da katlanmayacağım. Etrafında olup biten her şeyi görmezden gelen saf bir ev kadını gibi görünmeyi reddediyorum."

"Bana evlenme mi teklif ediyorsun, Wren? Çünkü kabul ediyorum." Sırıtiyorum, ağzının açılıp kapanmasını izliyorum çünkü ilk kez söyleyecek akıllıca bir şeyi yok.

"Hayır!" Wren gözlerini deviriyor, bıkkın görünüyor. "Bu lafın geliştirdi, bir teklif değil. Kendini övme."

"Nasıl bir ev kadını olmak istemediklerini söyleyen sendin. Bu bana bir teklif gibi geldi." Bu gece onu sikip atacağımı bile bile onu heyecanlandırmak çok eğlenceli.

"Yemin ederim, eğer bana cevap vermezsen, az önce değiştirdiğin Bentley'i çarpacağım."

Oh, kızardım. Hayatını tehlikeye atacak kadar aptalca bir şey yaptığı için kızardım.

"Tamam," diyorum ve hemen konuya giriyorum. "Bu ve pizzacı gibi bazı işletmelerimiz var. Başka hizmetler de sunuyoruz. Size karşı her zaman dürüst olacağım."

Ama bil ki cevap her zaman hoşuna gitmeyebilir. Değişmeyeceğim tek şey, eğer bir şeyi bilmenin seni tehlikeye atacağını hissedersen, sana söylemem."

"Çünkü eğer bilmiyorsam, sorumlu tutulamam." Her şeyin tıkırdadığını görebiliyorum. "Sanırım bununla yaşayabilirim. Ama beni aldattığını duyarsam, sikini kesip kışına sokan ben olurum."

Bir kahkaha patlattım. "Senden başka bir şey beklemezdim bebeğim. İntikamcısın. Bu hoşuma gitti. Buradan çıkmaya hazır mısın?"

"Evet, eve gitmeye hazırım."

Ve lanet olsun, eğer bu da karnıma bir tekme daha değilse. Evimi aradı.

CHAPTER OTUZ DÖRT

WREN

T Evden ilk çıktığımızdan beri kalçalarımın arasında biriken ağrı, restorandan ayrıldığımızda neredeyse dayanılmaz hale geliyor.

Matteo da gömleğinin kollarını sıvamış, direksiyonu her çevirişinde ortaya çıkan kas damarlarının görünmesine yardımcı olmuyor. Zaten bu kadar tahrik olmasaydım, elbisemin arkasında muhtemelen ıslak bir leke olduğu gerçeğinden utanırdım.

"Bu gece eğlendin mi?" Matteo'nun çakıllı sesi etrafımızda dönen cinsel gerilimi kesiyor.

"Evet, teşekkür ederim." Ona gülümsedim. "Delaney gelemediği için çok kızacak."

"Onunla bir kız gecesi planla, gerisini ben hallederim."

"Matteo, hayır. Bu çok fazla. Eninde sonunda yaparız. Belki tekrar çalışmaya başladığımda. Cain'in ben işsizken yerime birini işe almayacağını biliyorum ama yine de para gelmemesi berbat bir durum." Hizmet sektöründe çalışmak tam olarak ücretli izin anlamına gelmiyor.

"Sana bir kredi kartı alacağım. Bunu çoktan yapmalıydım ama tamamen unutmuşum," diyor elini kalçama koyarken.

"Yine mi kafan güzel? Belki Aldo komik olduğunu düşünerek sana bir şaka yapmıştır," diyorum onu incelerken, ama o yine kahkahayı patlatıyor. "Ne?"

Onu tanıdığım süre boyunca bu adamın bu kadar güldüğünü gördüğümü sanmıyorum.

"Siktir, çok komiksin." Gülüyor. "Ama hayır, Aldo bana bir Mickey vermedi. Bunu söylediğini ona söylemek için sabırsızlanıyorum."

"Bunu ona söyleme! Deli olduğumu düşünecek!"

"Wren, bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ve bunu mümkün olan en iyi şekilde söylüyorum, ama sen lanet olası bir delisin." Gözlerimi kısıyorum. "Ne?" diye soruyor, gözlerini yoldan ayırıp bana bakarak. "Bana öyle bakma. Şanslısın ki senin gibi çılgınları seviyorum. Beni diken üstünde tutuyor." Parmağı, elbisenin yukarı kalktığı yerden görünen bacağımın üzerinde hafifçe desenler çizirken göz kırpmıyor ve üst uyluğumu açığa çıkarıyor. Bu his tüylerimi diken diken ediyor.

"Üşüdün mü?" Matteo vücudumda bir ürperti hissedince soruyor.

"Hayır." Gözlerimiz kilitleniyor, arabadaki cinsel gerilim daha da alevleniyor ve neredeyse boğucu bir hal alıyor.

Matteo dikkatini tekrar yola çeviriyor ve elini elbisemin altına sokuyor. Çıplak amımı avuçlarken burun delikleri genişliyor. "Tüm bu süre boyunca külot giymeden karşımda mı oturuyordun?"

"Onları bu elbiseyle giyemezdim. Çizgileri istemedim." Nefes almakta zorlanırken zar zor söyleyebildim. Pürüzlü ellerinin pürüzsüz tenimdeki hissi kediye sonsuza dek mırıldatacak.

"Eğer parmağımı o güzel yarığından geçirirsem, ne bulacağım? Seni benim için ıslanmış mı bulacağım?" Matteo güler.

"Evet," diye nefes nefese bacaklarımı arabanın izin verdiği kadar açıyorum. Bir dizim arabanın kapısına, diğeri de orta konsola dayanıyor. Hiç utanmam yok. Tek düşünebildiğim bu ağrıyı hafifletmek. Sadece Matteo için olan bir ağrı.

"Siktir." Matteo ayağını gaza vururken bir parmağı ıslak yarığımın içinden kayarak girişimi çevreliyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sırılsıklam olmuşsun," diye homurdandı.

Eve dönüş yolculuğunun geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Matteo beni kızdırmaya devam ediyor ama asla nüfuz etmiyor, istediğimi bildiği şeyi bana vermeyi reddediyor. Klitorisime baskı uyguluyor, hızla sırtımı kamburlaştıran bir hız kazanıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

"Matteo," diye sızlanıyorum, ipucunu anlamasını umarak kalçalarımı kaldırmaya çalışıyorum ama emniyet kemeri beni durduruyor.

"Ne oldu? İhtiyacın mı var, bebeğim? Biraz ağrın mı var?" Matteo mırıldanıyor. "Eve dönüp yatağımıza girdiğimizde seninle ilgileneceğim. İhtiyacın olan her şeyi vereceğim."

Göğüslerim kumaşın üzerinde zorlanırken elbisem çok dar geliyor. Onun sert ellerinin vücudumda aşağı yukarı gezindiğini ve dokunulmadık hiçbir ten bırakmadığını hissetmeye ihtiyacım var. Bu yolculuk günlerce sürecekmış gibi geliyor, oysa gerçekte sadece yirmi dakika.

Matteo klitorisimi bırakmıyor ve beni haykırmaya zorluyor. Duvarlarım titremeye başladığında omurgamın dibindeki karıncalanma hızla artıyor. "Hayıııııııı," diye sızlanıyorum eli bacağımdan aşağı inerken. "Durma."

"Ben ne zaman gelebilirsin dersem o zaman geleceksin ve bu benim arabamda olmayacak. Boşalmana izin verdiğimde, yatağımızda, sikim o daracık amına gömülmüş halde olacak." Az önce üzerimde olan parmaklarını ağzına sokup benden kalan her şeyi emerken çıkardığı gümbürtü arabanın içinde yankılanıyor. "Mmmm. En sevdiğim tatlı olacağını biliyordum."

Vay anasını.

Gerçek hayatta böyle adamlar yaptıklarını bilmiyordum. Son birkaç haftadır tek yaptığım onlar hakkında okumaktı, ama ilk elden deneyimlemek? Önümüzdeki on saniye içinde sikini içime almazsam vajinam yanacakmış gibi hissediyorum.

Gözlerim pantolonundaki devasa şişkinliğe takıldı. Malzeme, oynamasına izin vermem için yalvaran sert horozuna karşı zorlanıyor.

Dudaklarımı yalayarak uzanıp pantolonunun dışından okşuyorum.

"Yapma," diye tıslıyor Matteo. "Bana dokunursan otuz saniye bile dayanamam.

hemen şimdi."

Onun itirafı karşısında duvarlarım sıkıştı. Onun da aynı şekilde etkilendiğini bilmek kontrolümün kırılmasına neden oluyor, burada gerçekten herhangi bir kontrole sahip olduğum yanılgısı altında olduğumdan değil.

Matteo arabayı park edip kapısını açtı. "Kımıldama." Arabanın ön tarafına geçerken kendini ayarlama zahmetine girmiyor, kapımı aynı hızla açıyor. Bana uzattığı eli tutup hiç vakit kaybetmeden içeri giriyorum.

Matteo'nun keskin bir şekilde nefes aldığını duyuyorum ve omzumun üzerinden geriye bakıyorum. "Bir sorun mu var?"

"Açgözlü amcığın elbiseni sıırıslıklam etmiş," diye homurdanıyor donmadan önce, aramızdaki mesafeyi yiyip bitiriyor. Omzunun üzerinden atılmadan önce bir ayağımı basamağa koymuştum. Bu sefer istiyorum. Bu sefer beni fırlatıp ve sahiplenmesini bekleyemem. Onu yiyip bitirecek türden bir adam.

"Matteo," diye nefes alıyorum beni yatağa atarken, kabarık yorgan beni hafifçe zıplattıyor.

Bu adam bana bir sonraki yemeğiymişim gibi bakıyor.

Gömleğinin düğmelerini yavaşça açarken tek kelime etmiyor, bakışları aç bir şekilde üzerimde geziniyor. Vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum. Elbise çok daraltıcı geliyor. Kolumu arkama uzatıp yavaşça fermuarı aşağı çekmeye başlıyorum.

"Dur," diye ısırdı Matteo, donup kalmama ve kaşlarımı kaldırmama neden olarak. "Bütün gece boyunca o lanet elbiseyle benimle dalga geçtin, muhteşem bacağını sergiledin, bıçağımı çıkarma ve parlayan amım sergilenene kadar o yarığı daha da kesme dürtüsüyle savaşmamı sağladın. Ve ben de bunu görürdüm. Neden biliyor musun?" diye soruyor ama cevabımı gerçekten duymak istemediği hissine kapılıyorum. "Çünkü o benim. Bütün gece iç çamaşırın olmadan karşımda oturdun. O yüzden sakın o elbiseyi o leziz vücudundan çıkarma zevkimi elimden almaya kalkma Wren."

Kemeri yere çarparken "Özür dilerim," diye boğuluyorum. Dar bir alan olduğu için arabanın boğucu hissettirdiğini düşünüyordum, ama bunun sadece o olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bana yaptığı şey bu. Etrafımızda dönen ve bizi içine çekmeye hazır bu yoğun hissi kırmak için hiçbir şey yeterli değilmiş gibi geliyor.

"Ne için üzgünsün, *tesoro*?" Matteo ağlayan sikine sert bir vuruş yaparak törpülüyor. Morumsu mantar ucu sadece bir yalama için yalvarıyor. "Ayağa kalk."

Eğer bu kadar tahrik olmasaydım, bu kadar çabuk ayağa fırladığım için çok utanırdım, bana atacağı herhangi bir küçük kavgaya bu kadar hevesli olurum.

Matteo saçlarımı omzumdan hafifçe süpürüyor, köprücük kemiğime bir parmağını fısıldıyor ve dokunuşu için can atan iri göğüslerimin hatlarını çiziyor. Eğilip derin derin içine çekiyor. "Kokun sarhoş edici, *tesoro*. Üzerimde nasıl bir etki bıraktığın hakkında hiçbir fikrin yok. Uyanık olduğum her dakika seni becermemek için her gün ne kadar kontrol gerekiyor." Eli hafifçe köprücük kemiğime doğru ilerliyor ve elbisemin fermuarına değene kadar sırtımdan aşağı iniyor. "Ofisimde geçireceğim gecenin

ama . Aksine daha da kötüleştirdi çünkü artık dokunuşlarıma ne kadar iyi karşılık verdiğini biliyorum. Beni ne kadar iyi kabul ettiğini. Sen sadece benim için yaratılmış bir bağımlılıksın. İşte buradayım Wren, senin bana yapışmanı ve asla bırakmamamı bekleyen bir bağımlı."

"Hazırım," diye fısıldıyorum fermuarın kıcımın hemen üstüne denk geldiğini hissettiğimde. Hafifçe geri çekiliyorum, ona elbiseyi kalçalarımın üzerinden kaydırması için yer açıyorum ve yere yumuşak bir şekilde düşmesine izin veriyorum.

Matteo ağzımı almadan önce "şükürler olsun," diye homurdanıyor. Bunun için onu zorlamıyorum. Ağzım açılıyor ve dili hemen içeri kayarak öpücüğe hükmediyor. Ona ait olana sahip oluyor. Romantik değil. Sert ve çiğ. Bastırılmış cinsel gerilim sonunda patlıyor.

Matteo'nun geniş, kaslı omuzlarını kavrayarak beni ortalıyor ve ikimiz de hava almak için birbirimizden uzaklaşıyoruz. Matteo'nun elleri kalçalarımaya yerleşerek beni yatağa doğru itiyor.

"Arkana yaslan, *tesoro*. Sana tapmama izin ver."

"Daha önce hiç kimse bunu yapmak istememişti," diyorum usulca. Gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir duygu var çünkü daha önce hiç görmediğimi düşünüyorum.

"Çünkü kimse seni hak etmedi. şimdiye kadar."

Başım Matteo'nun yastığına dayanana kadar yatakta daha da yukarı kayarken zar zor nefes alabiliyorum. O da hemen peşimden geliyor, üzerime çıkıyor ve kollarıyla beni kendine hapsediyor. Sıcak nefesi boynuma çarpıyor ve omurgamdan aşağı bir karıncalanma gönderiyor. Daha önce hiç hissetmediğim duygular boğazımda düğümleniyor ve göğüslerimin hemen üzerindeki bölgeyi acıtıyor. Neredeyse kaldıramayacağım kadar fazla.

Göğsüm kabarıyor, ona doğru bastırıyorum. Bana dokunmasına ihtiyacım var. Sadece onun için olan bu acıyı dindirmek için. Matteo köprücük kemiğimden göğüslerime doğru hafifçe öpücükler kondururken kalçalarım bana doğru bastırıyor, bir diğerine geçmeden önce birini emiyor ve kemiriyor, dokunulmadık hiçbir yer bırakmıyor.

Matteo göğsümü avuçlayıp karnıma öpücükler kondururken inliyor. "Elime zar zor sığıyorlar. Mükemmeller. Ve hepsi benim." Klitorisimin hemen üstünü kaplayana kadar yavaş işkencesine devam ediyor. "Seni zavallı şey. şişmiş ve zonkluyor." *Yala*. "Bütün bu sular ve hepsi benim için." *Yala*. "Öyle değil mi?" *Yala*.

"Evet." Ellerim kafasına uzanırken nefes alıyorum, yüzüne doğru iterken saçlarını sertçe çekiştiriyorum.

"Aferin kızıma," diye övüyor ve vücuduma doğru öpücükler gönderiyor. Dudaklarının değdiği her santim deride kendimi hissedebiliyorum. "Senin içinde olmam gerek." Matteo'nun sikinin kalın başını giriş yerimde hissediyorum. "Beni içine çekmeye çalışmana bak. Kukun benim olduğunu biliyor. Siktir." Matteo inliyor, alnını benimkine yaslıyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama bakışlarına karşılık verecek cesaretim yok. Bu çok savunmasız. Çok görülmüş hissediyorum. "İçine girerken gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum."

Matteo'nun sesindeki otorite gözlerimi ona dikmeme neden oluyor. Bakışlarının yoğunluğu karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor. İşte yine o duygu; bu sefer derinlerde dönüp durmak yerine ön planda ve merkezde, koyu kahverengi gözleri neredeyse ışıltılı.

Matteo'nun içime girmesini, bütün gece bastırdığı cinsel gerilimi boşaltmasını bekliyorum ama yapmıyor. Acele etmiyor, yavaşça santim santim içeri giriyor ve beni gerdiğini hissedince ağzım açık kalıyor. Sonuna kadar girene kadar bir iç çekiyorum.

Onunla birlikte olduğumuz hissi daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Doğru hissettiriyor.

"Bunu hissediyor musun?" Matteo yavaş, şehvetli bir tempo tuttururken inliyor. "Bu sen ve ben, *tesoro*. Bunu asla kaybetmemek için dünyada her şeyi yaparım."

Yüzümü boynuna gömecek kadar doğruluyorum, gözlerimin kenarında yaşların birikmeye başladığını hissettiğimde artık onun yoğun bakışlarıyla buluşamıyorum. Derin bir nefes alarak, hızla evim haline gelen baharatlı kokusunu içime çekiyorum, onunla itiş kakış için buluşurken gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Ellerinden biri kalçalarımı genişletmeden önce belimi hafifçe okşuyor, açığı hafifçe ayarlıyor, böylece o tatlı noktaya tekrar tekrar vuruyor.

Başım tekrar yastığa gömülürken gözlerim dönüyor, omurgamın dibinde karıncalanmalar başlıyor.

Nefesim düzensiz ve dalgalı hale gelirken Matteo hızını artırıyor. "Siktir.

Yakın olduğunu hissedebiliyorum, Wren." Matteo'nun eli aradan kayıyor, klitorisimi buluyor.

Beni uçurumun kenarına göndermek için ihtiyacım olan tek şey buydu. Duvarlarım onun sikini bir mengene gibi sıkarken gözlerim Matteo'nunkileri buluyor, orgazmım içime çarparken etrafında çırpınıyor. Matteo son bir sert hamle yapıp içimde patlamadan önce dişlerini gıcırdatıyor.

İkimiz de aşağı inip nefes almaya çalışırken birkaç dakika . Ben keyifle iç çekerken onun içimde yumuşadığını hissediyorum.

Bir kız bu kadar mutlu ve doymuş olmaya alışabilirdi.

"Nasıl hissediyorsun?" Matteo'nun sert sesi sessizliği bozuyor.

"Kendimi... mutlu hissediyorum."

"Öyle mi?" Matteo gözleri yüzümde gezinip beni incelerken ayağa kalkıyor. "Evet," diye yankıladım usulca. "İlk tanıştığımızda tam bir kaltak olduğumu biliyorum."

resmi olarak tanıştık. Bilirsin, arabanda ölmek üzere olduğun zaman değil, evime zorla girdiğin zaman," diye saçmalıyorum.

"Wren." Matteo'nun dudağı yukarı kıvrılır. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Doğru," diyorum. "Bir daha asla şirretlik yapmayacağıma söz vermiyorum, çünkü dürüst olalım, bu ben değilim. Otoriter emirlerinden ve Rob'un beni takip etmesinden hiç bahsetmeyeyim bile. Bu tür şeyler beni öfkeliyor."

"Bunun bir anlamı var mı?"

"Evet." Gözlerim şakacı bir şekilde kısıyor. "Önemli olan beni mutlu ediyor olman."

Matteo bakışlarımı tutuyor, gözleri parlıyor. "Beni de mutlu ediyorsun." Dış uyluğuma dokunuyor. "Bırak beni." Ayak bileklerimi çözerek bacaklarımın yana düşmesine izin veriyorum ve o da üzerimden kalkıp banyoya doğru ilerliyor. Omzunun üzerinden ", " diye emrediyor.

Yan dönerek, kalçalarımı hafifçe birbirine bastırıyorum ve o çekildiğinde oluşan özlem ağrısından kurtulmaya çalışıyorum. Hafifçe dışarı aktığımızı hissedebiliyorum. Uzun ve tatmin edici bir iç çekerek doğruluyorum.

Matteo elinde bir bezle banyodan çıkarken, "Sana hareket etmemeni söylediğimi sanıyordum," diyor. "Arkana yaslan ve yayıl."

O yaklaştıkça kalçalarım birbirine yapışmış halde yatağa geri düşüyorum. Bana bir kaşını kaldırıp itaat etmemi bekliyor. Tereddüt bacaklarımın yana düşmesine izin veriyorum, en mahrem yerim tam teşhirde. Şu anda kendimi güvensiz hissetmem bile çok saçma. Bu adam zaten şehir merkezine girip çıkmıştı. Yeni bir şey değil. Daha önce görmediği bir şey değil. Ama bu? Bu farklı. Bu daha savunmasız hissettiriyor. Sanki ikimizin de derisi yüzülmüş, her kartımızı masaya bırakmışız gibi.

Matteo'dan bir gümbürtü yükseliyor. "Senin ve benim ürünümüzü görmek çok ateşli. Eğer ağrımadığını ve şişmediğini bilseydim, seni tekrar alırdım." Soğuk, ıslak bezi üzerime bastırarak beni nazıkçe temizliyor.

"Ağrım olduğunu nereden biliyorsun?" Konsantrasyonunu bozarak soruyorum.

Mizahsız bir homurtu çıkarır. "Amımı biliyorum, Wren. Ben küçük değilim ve çok dar. Sıkıştığın anda patlamamak inanılmaz derecede zor."

aşğı." Matteo elindeki bezi çamaşır kutusuna doğru fırlatıyor ve tam düşüyor. "Yüzünü yıkamak ister misin, ben de sana bir gömlek getireyim? Planım ilk randevumuzu yatakta sarılıp film izleyerek bitirmektir, eğer sen de istersen," diye itiraf ediyor utangaç bir şekilde.

İtirafı karşısında kalbim duracak gibi oldu. Ravenna Heights'taki İtalyan Mafyası'nın başının ilk buluşmada sarılıp film izlemek isteyeceğı kimin aklına gelirdi? "Bunu test etmek" ve bana bu küçük bilgileri verdiğinde geri dönüşü olmayan bir şekilde körü körüne düşmemek inanılmaz derecede zorlaşıyor. Özellikle de onun bu yönünü anlayan tek kişinin ben olduğumu bildiğimde.

"Evet," diyorum usulca. "Ben hazırım."

CHAPTER

OTUZ BEŞ

WREN

"S Ooooo, ne oluyor, sürtük?" Delaney'nin sesi telefondan geliyor ve beni gülümsetiyor.

Hayatımın en güzel randevusu olarak adlandırmaya karar verdiğim günün ertesi

hayat. Sözüne sadık kalarak sarıldık ve ikimiz de uyuyana kadar birkaç romantik komedi filmi izledik. Ve bu sefer uyandığımda Matteo gitmemişti. Bir koluyla beni kendine doğru çekmiş, bir bacağına da üzerime uzatmıştı, sanki gitmeye çalışacağını düşünmüş gibiydi. Keşke denesem bile yapamayacağımı bilseydi.

Nihayet yataktan kalktığımızda bana kahvaltı hazırladı ve birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkardık. Çok konuşmadık ama sessizlik rahatlatıcıydı. Kahvaltıdan sonra, restorandaki bazı işlerini halletmesi gerektiğini söyledi, işte , Rob yakınlarda bir şeyler pişirirken havuz kenarında uzanıyordum.

"Kaltağı tanımıyorum bile." Gülüyorum. Keşke bilseydim. "Bensiz işler nasıl? Beni özledin mi?"

"Sürtük, bana bunu sorma bile. Stacey'nin aptallığına katlanamadığımı biliyorsun. Eğer bana bir kez daha sisteme nasıl kokain ve jack koyacağımı sorarsa, kendimi kaybedeceğim."

"Beni çok sinirlendiriyor. Ona takılıp kaldığın için üzgünüm," diyorum, sesimdeki gülümsemeyi duymamasını umarak.

"Hayır, değilsin." Delaney gülüyor. "Peki, ne zaman dönüyorsun?"

"Gerçekten hiçbir fikrim yok," diye iç geçiriyorum şezlonga otururken. "Matteo'nun neler olup bittiğini anlama konusunda herhangi bir ilerleme kaydettiğini sanmıyorum." Eğer bir ilerleme kaydettiyse de hiçbir şey söylemedi ki bu da beni gerçekten sinirlendiriyor. Bunu ona sormam gerek. "Hâlâ nereye gitsem yanımda biri var. Kaltak, havuzda bile tek başıma uzanamıyorum."

"Bu çok seksi. Koruyucu erkekleri severim."

"Tabii ki biliyorsun." Homurdanıyorum. Delaney deli havası veren her erkeği sever.

"Sence doğum günün için dışarı çıkmaya izin verir mi?"

Ugh. Otuzuma basmaktan korkuyorum. İnsanların yaşın sadece bir sayı olduğunu söylediğini biliyorum, ama bu farklı hissettiriyor. Kutlama yapmak yerine cenazemi planlamaya başlamam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Matteo'ya doğum günümün yaklaştığını söylememek çok dikkatli davrandım.

"Gitmeme izin verecek ama benimle birlikte birinin gitmesini talep edeceğini biliyorum."

Delaney, "Bu gerçekten de otuzuncu yaş günü havasını bozacak ama bunu başaracağız," diye karar veriyor.

"Ne planladığınızı bilmek istiyor muyum?"

"Bu bir sürpriz, sürtük. Sadece seksi kıcının ortaya çıkmasına ihtiyacım var. Ve eğer bu yeterince açık değilse, en az üç inçlik bir göğüs dekoltesi görsem iyi olur."

"3 inç göğüs dekoltesi. Anladım, patron." Gülüyorum.

"Tamam, gitmem gerek. Sana yeri ve zamanı mesaj atarım. Görüşürüz, sürtük." "Byeeee," diye bağıriyorum telefonu kapatmadan hemen önce.

Telefonumdaki kitap uygulamasını açıp, bir ömür boyu okuyabileceğimden çok daha fazla kitapla hızla dolan kütüphanemde gezinirken arkama yaslanıyorum. Uzaylı müstehcenliğinin ne olduğunu öğrenmek mi istiyorum, yoksa her zamanki romantik gerilimime mi bağlı kalayım?

"Patronun yalnız gitmene izin vermeyeceğini biliyorsun." Rob düşünce zincirimi kırdı.

"Konuşmamı mı dinliyordun?" Kaydırmaya devam ederken başımı kaldırmadan soruyorum.

"Konuştuğunuz kızı üç metre öteden duyabildiğinizde bunu yapmamak biraz zordu."

Kaydırma işlemimi durdurup ona ters ters bakıyorum. "Delaney gürültücü değil." "Elbette." Rob homurdanıyor. "Ve ben sevimli bir adamım."

Gülümsememi engellemeye çalıştım ama hayal dünyasında kaybolmaya hazır bir şekilde içimden bir kahkaha patladı. "Biri yavru köpeğini öldürmüş gibi etrafta dolaşmayı bırakırsan daha sevimli olursun."

ROB'UN KIZGINLIĞINA RAĞMEN, günümün geri kalanını havuz kenarında geçirdim. Ancak güneşin batmaya başladığını görünce kalkıp hayatımla ilgili bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim.

Matteo ortalıkta yokken evi bomboş bulduktan sonra odama çıkıp sürdüğüm bronzlaştırıcı yağdan arınmak için duş alıyorum ve Matteo bana kalmak için kıyafet aldırıldığından beri sürekli giydiğim tayt ve sweatshirt'ü giyiyorum. Saçlarımı dağınık bir topuz yapıp kendime bir kez daha bakıyorum ve makyaj yapmamaya karar veriyorum. Hiçbir zaman küçük bir iş için ya da gece dinlenmek için yüzünü tamamen kapatan kızlardan olmadım. Bunun ne anlamı var anlamıyorum. Beni yanlış anlamayın, sürekli bir arada görünen kızları kıskanıyorum. Sanki her şeyleri yolundaymış ve her şeyi çözmüş gibi görünüyorlar. Bu tür kızlar muhtemelen gelecek ayın kirasını ödeyemeyeceklerini düşünmek zorunda kalmıyorlar, ki ben de haftalardır çalışmadığım için şu anda bunu yapıyorum.

Hesaplamalarım doğruysa, hesabımda yaklaşık iki aylık faturaları karşılayacak kadar para var, gerçekten zorlarsam üç. Matteo'nun bana her şeyin halledildiğini söyleyip durduğunu biliyorum ama ben bunu istemiyorum. Kendini mecbur hissettiği için faturalarımı ödemesini istemiyorum. Bu beni asalak gibi hissettiriyor ve bundan nefret ediyorum. Eminim evime geri dönebildiğim anda, aramızdaki bu şey bitecek. Benim açımdan değil, hayır. Yaşadığı hayal dünyasından uyandığında beni mahvedeceğini şimdiden biliyorum.

"Hey, Rob?" Merdivenlerden koşarak inerken seslendim. Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Matteo evde olmadığı sürece onu asla rahat bırakmazdı.

"Ne?" Rob'un sürekli sinirli sesi oturma odasından geliyor. Yemin ederim bu adamın sadece tek bir duygusu var.

Onu kanepede uzanmış, beyzbol maçı izlerken buldum.

"Birkaç şey daha almak için beni daireme götürebilir misin?" Toparlayabildiğim en tatlı sesle soruyorum. Delaney

ne kadar sahte konuştuğuma gülüyordur. "Sadece birkaç şey almak istiyorum."

Rob'un gözleri hızla televizyondan bana ve tekrar televizyona kaydı. "Üzgünüm, Wren. O izin vermedikçe gitmene izin vermemem konusunda kesin emir aldım."

Yüzüm kızgınlıkla karışık bir tiksintiyle buruşuyor. "*İzin* mi?"

Rob uzandığı yerden doğrulurken uzun ve sinirli bir iç geçirir. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme."

"Hiçbir şeyi olması gerekenden daha zor hale getirmiyorum." Bu şekilde aşağılanmaktan hoşlanmıyorum. "Bunu ben istemedim. Burada tutsakken daha fazla eşyayı almak için *izne* ihtiyacım olmadığına da eminim."

"Burada sıkışıp kalmayı en az senin kadar ben de istemiyorum. Ama emirleri patron verdi ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Şu anda meşgul ve bir süre daha dönmeyecek. Yukarı çıkmanızı ve siz kızlar ne halt ediyorsanız onu yapmanızı öneririm." Rob sandalyesinde rahatlarak uzaktan kumandayı kaptı ve sesi açarak beni başından savdı.

Ne sikim bir pislik.

Onu da Matteo'yu da sikeyim. Bu evde kilitli kalmaktan bıktım. Matteo, yanımda bir erkek olduğu sürece istediğim gibi gelip gitmekte özgür olduğumu söylediğinde açıkça kıcımdan konuşuyordu.

İkisi de kıcımlı öpebilir.

CHAPTER
THIRTY-6IX

WREN

P*ermission.*

"Üzgünüm, Wren. O *izin* vermedikçe gitmene izin vermemem konusunda kesin emir aldım," diye taklit ediyorum nefesimin altında.

Rob bu gece maç olduğu için mi rahatsız edilmek istemedi yoksa Matteo gerçekten yine hıyarlık yapmaya mı karar verdi karar veremiyorum. Matteo ile geçirdiğim son birkaç hafta bana onun gerçekten inatçı bir piç olduğunu unutturdu. Ya onun dediği olur ya da hiç olmaz ve ona karşı gelmeye cüret ederseniz Tanrı sizi korusun. Eğer bizimle gerçekten iddia ettiği kadar ciddiye, bu ilişki böyle olmayacak.

Bir hışımla yukarı çıkıp yatak odasının kapısını Rob'un duyabileceği kadar yüksek bir sesle kapattım çünkü beni dinlediğini biliyordum. Minibüslerimi giymeden önce telefonumu ve cüzdanımı hızlıca çapraz çantama yerleştirdim. Eğer beni almazlarsa, kendimi alırım. Ve eğer içlerinden birinin bununla bir sorunu varsa, kıcımlı öpebilirler.

Çok yavaşça yatak odasının kapısını tekrar açıyorum, bu kez kütüphaneye doğru ilerlerken ses çıkarmamaya dikkat ediyorum. Geçen gün havuzun kenarında uzanırken, arka bahçeye inen merdivenleri olan bir terası olduğunu fark ettim.

Rob'un oyununun sesi gittikçe uzaklaşıyor ve ben veranda kapısına ulaştığımda çok zayıf bir arka plan gürültüsü haline geliyor. "Lütfen orada olmasına izin verme

Herhangi bir alarm açık mı?" diye fısıldıyorum, elim kapının kolunda duraklayarak. "Ya şimdi ya hiç, sürtük." Yavaşça kolu çevirip kapıyı iterek açmadan önce derin bir nefes daha alıyorum, tekrar durup Rob'un ağır ayak seslerinin beni durdurmak için merdivenlerden yukarı fırlamasını beklerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Ama hiç gelmiyorlar.

Aynı zayıf sesle karşılaştım.

Merdivenlerden inerken yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor. Tatlı zafer.

Matteo'yla koşarken Damla'nın dayanılmaz olmadığını hatırlıyorum, bu yüzden yürümem çok uzun sürmez. Üzerimde taksi için biraz nakit var ama taksi çağırmadan önce Matteo'nun evinden yeterince uzaklaştığıma emin olmak istiyorum. İhtiyacım olan son şey Rob'un gittiğini fark etmesi ve beni garaj yolunun sonunda bir aptal gibi beklerken bulması.

The Drip mükemmel bir orta yol gibi görünüyor. Daha önce hiç düşünmemiştim ama orası şehrin zengin tarafıyla benim tarafım arasındaki çizgide yer alıyor. Belki de bu yüzden orayı hep çok sevmişimdir. Bir saatliğine de olsa beni bunaltan tüm sorumluluklarımı unutabiliyor ve kendimi toplum içinde normal bir insan gibi hissedebiliyordum.

Fark edilmeden sokağa çıkmayı başardım. Görünürde tek bir adam yok, ki bunu tuhaf buluyorum. Buraya birkaç kez gelip gittiğimde gözlemlediğim kadarıyla, dışarıda her zaman bir çift nöbet tutuyor. Kafamın arkasındaki o küçük kötümser ses bana buradan ayrılmanın çok kolay olduğunu söylüyor. Bir bit yeniği olmalı.

Ama ne?

Matteo bütün gün ortalıkta yoktu, kontrol etme zahmetine bile girmedi. Umarım o buralarda olmadığını fark etmeden önce zamanında dönmüş olurum. Bu gece uğraşmak istediğim son şey onun lanet tavrı.

Yolum loş sokak lambalarıyla
aydınlanıyor. Bu gece sadece ben ve
gölgeler varız.

Şehrin iyi tarafında olduğumu bilsem de yine de çantamdan biber gazı kutumu çıkarıyor ve kedicik yüzüğümü parmağıma takıyorum. Ne yazık ki, gölgelerin arasından neler çıkabileceğini çok iyi biliyorum.

Uzun yürüyüşümün onuncu dakikasına geldiğimde paranoyaklaşmaya başlıyorum. En azından kendime öyle söylüyorum çünkü yine birinin beni takip ettiğine inanmayı reddediyorum. Henüz omzumun üzerinden hızlıca bakacak cesaretim yok ama içimde öyle bir his var. Aynı şey.

Saldırıya uğradığım gece üzerimde bir tane vardı. Sırtınızdaki derinin istenmeyen gözlerin sıkıldığı yerden karıncalanması hissi.

Hatırladıkça içimi bir ürperti kaplıyor. Bunu zihnimin gerisine iterken hızımı artırıyorum.

Hayatımın en uzun kırk dakikası olsa gerek, sonunda The Drip'e ulaştım. Açık tabelasının hâlâ asılı olduğunu görünce rahatladım. Gitmeden önce saatleri kontrol etme zahmetine girmemiştim.

Tanıdık kahve kokusunu içime çekerek içeri girdiğimde kapının zili çalıyor.

Saatin neredeyse sekiz olduğunu düşünürsek, sırada beklemem gerektiğine şaşırdım.

Menüye baktıktan sonra matcha latte'de karar kıldım.

Boynumun arkasındaki deri tekrar karıncalanmaya başladığında vücudum geriliyor. İzlendiğim hissi intikam duygusuyla geri dönüyor. Sırada birkaç adım ilerlerken bu duygudan kurtulmak için elimden geleni yapıyorum. Gözlerim etrafta geziniyor, birinin bakışlarıyla karşılaşmayı umuyorum, böylece suçu onlara atabilir ve bu kadar paranoyak olmayı bırakabilirim, ama elim boş dönüyorum.

Sıcak bir hava akımı enseme sıyrarak donmama neden oluyor. Sırtımdaki sıcaklığın varlığı, arkamdaki sırada bekleyen birinin bana biraz fazla yaklaştığını gösteriyor.

halka açık bir yerde hiçbir şey olmaz, değil mi? Elbette, insanlarla dolu bir kuyruktayken olmaz.

"Sana yanında bir erkek olmadan evimden çıkmamanı söylediğimi sanıyordum." Ensemde uğursuz bir fısıltı dolaşıyor ve beni korkuyla felç ediyor.

Hay sikeyim.

"Ben mutlu bir adam değilim, *tesoro*." Bu felç edici korku sadece iki saniye sürdü. Matteo'nun sesini duyunca artık korkmuyorum. Hayır, çok kızgınım. "Çok yaramaz bir kız oldun."

Dikkat çekmemeye özen göstererek sessizce tıslıyorum: "Gerçekten mantıklı olsaydın o şekilde ayrılmak zorunda kalmazdım." Toplum içinde olay çıkarmaktan kesinlikle nefret ediyorum. Açıkçası, bunun gerekli olduğu zamanlar da var. Arada , gerçekliğe geri gereken biriyle karşılaşsınız, ancak çoğunlukla, hararetli konuşmaların, kimin arasında olduğu dışında kimseyi ilgilendirmediğine inanıyorum.

"Nasıl olur da makul davranmam? Kısa bir süre önce neredeyse öldürölüyordun. Bunu unuttun mu?"

"Hayır, unutmadım. Hatırlattığın için teşekkürler, seni pislik."

Kasiyer siparişimi almak için Matteo'nun kesiyor. Ödeme yapmak için kartımı çıkarıyorum ama Matteo'nun öfkeli bakışları beni tam çekerken durduruyor. "Zorlama," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor. "İnce bir buzun üzerindesin, Wren. İnce. Lanet olası. Buz."

Gergin duruşuna bakarken kaşlarımı kaldırıyorum. Sinsi bir gülümseme yavaşça yüzüme yayılıyor. Matteo, basmak isteyeceğim kocaman bir düğmeye benziyor. "Benim kartımı kullanırsan onun verdiği için üç katı bahşış veririm." Kasiyere dönüp kredi kartımı uzatırken yüzüme sahte bir gülümseme yerleştiriyorum. Matteo muhtemelen çılgınca bir bahşış verir miydi? Evet. Bu küçük numara muhtemelen bin dolarlık limitimi aşacak mı? O da evet.

Matteo'dan vahşî bir hırıltı çıkıyor ve kasiyerin sıçramasına neden oluyor, iri gözleri onunla benim aramda gidip geliyor.

Zavallı kız.

"Onu görmezden gel. İstedğini elde edemediğinde nasıl davranacağını bilmiyor," diyorum elimden gelen en tatlı sesle ve kolumu daha da uzatıyorum. "Oh. Tamam." Neredeyse on sekiz yaşında gibi görünen kız fısıldayarak

titrek bir el ile kartımı aldı. "Hemen geliyor."

"Çok teşekkür ederim," diyorum beklemek için kenara çekilirken. Matteo hemen peşimden geliyor. "Sanırım onu korkuttun. Hırlaman gerçekten gerekli miydi?"

Matteo'nun sağ gözü şiddetli bir şekilde seğiriyor ve hiçbir şey söylemezken çenesi kilitli kalıyor.

Daha iyi bir insan olsaydım, Matteo'yu bu şekilde kızdırmak bana bu kadar mutluluk getirmezdi. Ne olduğunu bilmiyorum ama onunla sınırları zorlamayı seviyorum. Belki de onun dünyasında bunu yapabilen tek kişi olduğumu bildiğim içindir.

Ve bu ne lanet bir telaş.

Bir dakika daha geçiyor ve ben Matteo'ya siparişimi söylemeden önce vücut dilinin değişip değişmediğini görmek için gizlice bakıyorum, ama değişmiyor. İçkimi alıp oradan çıkarken sessiz kalıyorum, beni takip edip etmediğini görmek için bekleme zahmetine girmiyorum.

Taksiyi siktir et.

Beklemem gerekecek ve beklemek de Matteo'yla uğraşmak demek. Bana her zaman yanımda bir erkeğe ihtiyacım olduğunu söylemesini dinlemektense bu lanet olası kâğıt pipeti gözüme saplamayı tercih ederim.

Bir elimde matcha latte, diğesinde biber gazı, evime doğru yürümeye başlıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?" Matteo üst kolumu kavrayıp beni olduğum yerde durdururken tıslıyor.

Onu silkelemeye çalışıyorum ama yerinden .

"Bırak beni," diyorum, sesimin ne kadar sakın çıktığına kendim de şaşıyorum çünkü içim kaynıyor.

"Hayır." Matteo beni kaldırımda ters yöne doğru sürüklemeye başlıyor. Göz göze geldiğimizde yanımızdan geçen insanlar hemen başka tarafa bakıyor, bu sahneyi izlediklerini belli etmemeye çalışıyorlar. Tabii ki hiç kimse bir adım öne çıkıp Matteo Adduci'nin beni kaçırmasını engelleyecek cesareti kendinde bulamıyor.

Matteo aniden durdu ve ona çarpmama neden oldu. Kapıyı açmadan önce Bentley'sinin kilitleri ötüyor. "Bin şu lanet arabaya."

"Hayır," diye tersliyorum, geri çekilmeye çalışarak. "Bana bunu tekrar söyletme, Wren."

İkimizin de göğsü öfkeyle hızla inip kalkarken birbirimize bakıyoruz.

"Peki," diye kabul ediyorum ve arabaya doğru bir adım atıyorum. Matteo, kolumu bıraktığında içeri kaymam için yeterince geri adım atıyor. Bir an bile düşünmeden içimi bırakıyorum, sıvı ayaklarıma sıçırıyor ve kaldırımdan aşağı doğru koşmaya başlıyorum.

"Allah kahretsin!" Yolcu kapısının çarparak kapandığını duyduğumda Matteo küfrediyor.

Hayatım buna bağılıymış gibi koşuyorum, insanların arasına girip çıkıyorum, ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyorum. Saf adrenalin ve öfkeyle koşuyorum. Öfke, çünkü itilip kakılmaktan ve ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden bıktım. Adrenalin çünkü Matteo'nun beni kovalaması kendimi avını kovalayan bir yırtıcı hayvan gibi hissettiriyor. Sadece bu kovalamaca onun yüzünün amıma gömülmesiyle sona erecek.

Çok geçmeden arkamdan gelen ağır ayak seslerini duyuyorum. Bu ses beni sadece daha hızlı gitmeye itiyor. Düzgün bir koşu o kadar uzun zaman olmuştu ki, hızın kalçalarındaki yanmayı memnuniyetle karşılıyorum.

Ne kadar zamandır koştuğumdan emin değilim ama omzumun üzerinden hızlıca bir göz attığımda artık Matteo'yu göremiyorum. Durmanın güvenli olduğuna karar verip nefesimi toplamaya çalışırken yavaşlayarak yürüyorum.

Lanet olsun, kendimi formda hissetmiyorum.

Evime yaklaştıkça yavaş yavaş yıkık dökük dükkanları ve işyerlerini görmenin rahatlatıcı olacağını hiç düşünmemiştim, ama öyle. Matteo's'ta gerçeklikten kaçmak ne kadar güzel olsa da, kendimi hâlâ yersiz hissediyorum.

Tam başka bir bloğun köşesini döndüğümde bir çift kalın, kaslı kol arkamdan beni sarıyor. Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve çırpınmaya başlıyorum, biber gazı kutusu yere düşerken unutuluyor.

"İstediğin kadar çığlık at, Wren." Matteo'nun mizahtan yoksun kahkahası binaların üzerinde yankılanırken beni tekmeleyerek ve çığlık atarak omzuna atıyor. "Kimse sana yardım etmeyecek. Kimse senin için gelmeyecek. Nedenini bilmek ister misin?" Retorik sorusu karşısında duraksıyorum, daha da büyük bir sürtük olup cevap vermek isteyip istemediğimi sessizce tartışıyorum, ama o benden önce davranıyor. "Çünkü sen benimsin."

Yumruklarımı sırtına vururken bir çığlık daha attım, kedicik halkası derisini kesiyor ve inlemesine neden oluyordu. "Yemin ederim senden nefret ediyorum."

"Nefret sevginin bir taklididir, bu yüzden elbette nefret edin." O aptal sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "O yüzükle beni kesmeye devam et. Her kesik bana o tatlı amcığı çiğ çiğ sikerken tırnaklarının kan çizdiğini düşündürüyor."

"Sen en sinir bozucu adamsın. Lanet günlerini say, Matteo Adduci. Lanet olası günlerini say," diyorum, beni kaldırımdan aşağı taşımaya devam ederken sesim ciddileşiyor. "Beni yere bırak."

"Hayır," diye basit bir cevap verdi.

"İnsanlar bakıyor, Matteo," diye tıslıyorum. "Beni yere bırak. Kendi isteğimle geliyormuşum gibi davranacağıma söz veriyorum."

"Ve insanların seni sokakta kovalarken bana bakmadıklarını mı sanıyorsun?" Matteo güler. "İstediğin kadar koşabilirsin, *tesoro*, ama sana daha önce ne demiştim? Hatırlıyor musun?"

Cevabımın getireceğini bildiğim tatmini ona vermek istemediğim için birkaç dakika konuşmuyorum. "Her zaman beni kovalayacağını."

"Aferin kızıma," diye gürlüyor Matteo. Övgüsü beni rahatlatmalı ama rahatlamıyorum. Sesi hâlâ o korkutucu tonu taşıyor, sanki bir şey daha olsa patlayacakmış gibi. "Seni her zaman kovalayacağım. Her zaman."

Matteo arabasının kilitlerine basıyor ve yolcu kapısını bir kez daha açıyor, ancak bu sefer gitmeme izin vermiyor. Tutuşunu değiştiriyor, böylece

Beni yolcu koltuğuna indirmeden önce gelin gibi taşıyabilir. Kapımı kapatıp beni içeri kilitlemeden önce "Kemerini bağla," diye homurdandı.

Arabanın etrafını saran silüetine ters ters bakıyorum.

"Peki, eşyalarımı almaya gidecek miyiz?" Arabayı çalıştırıp hızlandığında soruyorum.

"Hayır." Eli direksiyonun üzerinde esniyor.

Ona gerçekten kızmak üzereyim. "Neden? En başta gitmemin sebebi Rob'un beni almamasıydı! Eşyalarım daha fazla sahip olmayı hak ediyorum. Herkes beni olan bitenden haberdar etmemeye bayıldığı için en azından bunu yapabilirsin."

"Rob seni götürmedi çünkü dairende alacak bir şey yok. Gerisini yarın sakinleştiğimde konuşuruz. Şu anda seni dizime yatırıp o küçük güzel kışına el izim kalıcı bir morluk olana kadar şaplak atmamamı çok zorlaştırıyorsun."

Karnımın alt kısmında o tanıdık ağrı oluşmaya başlıyor. Tek yapmak istediğim onun lanet olası bağirsaklarından nefret etmekken vücudumun ona tepki vermesinden nefret ediyorum.

"Evimde alacak bir şey yok da ne demek?" "Hepsi gitti."

Gözlerimi kısarken başımı çeviriyorum, "Ne demek gitti?"

"Bu, artık dairenin içinde hiçbir şey olmadığı anlamına geliyor."

"Yemin ederim, Matteo!" Ellerimi gösterge paneline vururken çığlık atıyorum. "Eğer bana neler olduğunu anlatmaya başlamazsan, garajındaki tüm arabalara beyzbol sopasıyla saldıracam! Ve bununla işim bittiğinde, her arabanın üç lastiğini keseceğim!"

Matteo öksürürken yumruğunu ağzına götürüyor ve bastırmaya çalışıyor.

"Cidden bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Soruyorum, ses tonum korkutucu geliyor

Bana bile.

"Dairende hiçbir şey yok çünkü hepsi bizim evde." Ne?

Evimiz mi?

"Kira kontratım ne olacak?" "Ben bozdum."

"Buna hakkın yoktu." Gözlerimin kenarında öfkeli gözyaşlarının birikmeye başladığını hissedebiliyorum. Ağlayan biri değilimdir ama gerçekten sinirlendiğimde, sanki tüm bu duyguların gidecek bir yeri yokmuş gibi vücudumdan kirli sularla dışarı çıkıyorum. "Orası benim yerimdi!"

"Senin yerin benim yanımda, Wren. Herhangi bir pisliğin girip sana saldırabileceği bir yer değil."

Koltuğuma geri yaslanıp camdan dışarı bakarken kollarımı kavuşturuyorum. Şu anda bu arabada onunla birlikte olmamak için her şeyimi verirdim. "Bu senin vereceğin bir karar değildi, Matteo. Tüm kararları sen vermeye alışkınsın ama bu ilişki böyle gitmeyecek. Bu bir ortaklık. Kendi evini bizim evimiz olarak ilan edemezsin. "Bizim evimiz" diye bir şey yok. Ben buna katkıda bulunacak hiçbir şey yapmadım." Hayatım boyunca o büyüklükte bir eve katkıda bulunamayacağımdan bahsetmiyorum bile.

Arabayı park edip kontağı kapatırken hiçbir şey söylemiyor. İkimiz de arabadan inmek için bir hamle yapmıyoruz. Matteo sonunda sessizliği bozmadan önce uzun bir iç geçiriyor, "Hatalı olduğumu kabul edecek kadar erkeğim. Bugün ne yaptığımı sana söylemediğim için özür dilerim ama hayatını daha güvenli hale getirdiğim için özür dilemeyeceğim."

"Daha güvenli mi?" Tavrımın tüm gücüyle ses tonuma sızdığını hissederken yüzümü buruşturarak soruyorum.

"Eviniz bekleyen bir ölüm tuzağıydı. Herkes kapınızı kırıp içeri girebilirdi ve girdiler de."

Ona bakmaya devam ederken cevap vermiyorum. Haklı olmasından nefret ediyorum. O adam için kapımı kırmak çok kolaydı. Matteo'nun yerinde kendimi yabancı hissetsem de, hissettiğim tek şey güvende olduğum. Bu en rahatsız edici duygu.

"Eşyalarım nerede?" Kapımı açıp dışarı çıkarken sessizliği bozuyorum.

"Garajda. Her şey için bir yer bulabileceğimizi düşündüm. yarın."

"Bu konuşma daha bitmedi," diyorum ve eve girerken onu görmezden geliyorum. Bu gece ondan alabileceğim kadarını aldım.

"Meraktan soruyorum, neden sadece üç lastiği kestiniz?" "Çünkü sigorta bunu karşılamaz," diye omzumun üzerinden sesleniyorum.

Matteo'nun derin kahkahası garajı dolduruyor. "Tanrım, sen delisin."

Üst kata çıkarken ağzımın kenarı yavaşça yukarı kalkıyor. Evet, ben deliyim. Bunu hatırlaması onun yararına olur.

CHAPTER THIRTY-6EVEK

8ATTEO

I Wren'e bu sabah halletmem gereken işler olduğunu söylediğimde yalan söylemedim. Teknik olarak söyledim. Sadece ona bugün yapacağım şeyin, her şeyi kendi evime taşımak için onun dairesini toplamak olduğunu söylemedim.

Bizim yerimiz.

"Mobilyaları da mı almak istiyorsun?" Alessio burnunu kıvrarak kusmuk yeşili kanepeyi incelerken soruyor.

Kanepenin istilasını kaldırıma ait, ama kendimi bunu söylerken bulmuyorum. "Sadece kanepeler. Bir anlamı var."

"Üzerinde otururken bir sıçan çıkıp sizi kışınızdaki ısıracağı gibi görünen bir kanepenin anlamı var mı?" Alessio inanamayarak sorar.

"Onu ilk kez gördüğümü hatırlıyorum, içeri girdikten sonra bu kanepede oturuyordum."

"Ah, her aşk hikâyesi iyi bir haneye tecavüzle başlamalı," diye ekliyor Gio, apartmandan bir kutu daha taşıırken.

Köhne dairenin etrafına bakarken üst dudağımı tiksintiyle kıvrılıyor. Tam bir bok çukuru. Burada kaldıkça daha da sinirleniyorum. Wren gibi bir kız böyle bir yerde olmamalıydı. Oraya buraya Wren'den küçük parçalar koyarak burayı kendi evi haline getirmeye çalıştı. Wren dünyayı hak ediyor, bu eski püskü değil. Ayağımı yemek odasına vuruyorum.

sandalye ayağı, ıfık darbesiyle hareket etmesini izliyordu. "Bu kesinlikle gidebilir."

Gio içeri girerken, "Yemin ederim, eğer buranın altındaki o hasta herifin bir kez daha boşalmasını dinlemek zorunda kalırsam, kapısını kırıp keseceğim," diye söyleniyor.

"Buraya geldiğimizden beri devam ediyor. Aleti hâlâ nasıl yerinde duruyor bilmiyorum." Alessio da en az Gio kadar iğrenmiş görünüyor.

"Şu işi bitirelim ve buradan siktir olup gidelim. Ben de dinlemekten bıktım. Fazla bir şey kalmadı. Çıkarken dükkan sahibiyle konuşmak istiyorum." Bir süre önce genişleme konusunda söylediklerimde ciddiydim. Bu bölgedeki insanların biraz yardıma ihtiyacı var gibi görünüyor. Ayrıca bu, Enzo'nun daha fazla sorumluluk almaya hazır olduğunu kanıtlaması için mükemmel bir fırsat.

"Enzo'ya kendi ekibini vermeye hazır mısınız?" Alessio kanepenin bir ucuna giderken soruyor. "Diğer ucundan tut, Gio."

"Evet." Başımı salladım. "Kaptan yapılmasının zamanı geldi."

"Lanet olsun, etine biraz ara ver, dostum!" Gio ayağını yere birkaç kez vururken bağıyor. "Benim için otuz bir çekmeyi mahvetmeden önce buradan çıkmam lazım. Onun tuhaf kık seslerini duymadan en az bir hafta boyunca yapamayacağımı zaten biliyorum."

Elimde değil ama Gio'ya homurdanıyorum.

Haksız değil. Bütün gün bunu dinlemek iğrenç. Wren'in burada hiç yaşamamış olması gerektiğinin bir başka nedeni. "Kanepe sonuncusu, onu da yükleyin ve benimle ön ofiste buluşun." Gio ve Alessio'nun kanepeyi iyice kavramak için mücadele ettiklerini görmek için geri döndüğümde kapı aralığında duraklıyorum. "Henüz sapıkların kapısını kırmayın. Burayı işlettikten sonra icabına bakarız."

"Anladım patron," diye sesleniyor Alessio arkamdan.

"Her zaman eğlencemi elimden alıyor." Gio'nun sızlandığını duyuyorum. Başımı sallıyorum. Siktiğimin Gio'su.

ÖN OFİS zemin katta, bina girişinin hemen yanında. Kapıda can havliyle asılı duran ofis tabelası olmasaydı, buranın bir malzeme dolabı olduğunu düşünebilirdim.

Kapıyı çalma zahmetine girmem. Hoşluklar saygımı kazanmış insanlar içindir, kiracılarını avlayan aşağılık bir ev sahibi için değil, çünkü başka bir yere gitme seçenekleri ya da ona karşı koyacak araçları olmadığını biliyor.

"Bu binadaki her bir kişiye tekrar ceza kesmem mi gerekiyor? *"Ofisim yasak bölge" lafının* neresini anlamadınız lan siz?" Sahibi olduğunu tahmin ettiğim şişko, yağlı pislik, önündeki kâğıtlara odaklanmış bir şekilde masanın arkasından homurdanıyor.

"Ben senin *"sikiklerinden"* biri değilim, Dennis," diyorum ses tonumu eşit tutarak. Ailemin bu şehrin çoğunu yönetmesinin bir nedeni var. Serseri mayın olan Gio hariç, Adduci erkekleri duygularını asla belli etmeme konusunda ustadırlar.

Dennis'in kafası yukarı fırladı, yüzü kavgaya hazır görünüyordu. "Kim lan bu-" diye söze başladı, sonra beni iyice anlayınca yüzü bembeyaz kesildi, kan çanağına dönmüş gözlerinde tanıma duygusu alevlendi. Evet, orospu çocuğu. O benim. "Oh, kahretsin."

Kaşlarım hiçbir şey söylemiyorum.

"Bak dostum. Ben-"

"Ben de senin erkeğin değilim, Dennis," diye sözünü kestim ve masaya yaklaştım.

Dennis alnında biriken teri silmek için arka cebinden kirli bir mendil çıkarır. Buranın neden leş gibi koktuğuna şaşmamalı.

"Neden burada bilmiyorum ama bunu ben yapmadım," diye acele ediyor. İlginç. Vicdan azabı mı çekiyoruz?

"Kim olduğumu biliyorsun." Bu bir soru değil.

"Evet. Bay Adduci. Sonunda sizinle tanışmak bir zevk. Harika şeylerden başka bir şey duymadım." Tavrındaki değişiklik karşısında dudağım tiksintiyle kıvrıldı. Pespaye bir yalakadan daha çok nefret ettiğim bir şey yoktur. Bu gerçekten aşağılayıcı. Hepsi kendi iyiliği için fazla ukala. Bu yüzden sonunda hepsi bir araba yangınında cayır cayır yanıyor. Kendi sebep oldukları bir yangın tabii ki. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Wren Barlowe."

"Wren Barlowe..." Dennis'in sesi sanki kim olduğunu düşünmeye çalışıyormuş gibi kesiliyor, oysa ikimiz de onun kimden bahsettiğini çok iyi bildiğini biliyoruz. Bu adam sabrımı ciddi şekilde sınıyor. Gio bugün istediğini elde edebilir.

"Wren Barlowe'un kim olduğunu çok iyi biliyorsun." Onu kafasının arkasından tutup yerde bir kan gölü oluşana kadar yüzünü masaya çarpmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

"Ah, evet." Sandalyesinde arkasına yaslanırken gülmeye çalışıyor, eli masasının üzerinde kıpırdanıyor. "Uzun siyah saçlar, parlak mavi gözler. Bir erkek onunki gibi bir yüzü unutmaz. O güzel bir şey."

Yanlış bir şey söyledim.

Hızla hareket edip sustalı bıçağımı açıyorum ve tam elinin ortasına saplıyorum. Dennis yüksek sesle çığlık atıyor, bıçağa uzanıyor ve onu çıkarmaya çalışıyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye azarladım. "Bana aptal bir adam gibi görünmüyorsun, Dennis." Bana aptal gibi görünüyorsun.

"Ben-ben değilim," diye ağlıyor. "Lütfen! Çıkar şunu!"

"O zaman kadının hakkında böyle konuşmanın çok aptalca olduğunu bilmelisin," diye azarlamaya devam ediyorum, bıçağı hafifçe çevirerek tekrar çığlık atmasını sağlıyorum. "Özellikle de yüzüme karşı."

"Senin olduğunu bilmiyordum!"

"Artık biliyorsun." Omuz silkiyorum.

"Cidden bensiz mi başladınız?" Gio, yanında Alessio ile ofise girerken sızlanıyor.

Dennis'in gözleri, ofisini dolduran üçümüzü görünce açılıyor. "Lütfen beni öldürmeyin," diye zar zor fısıldıyor.

"Seni öldürmek mi?" Gio güler. "Ama henüz eğlenmenin zevkine varamadık. Daha yeni başlıyoruz, dostum. Benim eğlence anlayışımı daha çok seveceksin, söz veriyorum. Benim bıçağım daha büyük." Gio, Dennis'e gülümserken gözlerinde bir parıltı vardı.

Dennis başka bir şey söylemezken gözleri çılgınca Biz.

"Olacak olan şu, Dennis," diyorum sakince, sanki az önce bu bok parçasını masaya saplayacağım. "Bu binayı bana devredeceksin ve sonra da bu şehri sanki senin için hiç var olmamış gibi terk edeceksin."

"Ne?" Geri çekilerek bıçağın daha fazla kaymasını sağladı. "Lanet olsun." Sıkılmış dişlerinin arasından pantolonunu çekiyor. Yüzünden ter akıyor. "Bunu sana öylece veremem. Paraya ihtiyacım var."

Alessio homurdanıyor. "Bence topladığınız kira ödemelerini çalarak yeterince kazandınız. Kiracılarınız haczedilmenize iki ay kaldığını biliyor mu?"

"Geri verecektim! Bu ay çok az param kaldı."

"Son beş yıldır kısa boylu oldun, Dennis. Bu son kez kibarca rica edişim," diyorum. Bir adam elini tamamen kesmeden önce ancak bu kadar çok isteyebilir.

Dennis masadan damlayan kana bakarken hiçbir şey söylemiyor. Parmaklarımı şıklatmadan önce bir süre daha bekliyorum. "Gio."

"Nihayet," diye sevinçle haykırıyor Gio, hiç vakit kaybetmeden öne doğru adım atıyor. "Bekle! Sadece bekle!" Dennis çığgınca bağırır.

Sabırsızca bir kaşımı kaldırıyorum. "Bunu hak etmiyorsun."

Gio cebinden bıçağını çıkarır ve masaya saplar. "Ne kadar kolay girdiğini gördün mü? Bunun kulağını kestiğini hayal et. Hiçbir şey hissetmeyeceksin. Söz veriyorum."

"Pekala!" Dennis diyor ki. "Ben yaparım. Sadece onu benden uzak tut." Dennis'in vahşi gözleri kana susamış görünen Gio'ya dikilmişti. "Burası senin."

"Mükemmel," diyorum, gitmek için dönerken yüzümde bir gülümseme belirliyor. "Gio- ortalığı dağıtma."

Wren'in bu bok çukurundan resmen çıktığını bilerek bu gece rahat uyuyacağım.

CHAPTER OTUZ SAĞ

8ATTEO

"B "Rob ilk zil sesinde cevap verir.
"Wren'in dairesinden dönüyorum. O nasıl?" Köşeyi keskin bir şekilde dönerken soruyorum.

Rob'un dramatik iç çekişini duyduğumda gülmemi engellemeye çalışıyorum. Ne söyleyeceğini zaten biliyorum. "Yine bütün gününü o aptal havuzun başında geçirdi. Sıcak çarpması geçireceğimi sandım."

"Bu kadar dramatik olma." Hay sikeyim. Wren'in havuz kenarında bikinili olduğu düşüncesi beni sarmallara sokuyor. Ne tür bir bikini giyiyor? İpli mi? Tanga mı? Belki de bir erkeği dizlerinin üzerine çökertmek için tasarlanmış küçük kesikleri olan seksi bir tek parça. O etrafta yokken kameraları izlemeyi unutmamalıyım.

"Klimada bir şeyler yapsaydı bu kadar dramatik olmama gerek kalmazdı. Böyle terlemek için çok yaşlıyım," diye homurdanıyor Rob.

"Sanki bunu yapmak için para almıyorsun," diye cevap veriyorum. "Diğer her şey yolunda gitti mi?"

"Evet. Bunun dışında oldukça rahatlatıcı bir gündü. Oh, bekle..." Rob tereddütle sözünü kesiyor, bu da beni geriyor.

"Ne?"

"Şu anda biraz üzgün. Sana karşı."

"Ben ne yaptım?" Sabahtan beri onu görmedim bile. Yemin ederim bu kadın kafayı yemiş.

"Gidip daha fazla eşya almak istedi ve ona hayır dediğimde sinirlendi. Sonra da hışımla çekip gitti."

"Wren hayır denmesinden hoşlanmaz." O inatçı bir şey. "On dakika içinde orada olurum." Telefonu kapatmadan önce cevap vermesini beklemedim.

Wren tarafından karşılanma beklentisiyle eve dönerken yaşadığım heyecan, onun lanet olası evin hiçbir yerinde olmadığını fark ettiğimde hemen yok oldu. Aslında, arazide bile değildi.

Bu yüzden kameraları kontrol ettiğimde ve kameralardaki o küçük kızın gizlice dışarı çıkıp garaj yolundan aşağı doğru yürüdüğünü gördüğümde yaşadığım şoku tahmin edebilirsiniz.

"Özür dilerim patron. Yemin ederim gittiğini bilmiyordum. Alarm bile çalmadı," diyor Rob ofisimde karşımda otururken, gergin görünüyor. Olması gerektiği gibi.

"Alarm çalmadı çünkü ayarlanmamıştı," diye sıkılmış dışlerimin arasından homurdandım.

Rob her zaman güvenilir bir adam olmuştur. Hataya karşı sadık. İş dışında içine kapanıktır. Hayatında bir kadından bahsettiğini duyduğumu bile sanmıyorum. Kağıt üzerinde, bu dünya için mükemmel biri, bu yüzden Wren'in güvenliği konusunda ona güvendim. Aptal bir beyzbol maçıyla dikkati dağılacak bir adam olmasını hiç beklemezdim.

Rob gözle görülür bir şekilde yutkunuyor. "Havuz kenarında uzandıktan sonra geri döndüğümüzde tekrar ayarlamayı unutmuş olmalıyım."

"Evet, öyle olmalı," diye alay ediyorum, ona doğru eğilirken yumruklarımı masaya dayıyorum. "Dua et de onu bulayım. Ve onu bulduğumda, kafasında tek bir saç telinin bile yerinde olmaması için dua etsen iyi edersin. Çünkü eğer Rob varsa, Tanrı yardımcım olsun, senin işini bitiririm. Ama Gio'nun da oynama şansı olmadan olmaz."

"Anlaşıldı." Rob hızla başını sallar. "Onu aramaya başlayacağım."

"Hayır," diyorum sertçe, Rob'un gerginleşmesini izlerken. "Sanırım bu gece için yeterince şey yaptın. Gidebilirsin."

Cain'i aramak için kullan at telefonumu çıkarmadan önce Rob'un evden çıkışını monitörden tamamen izleyene kadar bekliyorum.

Cain beni "Kulakların çınlıyor muydu?" diye . "Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben de tam Scotch'la senin hakkında konuşuyordum." Cain gülüyor. "demiyorlar mı? Böyle aptalca bir şey olduğunu biliyorum."

"Sadede gelir misin?" Şak diye söyledim. Bu gece sabrım iyice tükeniyor. Wren'in nerede olduğunu bilmediğim süre uzadıkça daha da sinirleniyor ve gerginleşiyorum.

"Bu gece biraz asabiyiz. Ne oldu? Wren sonunda akıllanıp senin aptal kıcını mı terk etti?"

"Hayır," diye homurdandım. "O sadece... gece için dışarı çıktı."

Cain'in kahkahası telefonda yankılanıyor. "Yani senin kıcını terk etti. Güzel. Zaten senden çok daha iyisini yapabilir."

"Oraya gelip seni sikinden vurmadan önce bana neden bahsettiğini söylemen için iki saniyen var."

"Bunu Evan'a yapamazsın dostum. Bu gece bir banyo planımız var," diyor Cain kahkahası azalırken. "Senin hakkında konuşmamızın nedenlerinden biri de Wren'di."

"Ne oldu?" Eğer kıcı kulüp binasındaysa, kendimi kaybedeceğim.

"Christos Galanis. duydun mu?"

"Kısaca. Sen ne biliyorsun?"

"Yarın kulüp binasında buluşalım ve konuşalım. Onu Wren'in etrafında gizlenirken gördük," diye homurdandı Cain. "O gerçekten iyi mi?"

Sikeyim.

Yapmam gereken son şey lanet Yunanlılarla bir savaş başlatmak, ama uğruna savaş başlatmaya değecek bir yüz varsa, o da Wren'in yüzüdür.

"Wiz'den evimin yanındaki sokak kameralarını hacklemesini ve Wren'in nereye gittiğini bana bildirmesini istemeni istiyorum. Onu kameralardan takip edebilirse, şu anda hayatım çok daha kolay olur."

"Ne yaptın lan sen?" Cain'in sesi sertleşir. "Eğer ona zarar verirsen, senin için geleceğimi söylemiştim."

"Denediğini görmek isterdim." Espri yapmadan gülüyorum. "Ben hiçbir şey yapmadım. Evine gitmek istedi ama Rob izin vermedi. Sırf bana karşı gelmek için kendi başına gittiğini düşünüyorum." Gerçekten de aklımı kaçırmamdan zevk aldığını düşünmeye başlıyorum.

"Kulağa Wren gibi geliyor," diye kabul ediyor Cain. "Bir şey bulduğumda seni ararım. Aynı numara mı?"

"Evet," diyorum bağlantıyı kesmeden önce.

Şehrin diğer tarafına doğru hızla ilerlemeye başlamadan önce Cain'in beni geri aramasını beklemek için sadece iki var. Normalde umurumda olmazdı. Bir kadına ne olduğu hiç umurumda olmazdı. Ama Wren'e bir şey olduğu düşüncesi? Bu lanet şehri yerle bir ederdim.

Brülör çaldığında neredeyse Damla'ya varmıştım. "Yerini tespit etsen iyi olur."

"Beş dakika önce The Drip'e girdi," diye cevap veriyor Cain, ben bağlantıyı kesmeden hemen önce.

Arabamı hemen ön taraftaki bir yere çekip motoru durduruyorum ve süre oturup vitrinlerden Wren'i izliyorum.

Beni bu hale getirdiği için onun boynunu kırmak istiyorum. Dürüst olmak gerekirse, aileye ihanet etse bile bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Bana her baktığında ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi hissettiren o parlak mavi gözler kalbimde kalıcı bir yer edindi. O kadar kalıcı ki, Wren'in eline su dökebilecek bir başkasının asla olamayacağını biliyorum.

Yanına gidebilecek kadar sakın olduğumu düşünerek nihayet arabadan çıkıyorum. Sanki bu gece o da en az benim kadar gerginmiş gibi görünüyor.

Seni kovalayacağımı biliyor muydun, Tesoro? Cezandan mı korkuyorsun?

Kapı arkamdan kapanırken zili çalıyor. Wren sıranın ön tarafına bakıyor, ama o olduğu hiç belli olmuyor. O uzun, gür kuzguni saçları nerede görsem tanırım. Bu gece ona şövalyesinin kim olduğunu hatırlatmak için sikimi sürdüğümde kalçalarımnda çok yumuşak hissedecek.

Onun arkasında sıraya giriyorum. Narenciye, elma ve bambunun tatlı kokusu etrafımı sarıyor ve kendimi evimde hissetmemi sağlıyor. Bu koku beni her ne kadar evimde hissettirse de, bazen evde olmak insanı çileden çıkarıyor.

"Sana yanında bir erkek olmadan evden çıkmamanı söylediğimi sanıyordum." Sesim planladığımdan daha sert çıkıyor. Belki de aslında

Gergin vücut diline bakılırsa yeterince sakinleşmiş.

Sonra bu çılgın sürük ne yapıyor? Öder.

Yemin ederim bu dünyaya sadece beni test etmek için geldi. Rob işini doğru yapsaydı, şu anda burada Wren'in çenesini dinliyor olmazdım bile. Hayır, evde, yatağında Wren'le birlikte olurdum ve resmen eve taşındığım için ona minnettarlığımın bir göstergesi olarak beynini sikerdim.

Bardağı taşıran son damla, ben orada değilmişim gibi Damla'dan çıkıp gitmesi oldu. Kolunu öyle tutmamam gerektiğini biliyorum ama tesoro'm artık bana itaatsizlik etmemeyi öğrenmiş olmalı. Wren beni her türlü delirtiyor.

Bu şehirde rastgele yürüyen birinin bana karşı koyacak cesarete sahip olduğunu düşünmesi çok hoş. Şimdiye kadar benim olana dokundukları için ellerini kesmekten çekinmeyeceğimi bilmesi gerekirdi.

Lanet arabaya isteyerek binmeyeceğini bilmeliydim çünkü Wren Barlowe neden hayatımdaki herhangi bir şeyi kolaylaştırsın ki?

"Allah kahretsin!" Yolcu kapısının çarparak kapanması ve ayak sesleriyle başımı kaldırdığımda bağıriyorum. Wren'in tatlı kıçının ters yönde kayboluşunu izlerken az önce olanların şokunun geçmesi biraz zaman alıyor.

Ona yetiştiğimde, arabamdan bir mil uzaktaydım. Birkaç hafta önceki koşumuzda kesinlikle kendini tutuyordu çünkü bu kadar hızlı olduğunu hatırlamıyorum.

Bu da öfkemi daha da arttırıyor. Sadece onu kovalamak zorunda değilim, aynı zamanda bunu herhangi bir psikopatın onu sokaktan alabileceği gece vakti yapmak zorundayım. Gölgelelerin seni takip ettiğini herkesten önce o bilmeli.

Benim şu an olduğum gibi.

Durumsal farkındalığı ciddi şekilde eksik çünkü beni kızdırdığından beri arzuladığım o tatlı çılgılığı, kollarım onu sarıp kafesleyene kadar atmıyor. dönüp tembel bir tempoyla arabaya doğru ilerlemeden önce onu omzumun üzerinden atarken attığı tekmeler ve yumruklar beni daha da ateşliyor.

Sırtıma attığı her yumruk aletimi acıtıyor. Taktığı o aptal kedi yüzüğü tenimi her kestiğinde, daracık amına girerken tırnaklarının sırtımda gezindiğini düşünüyorum.

Eve dönüş sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ve cinsel gerilim randevumuzdan sonra olduğundan daha kötü. Tam da onunla daha iyi olamayacağımı düşündüğüm anda, oluyor. Onunla seks yapmak bu lanet dünyanın dışına çıkmak üzere. Daha önce hiç bu kadar çılgın biriyle birlikte olmamıştım.

Lastiklerimi keseceğini hiç düşünmezdim, manyak orospu.

Bu dünyada onu öldürmek istememe neden olabilecek tek kadın o. Yüzümde bir gülümsemeyle onu evimize kadar isteyerek takip ediyorum.

Aıdatını ödeme vakti geldi.

CHAPTER THIRTY-NIKE

WREN

T Bu lanet adamın cüreti beni şaşırtmaya devam ediyor. Akli başında bir insan diğerine taşınmak isteyip istemediğini sorar, evine *tekrar* girmeyi kendine görev edinmez ve sahip oldukları her şeyi toplarlar. İhtiyacım olan son şey Gio'nun oyuncak çekmecemi görmesi. Umarım Matteo en azından bunun olmasına izin vermeyecek kadar sağduyuludur.

"Bu konuşma henüz bitmedi," diye devam ediyor Matteo'nun sesi.
Ben.

"Bu çok komik çünkü benim bitti," diyorum omzumun üzerinden. merdivenleri tırmanmak. Bir sokaktan kaçırılmanın bu kadar yorucu olacağını kim bilebilirdi? Tek yapmak istediğim yatağa girip bu geceyi unutmak. Yeni bir yer bulmak yarının işi.

Matteo'nun kolları beni sarıyor ve yatak odasına doğru yürürken beni bir kez daha omzuna atıyor.

"Bugün seni ellemem için bana yalvarıyorsun." Beni yatağa fırlatmadan önce homurdandı. "Seni fırlatmamdan hoşlanıyor musun?"

Evet.

Bunu ona itiraf etmemin imkanı yok. Özellikle de şu anda. Ağırılığım yokmuş gibi beni kucağına almasının her yerimi karıncalandırdığını bilmesine gerek yok. Nasıl olduğunu bilmesine gerek yok.

beni kaldırımda yakaladı ve neredeyse arabaya kadar sürükledi, külotum mahvoldu. Ve her seferinde peşimden koşmasına bayıldığımı bilmesine gerek yok.

"Gözlerindeki ateş bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor, *tesoro*," diye fısıldıyor Matteo üzerime doğru gelirken, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Buna bayılıyorsun." Burnu çenem boyunca ilerliyor ve boynumdan aşağı inerek köprücük kemiğimi ısıyor. "Kimsenin fark etmeyeceğini düşünüyormuşsun gibi, sadece benim halledebileceğim ağrıyı hafifletmeye çalışmak için kalçalarını kurnazca birbirine sürttüğün her seferinde, ama ben fark ediyorum. Hem de nasıl fark ediyorum," diye gürlüyor. "Sikimi çok sertleştiriyor."

Hâlâ giyinik olan bedenimden aşağı doğru inmeye devam ederken göğsüm hızla inip kalkıyor. Bizi ten tene olmaktan sadece birkaç parça kumaşın ayırıyor olması, arzumu çok daha güçlü kılıyor. Yumuşak pamuğun tenime sürtünmesini hissetmek istemiyorum. Matteo'nun kıllı göğüs kıllarının karnıma hafifçe battığını hissetmek istiyorum. İçime girerken sert ellerinin beni tuttuğunu hissetmek istiyorum.

"Bugün kötü bir kızdın, Wren." Matteo tişörtümü karnım ortaya çıkana kadar yukarı itiyor. Matteo'nun sıcak nefesi ve serin havanın birleşimi tüylerimi diken diken ederken ürpermeme neden oluyor. "Beni terk etmeye çalıştın." Kalça kemiğimi daha sert ısıyor ve sırtımın acımasına neden oluyor.

"Seni terk etmiyordum," diye nefes veriyorum. Matteo'nun burnu karnımın alt kısmında geziniyor, sonra alnını karnıma bastırıp duraklıyor. Odada yankılanan tek ses onun düzensiz nefes alış verişlerinin sesi.

Ellerim başının arkasına doğru uzanıyor. Parmaklarımı geçiriyorum, başını içime doğru bastırırken sıkıca tutuyorum. Elleri aramızda yılan gibi kıvrılıyor, parmak uçları taytımın kemerini çekiştiriyor. Matteo başını tekrar ellerime bastırarak onu bırakmam için işaret veriyor. O oturup taytımı kalçalarımın ve ayaklarımın indirirken ben yavaşça bırakıyorum.

"Beni nasıl sürekli sınıdığın hakkında hiçbir fikrin yok. Bana varlığından bile haberdar olmadığım bir kontrol seviyesi uygulatıyorsun," diye geveliyor, ayağa kalkmadan önce pantolonunun düğmelerini açıyor, gözleri vücudumda dolaşırken yere düşmesine izin veriyor. Gözlerim serbest kalan kalın, ağlamaklı sikine yapışmış durumda. "Bana bakış şeklin tam da yüzden sana bir şey olursa dünyayı yakarım."

Yüzünden okunan duygular kalbimi sızlatıyor. "Bu gece seni kaçırabilirdi. Yaklaşıyordum ama henüz oraya gelmemiştim. Kaçmak için zamanı olurdu. O yüzden lütfen, Tanrı aşkına, yanında bir erkek olmadan gitme."

"Yapmayacağım," diye yutkunuyorum.

Matteo gömleğinin düğmelerini açıp yere atarken yüzünü yavaşça bir sırtıma kaplıyor.

"Oh, yapmayacağını biliyorum. Nedenini bilmek ister misin?" diye soruyor tekrar üzerime tırmanırken, kolları belime dolanırken üzerimde geziniyor. Az önce sorduğu soruda anlam veremediğim bir şey var. Olacıklardan dolayı beni tedirgin eden bir şey. "Çünkü seni cezalandıracağım."

Ben daha fazla düşünmeden Matteo bizi çeviriyor, böylece o sırt üstü yatıyor, ben de onun kucağına oturuyorum. Elleri gömleğimin altına giriyor, onu yukarı ve başımın üzerine çekiyor. Siyah dantelli balconette sütyenimi görünce uzun bir inilti kopuyor, göğüslerim kenarından taşarken sert meme uçlarım ortaya çıkıyor. "Fuuuck." Matteo'nun elleri belimi sıkıca kavırıyor ve ıslak kıvrımlarımı fırçalayarak sert aletini yukarı itiyor. "Beni kızdırmaya bayılıyorsun." *Şaplak*. Matteo'nun eli kıcıma sert bir tokat indiriyor, ellerimin üzerine düşüp haykırıyorum.

Matteo alçak sesle, gürültülü bir kahkaha atar. "Hoşuna gitti mi, Wren?" *Şaplak*. "Bana itaatsizlik ettiğin için kıcıma çiğnememi seviyor musun?" *Şaplak*. Kıcıma her tokat attığında beni hafifçe öne doğru itiyor ve her seferinde sikinin klitorisime sürtünmesine neden oluyor. "Cevap ver bana," diyor Matteo.

"Evet," diye .

Şaplak. "Aferin kızıma." Bir inilti çıkardım ve siki tekrar yarığımdan geçti. "Bunu hissediyor musun? Sırılsıklam oldum. Açgözlü amcığın beni senin olarak işaretliyor." Homurdanıyor ve ben ona karşı sallanmaya başlıyorum. Aletinin ucu klitorisimle ve giriş yerimle tek bir hareketle alay ediyor. "İşte bu, Wren," diye övüyor. "Çok iyi gidiyorsun."

O tanıdık karıncalanma hissi midemin çukurunda başlıyor, beni daha hızlı sallamaya itiyor, sadece Matteo'nun düzeltebileceğini bildiğim o yüksekliğin peşinden koşuyorum. Bu yeterli değil. Tam sınırdayım ama daha fazlasına ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var.

Bir sonraki kayanın üzerinde kalçalarımı hafifçe eğiyorum. Aletinin kalın başı damlayan girişime baskı yapıyor. Kendime alışmak için bir an vermiyorum, ta ki o içimi sonuna kadar doldurup ikimizin de çılgılık atmasına neden olana kadar. Matteo kalçalarımı sertçe kavrarken sırtım kavisleniyor, o kadar sert ki

sabaha onun parmak izlerinin morluklarıyla uyanacağımı biliyorum. Saçlarımın uçları onun kalçalarına değiyor.

"Tanrım," diye tıslıyor Matteo, ben iç duvarlarımı onun sikinin etrafına sıkıştırırken. "Hareket etmelisin." Tekrar sıkıyorum, bu sefer daha uzun süre tutuyorum. "Wren," diye boğuk bir ses çıkardı.

Kalçalarını yukarı iterken Matteo'nun sert tutuşu kalçalarımın hiç eksilmiyor. Bir ritme girmemiz birkaç dakika alıyor, ama çok geçmeden, onunla itme için itme karşılıyorum.

Tırnaklarımı göğsünde gezdiriyorum, çok sert bir şekilde batırıyorum, kırılan deriden küçük kan izleri bırakıyorum. Denge için alt karnını kullanarak hafifçe geriye yaslanıyorum. Her seferinde o küçük noktaya vurmasını sağlayan yeni açıyla haykırıyorum.

"Ben-ben-ben son olmayacağım," diye boğuluyorum.

"Gel, *tesoro*. Duvarlarının çırpındığını hissedebiliyorum. Bırak kendini. Tuttum seni. Seni her zaman yakaladım." Matteo hızını artırırken tüm vücudu geriliyor, göğsünden bir hırıltı yükselirken boynundaki damar geriliyor.

Üç itiş daha ve duvarlarım ben parçalanırken onun sikini bir mengene gibi kavriyor. Tırnaklarım az önce yaptığım çiziklerin aynısını yapıyor.

"Wren," diye tıslıyor Matteo patlarken. Birbiri ardına fişkıran sıvıların üzerime sıçradığını hissediyorum. Ilık sıvı gidecek başka bir yer bulamadan dışarı sızıyor.

Ben onun üstüne yığılırken ikimiz de kıpırdamıyoruz. Sadece ucu girene kadar içimde yumuşadığını hissedebiliyorum. Nefret etmeye başladığım o boşluk hissi, dışarıya doğru kaydığı her santimde geri dönüyor.

"İçimde sen yokken kendimi boşlukta hissediyorum," diye itiraf ediyorum usulca, yüzümü göremediği için şükrederek.

Matteo'nun eli kalçamdan ayrılıp nazikçe çenemi kavriyor ve ona bakmam için başımı çeviriyor. Bakışlarının yoğunluğundan yüzümdeki ısının artmaya başladığını hissedebiliyorum.

"Utanma," diye fısıldıyor, göz temasını kesmeden. "Bana nasıl hissettiğini söylemekten asla utanma. İkimizin sahip olduğu şey nadirdir. İnsanlar tüm hayatları boyunca bizim sahip olduğumuz türden bir bağ ararlar. O anlık kıvılcım için. Ve ne kadar boktan olsa da, o gün beni bir ağaca çarpmış halde bulmanın kaderinde olduğuna inanıyorum. Kadere inanıyorsun, değil mi?"

Kelimelerim boğazımda düğümleniyor, o anda yapabileceğim tek şeyi yapıyorum ve gözlerinin derinliklerine bakıyorum çünkü o haklı. Kazanın olduğu gecedan beri onu aklımdan çıkaramıyorum. Başlangıçta, ben

onu unutacağımı umuyordum ama her kızın sahip olduğu sinir bozucu çene kılı gibi ortaya çıkmaya devam etti. Ama şimdi? Şimdi, bu duygunun ne olduğunu anlıyorum.

Sevgiler.

"O gece Alessio'ya ne demiştin?" diye sorar yüksek sesle düşünerek. "Ölmekte olan bir adamın dilekleriyle uğraşmak kötü karma mı? Evet. İşte bu kadar. Kadere inanmadan karmaya inanamazsın, Wren."

"Ben kadere inanırım," diye fısıldadım.

Matteo dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce yumuşak bir sesle, "O zaman bırak her şeyi ele geçirsin ve her onunla savaşmayı bırak," diyor. Hafif olması gerekiyordu ama bu konuşmanın yarattığı duygular onu derinleştiriyor. Ağızlarımız tembelce birlikte hareket ediyor, dillerimiz hiçbir aciliyet duygusu olmadan birbirine dolaşiyor. Sadece sağlamlaştırdığımız bağın tadını çıkarıyoruz.

Matteo kıcıma hafifçe vururken kalçalarım ağrıyor. "Bırak beni."

Başının beni terk ettiğini hissettiğimde inliyorum, yatağa yan yattığımda kendimi yeniden boşlukta hissediyorum.

"Biliyorum, bebeğim." Matteo yan tarafımı okşarken beni yatıştırıyor. "Bütün gün, her gün içeride kalabilseydim, kalırdım. Hemen döneceğim."

Matteo yataktan kalkıyor ama banyoya gitmiyor. Onun yerine, gömme dolaba doğru yürüyor. Bir çekmecenin açılıp kapandığını duyuyorum, sonunda çıkıp büyük boy bir tişörtü bana fırlatıyor.

"Bu en sevdiğin değil ama aynı marka, o yüzden aynı hissi verecektir. Gerçekten yumuşak olanları sevdiğini biliyorum."

Bu lanet adam.

Gömleği burnuma kadar çekip yüzümü gömüyorum ve aptal gibi bir kulaktan diğerine sırtıyorum. Yaptığı tüm o küçük şeylerin beni nasıl etkilediğini bildiğini bile sanmıyorum. Parası ya da statü sembolü umurumda değil. Bana nasıl davrandığını ve beni nasıl gördüğünü önemsiyorum.

O, hayatıma girene kadar ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim parlak giysili şövalye gibi.

Matteo banyodan elinde ıslak bir bezle çıkarken, "Yayıl," diyor.

Bu sefer tereddüt etmeden bacaklarımı açtım. Son birkaç aydır o kadar çok yerimi gördü ki artık saklamaya çalışmak istemiyorum. Her yerimi görme hakkını kazandı.

Soğuk bezi göbeğime bastırırken "Acıyor mu?" diye soruyor. "Bana çok sert bindin." Sesindeki saf erkek tatminini duyabiliyorum.

"Biraz," diye itiraf ediyorum. "Yine de iyi bir yara."

Matteo, bezi kenara atıp yanımdaki yatağa tırmanmadan önce beni temizlemek için zaman harcıyor.

"Gerçekten prezervatif kullanmaya başlamamız gerekiyor," diye mırıldanıyorum onun yanına sokulup geceyi geçirdikten sonra.

"Kaderle savaşmak konusunda sana ne demiştim?"

"Karma konusunda deli olduğumu düşünmüştün, bu yüzden rastgele uyanıp evrenin işleyişiyle ilgili görüşlerini değiştirmeye karar verdiğine inanmadığım için beni affet."

"Rastgele uyanmadım ve bakış açımı değiştirmedim." Matteo başıma bir öpücük konduruyor ve devam etmeden önce dudaklarının oyalanmasına izin veriyor. "Sen ve senin inatçı kığın yavaş yavaş bakış açımı değiştirdiniz."

Ne kadar tatlı olsa da... "Doğum kontrol hapı kullanmıyorum."

"Biliyorum. Her ne olacaksa olması gerekendir." Kolları beni biraz daha sıkıyor. "Uyu, aşkım."

İlk defa bana söyleneni yapıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve Matteo'nun göğsünün sürekli inip kalkmasının beni uyutmasına izin veriyorum.

CHAPTER KIRK

8ATTEO

"I Wren'in seni henüz öldürmediğini gördün mü?" Kulüp binasına girdiğimde Cain'in hayal kırıklığına uğramış sesi beni selamlıyor. Alessio arkamdan kıs kıs gülüyor. "Geliyor. Altı ay veriyorum. Gio buna bir yıl veriyor. Wren'de kendisini gördüğünü ve ölümcül darbeyi vurmadan önce kurbanıyla oynamak isteyeceğini bildiğini söyledi."

Bütün kulüp kahkahalara boğulurken ben de dönüp Alessio'ya bakıyorum. "Cidden bunun üzerine bahse mi girdiniz?"

"Ben de katılmak istiyorum." Cain sırtıma tokat atarken gülüyor. "ama. Ofisimde konuşalım."

"Kaçırılmayacak kadar iyi bir bahisti. Parayı severim. Özellikle de kolay parayı." Gio omuz silkip Cain'i takip ediyor ve beni burada öylece dikilip arkalarından bakarken bırakıyor.

"Sadece Gio'nun parasını almayı seviyorum." Alessio da omuz silkerken bana "Ne yapacaksın?" der gibi bakıyor. "Gio'nun parasını almak eğlenceli. Wren'in dünyanı alt üst etmesini izlemek de işin bonusu."

"Bu konuşma burada bitmiştir," diye homurdandım. "Artık aşk hayatım üzerine bahse girmek yok."

"İlk kez 'aşk hayatı' dediğini duyduğumu düşünürsek, kesinlikle daha fazla bahis olacak." Alessio diğerlerini takip ederken gülüyor.

"Neden bu aptalları etrafımda tutuyorum?" Onları takip etmeden önce bir an tavana bakıyorum.

Alessio, Gio ve Wiz arka duvara yaslanmış, Cain de masaya oturmuş, karşısında benim için açık bir sandalye bırakmış. Cain her birimize birer bardak viski doldurmak ve puroları kesmek için acele etmiyor. "Pekâlâ, söyleyin bakalım. Ne gördüğünü bilmek istiyorum," diyorum Cain'in uzattığı elindeki puroyu alarak. Puro içmek bir sanattır. Bazıları çakmak kullanır ama ben eski usul kibrit kullanmayı tercih ederim. Puroyu dudaklarıma götürürken takım elbisemin ceketini açıyorum ve iç göğüs cebinden bir kibrit kutusu çıkarıyorum. Kibrit tabancanın üzerinde gezinirken kitabın çıkardığı o yumuşak, tatmin edici ses ruhumu rahatlatıyor. Küba purosundan uzun bir nefes çekerek koltuğuma geri yaslanıyorum. İlk nefes her zaman en iyisidir. Ruhunuzun derinliklerine işler ve hepsini arada yatıştırır. Kim olduğunu bulduğumda kendimi daha rahat hissedeceğim.

beni ve Wren'i öldürmeye çalıştı.

Cain sigarasını kül tablasının kenarına vurarak parçasının usulca yere düşmesini izliyor. "Wren'in... senin Wren'in olduğunu öğrendikten sonra," Cain'in ilişkimizden duyduğu bariz hoşnutsuzluğa kıs kıs gülüyorum, "Wiz'e biraz daha araştırma yaptırdım."

"Nereyi kazıyorsun?" Gio ağzının kenarından sarkan purosunu üflerken soruyor. "Christos Galanis'i, Matteo'yla birlikte vuruldukları gün Wren'in apartmanının yakınındaki birkaç binanın kamerasından çektim ama o zamandan beri görmedim."

"Bazı kör noktalar bulmuş olmalı çünkü Wiz de aynı noktaları hackledi ve sadece arabasının kışını görebildi. Siktiğimin salağı sahte plaka kullanacak kadar bile zeki değilmiş." Cain masanın üst çekmecesini açıp arabanın fotoğraflarını çıkarıp önüme atarken başını sallıyor.

Viskimden uzun bir yudum alıyorum ve Alessio'ya uzatmadan önce hızlıca atmak için bir fotoğraf alıyorum. Zihnim milyonlarca farklı yöne koşuyor. Beni öldürmeye çalışan Christos olmalı ama neden? Eğer bana yardım edenin Wren olduğunu bilmeseydi, onun peşinden bu şekilde gitmezdi. "Buraya hiç geldi mi?"

Cain uzun bir nefes alır. "Hayır. En azından beslememizden görebildiğimiz kadarıyla değil. Frenlerini kesenin o olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Her şey buna işaret ediyor gibi hissediyorum. Wren'in kendi yolundan çıkıp arkadaş edinecek bir tip olmadığını biliyorsun. Onu hiç DD'de gördün mü?" Bunun Wren olduğunu öğrenirsem bu orospu çocuğunun gözlerinin arasına bir kurşun sıkacağım.

Çünkü Wren'le bir şeyler denedi ve Wren bunu istemedi, şimdi de korkak gibi misilleme yapıyor.

Cain'in kaşları havaya kalktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Kesinlikle hayır. O pislik herif bizim hiçbir şeyimize giremeyeceğini biliyor."

"Yani kısaca, Wren'i becerdim." Onu bu işe bulaştırdığım için nefret ediyorum ama üzölmeye de dilim varmıyor. Her ne kadar berbat bir durum olsa da, benim neredeyse ölüyor olmam ve onun dayak yemesi onu hayatımda tutan şeydi.

Gio, Alessio'nun elinden fotoğrafı alırken, "Birden fazla şekilde," diye kıs kıs gülüyor.

"Ugh." Cain tiksinti dolu bir ses çıkarır. "Bunu resmetmek istemiyorum dostum. Onları mola odamda yakalamam yeterince kötü zaten."

"Dinlenme odasında ne oldu?" Gio soruyor, bana bok atacak başka bir şey bulmaya çok hevesli görünüyor.

Cain ağzını açmaya başladı ama ben ona ters ters bakarak sözünü kestim: "Hiçbir şey."

"Sırlardan arkadaş olmaz," diye surat asıyor Gio.

"Biz arkadaş değiliz. Eğer kardeş olmasaydık, seni uzun zaman önce ortadan kaldırırdım." Gio her zaman bir baş belası olmuştur. Her düğmeye basmayı seven bir baş belası.

"Yakalayabilirsen yakala beni, sürtük," diye alay ediyor Gio, gözlerimi devirip Cain'e dönmeme neden oluyor.

Cain, "Eğer bu sık kafalının altından kurtulmak istersen, seni kulüpte görmek isteriz," diye katılıyor. Gio'nun bu saçma teklifi gerçekten değerlendiriyor gibi görünmesi yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramıyor.

"Kesinlikle olmaz," diye çıkışıyorum. "Lütfen asıl meseleye geri dönebilir miyiz? Neler olup bittiğini anlamazsam Nicholas'lara dalıp her birini vurmaya gerçekten yaklaştım." Yüzlerindeki şakacı ifadenin hızla hissettiğim öfkeye dönüşmesini izliyorum.

"Özür dilerim patron." Gio purosundan bir nefes çekerken duvara yaslanarak doğruldu. "Ömür boyu bana mahkûm olduğunu biliyorsun. "Ben bir ya binerim ya da ölürüm orospu çocuğuyum."

"Biz kelimenin tam anlamıyla kan bağıyız, Gio. Ölüm kalım meselesi olsan da olmasan da fark etmez," diye iç geçiriyorum. "Christos neden frenlerimi kesmek istesin ki?"

"Sen Adduci ailesinin reisisin. Sadece bu unvan bile sırtında otomatik bir hedef tahtası yaratır. Bunu biliyorsun," diye cevap veriyor Cain, Gio ve Alessio homurdanarak onaylarken. "Yunanlıların seni hedef alması seni gerçekten

benim için herhangi bir kırmızı bayrak. Nicholas her zaman güce aç bir piç olmuştur. Kontrol edecek insan gücüne sahip olmadığını bildiği toprakları istiyor. Kardeşlerime ilk günden beri bunun onun çöküşü olacağını söyledim."

"Rusların peşine düştüğü zamanı hatırlıyorum. Ortılığı birbirine katmıştı. İkisinden de nefret etmeme rağmen, yerde gördüğüm kan miktarından etkilenmiştim," diyor Gio, hatırladığında yüzünü hülyalı bir ifade kaplıyor. Bu adamda cidden bir sorun var. Hepimiz biraz kana susamışızdır. Bu hayatın içindeyseniz öyle olmak zorundasınız. Ama Gio her şeyi yepyeni bir seviyeye taşıyor.

"Bu çok boktan bir şeydi." Cain sandalyesinde arkasına yaslanmış, düşünceli bir şekilde sakalını kaşıyor. "Yolumuzun üzerinde olduğunu nereden biliyordu ki? Kulüp binası Ravenna Heights'ın dış mahallelerinde. Şehirden ayrılmadıkça ya da bize gelmedikçe kimse buraya gelmez."

"Hiçbir yok. Aylardır beynimi zorluyorum." "Wren'in buraya kadar koşarak ne yaptığını hiç çözebildin mi?"

Alessio soruyor. "Şehirde koşturabiliyorken bu garip geliyor."

"Bazen kulüp binasına gidip geliyor. Ya da yapardı." Cain'in gözleri benimkilere kayıyor. "Adamlardan biri genellikle etrafta olur ve onu takip eder. Çoğu insan onun bizim için çalıştığını ve yasak bölge olduğunu bilir. En azından ben öyle sanıyordum." Cain'in gözleri kararıyor. "Eğer onu ilk sen ele geçirirsen, ben de bir parça istiyorum. Kimse Kirli Şeytanlar'a bulaşamaz."

Gio kısık bir hırıltı çıkarır. "Sıraya gir."

"İşim bittiğinde geriye bir şey kalırsa, siz alabilirsiniz." Cain'in şöhreti her ne kadar ondan önce gelse de, Gio'ya denk olduğundan emin değilim. Cain korkutucu bir orospu çocuğu, ama Gio sınırdan bir sosyopat. "Kameralarınız ne kadar uzağa gidiyor?"

"Sadece bizim yerleşkenin etrafı, benim ve Evan'ın evi ve onları birbirine bağlayan yol. Sanırım içlerinden biri yolun aşağısını biraz görebiliyor ama hepsi ."

"Hepsi bu kadar mı?" Alessio homurdanıyor. "Burası tıka basa dolu gibi görünüyor."

"Wiz canı sıkıldığında kamera kurmayı seviyor." Cain sırtıyor. "Bu bizim lehimize işliyor."

"Bu sefer hariç. Wren bana Alessio'yu beklerken eski siyah bir arabanın içinde birinin yavaşça geçtiğini ama durmadığını söyledi." Ve bu bana doğru gelmiyor. Olay yerinde sadece bir kadın ve bir erkeğin olduğu herhangi bir kazaya rastlasaydım, sadece yavaşça yanından geçip gitmezdim. Arabadan iner ve yardım etmeye çalışırdım.

Cain'in eli duraklıyor ve purosunu tekrar ağzına götürüyor. "burada bunun olmasını mı bekliyordu?"

"Ben de aynen öyle düşünüyorum."

"Buraya geleceğinizi kim biliyordu?"

"Sadece benim adamlarım ve seninkiler." Hiçbirinin beni ispiyonlayacağını sanmıyorum ama... Rob'un bugünkü davranışı bazı şeyleri sorgulamama neden oldu. Neredeyse on yıldır ekibin bir parçası ve gardını indirdiğini hiç görmedim. "Rahatlamak" kelimesinin onun lügatında olduğunu bile düşünmezdim.

Puoların geri kalanı üzerinde düşünürken üzerimize gergin bir sessizlik çöküyor. "Ne söylemiyorsun?" Alessio doğrudan bana bakarak soruyor.

Onlara nasıl söyleyeceğimi düşünürken tüm gözler üzerimde. Gio'nun buradan hışımla çıkıp taşaklarını kesmek isteyeceğini biliyorum ama şu anda ihtiyacım olan bu değil. Dün gece onunla yüzleştüğimde Rob zaten koltuğunda terliyordu. Ona sadece bir tokat attığımı düşünmesini istiyorum.

"Wren'in dün gece dışarı çıkabilmesinin sebebi Rob'du."

"Ne oluyor lan?" Alessio ve Gio aynı anda sorarlar.

"İçimden bir ses bu konuşmanın biraz daha fazlasını gerektirdiğini söylüyor." Cain viski şişesinin mantarını çıkarır. Patlama sesi odada yankılanıyor ve oluşan gerginliği kesiyor. Her iki kadehi de dolduruyor, Alessio ve Gio'ya kaşlarını kaldırarak bakıyor, beşinci kadeh havada duruyor.

Gio bardağı tutan elini uzatırken, "Doldur," diye homurdanıyor. Cain daha doldurmayı yeni bitirmişken Gio bardağı yırtıp geri atıyor. "Tamam, ben hazırım. Vur bana."

Gözlerim Gio'nun yumruklarına yapışmış, yumruklarını sıkıp sıkıp açıyor. Bu hiç iyi gitmeyecek. Gio işteki her türlü kaytarmayı sadakatsizlik olarak görüyor. Beni yanlış anlamayın, ben de öyle görüyorum, ama sadece belli bir dereceye kadar. Gio bunu tamamen yeni bir seviyeye taşıyor.

"Wren gidip daha fazla eşyasını almak istedi. Rob ona hayır dedi çünkü belli ki zaten onu sürecindeydik. Rob gece içeri girdiklerinde alarmı kurmayı unuttuğunu iddia ediyor. Bunun da ötesinde, beyzbol maçı izliyordu ve Wren'in evde ne yaptığına pek dikkat etmiyordu." Açıkçası yatak odamızda onu izlemesini istemiyorum, ama evin içinde hareket ederken ona göz kulak olmasını istemek çok da fazla bir şey değil.

"Unutmuş mu?" Alessio inanamayarak sorar. "Ne demek unuttu? Onun işi onu korumak. Bunun ilk adımı da lanet olası alarmları kurmaktır."

"Onu öldüreceğim," diyor Gio, saldırganlığı artıyor.

"Bunu bilerek yapmadığını düşünüyorsun, değil mi?" Cain, Gio'yu görmezden gelerek sorar.

"Bilmiyorum, ama öğreneceğiz." Ve eğer haklıysam, onu öldüreceğim.

CHAPTER FORTY-9KE

WREN

I Ertesi sabah boş bir yatağa uyandım.

Matteo'nun bütün gece hareket etmediği yanımdaki yer soğuk.

En başta burada olduğuna dair tek kanıt, başının yastığında bıraktığı yumuşak izdi.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu sefer hayal kırıklığına uğramadım. Dürüst olmak gerekirse, kafamı toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Dün gece çok fazlaydı. Duygular tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi ama sanırım buna ihtiyacımız vardı. Matteo'yu korkutmak istememiştim. Sadece eşyalarımı istedim. Dışarıdaki tehdidi anlamadığımı sanıyor ama ben anlıyorum. Dün gece hariç, başımı yastığa koyduğumda ve gözlerim kapandığında gördüğüm ilk şey bana saldıran o adam oluyor.

Matteo dikkatimi tamamen dağıtabilecek tek şey gibi görünüyor. Bunun iyileşmenin normal bir parçası olduğunu biliyorum. Travmatik bir şey yaşadım. Bir gecede atlatmayı beklemiyordum ama neredeyse her gece yeniden yaşamayı da beklemiyordum.

Matteo'nun kollarına sarılıp uyuduğum gecelerde kâbusların gelmediğini fark ettim. Onun bir şövalye gibi olduğunu söylerken yalan söylemiyordum. Savaşlığını bile bilmediği bir savaşa hazır. Otoriter, zorba, inatçı kıcı beni ne kadar kızdırırsa kızdırсын, bu sonsuza kadar minnettar kalacağım bir şey çünkü günün sonunda, tüm bu öfke ve sert dış görünüşün altında, daha da büyük bir kalbi olan büyük bir yumuşaklık var.

Yatakta sarılıp sevimsiz romantik komedi filmleri izlemekten yüzde yüz memnun olan bir adam var. Sırf beni bulmak için cehennem ateşinde yürüyecek bir adam.

Kollarımı başımın üzerine uzatırken bir esneme kaçıyor. Bacaklarımın arasındaki ağrı dün geceki olayları hatırlatıyor. Yan döndüğümde yüzümü buruşturuyorum. Matteo'nun sertçe kavrayışının etkisi, donuk bir ağrıyla kendini belli ediyor. Yine de aldırmiyorum. Kıcıımı her tokatladığında ya da kalçalarımı kabaca kavradığında iç duvarlarımın onu sıkıca kavrayışının anısı hala zihnimde taze. Bu düşünceler karşısında ağzımın kenarı yumuşak bir gülümsemeyle yavaşça yukarı kalkıyor.

Bugün kalkıp hayatımla ilgili bir şeyler yapmalıyım. Mesela Delaney'i arayıp Matteo dışarıdayken ve Rob söylediğim ya da yaptığım her küçük şeyi dinlemiyorken doğum günüm için gerçekten ne planladığını öğrenmeliyim. Dün geceye kadar adamın süpersonik duyma yetisiyle bir tür cyborg olduğuna ikna olmuşum. Ayrıca Matteo'nun daireme ve tüm eşyalarımın gerçekte ne yaptığını bulmam gerekiyor. Umarım en azından yarı makul davranabilir ve tüm bu karmaşa bittikten sonra birlikte yaşamaya başlamamamız gerektiğini anlayabilir.

Yorganı üzerimden atıp güne başlamak için banyoya girerken uzun bir iç çekiyorum. Tüm vücudum ağrıyor ama bu iyi bir ağrı. Duş kolunu en sıcak ayarda sola doğru sonuna kadar çeviriyorum. Buharın banyoyu doldurmasını beklerken, Matteo'nun bol tişörtünü başımın üzerinden kaldırıyorum ve ayaklarımın yanında bir su birikintisi halinde yere düşmesine izin veriyorum.

Gözlerimi aynadan ayırmadığım için gözlerim hala mutlu görünüyor ama makyaj aynasında kıcıımı tam olarak görebilmek için vücuduma açı veriyorum. Sol yanağımda büyük bir el şeklinde koyu mor bir çürük oluşuyor. Matteo'nun ben ona binerken defalarca tokatladığı yer. Kalçamın kenarını görebilmek için vücuduma açı veriyorum. Kemik boyunca aynı renkte çürükler oluşuyor ama bunlar Matteo'nun parmakları şeklinde. Yarım bir dönüşle kalçamın diğer tarafı da diğerini yansıtıyor. Üzerimdeki izini görünce midem bulanıyor. İyi görünüyor. Sahiplenilmiş görünüyordum.

"Merak ediyorum..." Banyodan çıkıp komodinden telefonumu almadan önce yansıma mırıldanıyorum, duş unutulmuş. Delaney'nin adını bulana kadar hızlıca kaydırıyorum ve onu hemen hoparlörden arıyorum. "Hadi ama, hadi ama. Bu sürtük sürekli telefonda."

Zil sesini dinlerken işaretleri tekrar incelemek için banyoya geri dönüyorum. Tam da bu kaltağın beni hapse göndermek üzere olduğunu düşünürken.

sesli mesaj, o alır. "Kıçının yataktan kalkma vakti gelmişti."

"Sürtük, kapa çeneni." Sırıttıyorum. "Doğum günüm için ne yapmak istediğimi biliyorum ama gelip kalçalarım Sharpie ile bir şeyler çizmen gerekiyor. Ben yaparım ama kesin olmasını istiyorum."

Delaney hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Özür dilerim, ne yapmamı istiyorsun? Benimle yine duşta mı konuşuyorsun?"

"Bu sefer ben yokum!" Haykırıyorum. "Sadece açık çünkü ben de girmek üzereydim." Gerçi şimdi düşünüyorum da, duştayken onu arama ya da sesli mesaj gönderme eğilimindeyim.

"Yemin ederim beni sadece o zaman arıyorsun. Kıçında ne izi bırakıyorum?" Delaney soruyor. "Aman Tanrım! Bana bir şey yakaladığını düşünmediğini söyle. Hemen geliyorum."

Telefonu kapatmadan önce Matteo'nun evinin nerede olduğunu ve kıçımda kesinlikle bir şey yakalamadığımı söylememe bile fırsat vermiyor.

O çılgın kaltağı seviyorum.

OTUZ DAKİKA SONRA, evin içinde yankılanan yüksek sesli kapı zili beni merdivenlerden aşağı koşturdu. Rob cevap vermeden önce kapıya koşuyorum, ağır kapıyı kaldırıyorum ve Delaney'nin orada durduğunu görmek için açıyorum.

"Buranın nerede olduğunu nasıl bildin?" Delaney içeri dalarken selamlayarak sordum.

Delaney dönüp bana aptalmışım gibi bakıyor. "Matteo Adduci'nin nerede yaşadığını herkes biliyor, sürtük. *Herkes biliyor*. Bir kayanın altında yaşıyor olman benim suçum değil."

"Bu ağızla başını belaya sokacaksın," diye sesleniyor Rob arkamdan ve beni kendime getiriyor. "Kimsin sen?"

Ses tonumun hissettiğim kadar sinirli çıkmaması için elimden geleni yapıyorum. Gerçekten de öyle. "Rob, bu Delaney. Delaney, bu Rob. Birbirinizi DD'deki o geceden tanıyor olabilirsiniz." Elimi Rob'a doğru uzattım.

"Ah, sen barın karşısında çılgık atan kızsın. Klas." Rob'un temkinli gözleri Delaney'den ayrılmıyor. Onu değerlendirdiklerini görebiliyorum. Ne düşüneceğinden pek emin değil. "Patron onun burada olduğunu biliyor mu?"

Ses tonundaki suçlama karşısında burnum kırışıyor. "İzne ihtiyacım olduğunun farkında değildim."

"İki nankör kadına bebek bakıcılığı yapmak istemiyorum." Rob alay ediyor. "Affedersiniz?" Delaney aynı anda "Nasıl oluyor da Nankör müyüz?"

Rob'un bir pislik olduğunu hep biliyordum ama bu yeni bir seviye.

"Nankörsün çünkü her gün ona karşı gelmeye devam ediyorsun. Seni ev dediğin o bok çukurundan çıkardı, sana korumasını sundu, ki bunun ne anlama geldiğini kavrayabileceğini bile sanmıyorum, ve seni buraya getirdi. Dizlerinin üzerine çöküp ona teşekkür etmelisin." Rob alay etmeye devam ediyor.

Fokur fokur kaynıyorum.

Ellerim öfkeden titriyor.

Daha güçlü olsaydım ve bana karşılık vermeyeceğini bilseydim, aptal çenesine bir yumruk indirirdim. Her zaman beni korumaktan başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi davranırdı, ama bu? Bu delilik.

Rob'un böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Patates gibi bir kişiliği mi var? Evet, var. Ama bu sanki bir düğmeye basılmış ve Rob'un yepyeni bir yönünü ortaya çıkarmış gibi.

"Onunla bu şekilde konuşacak kadar taşaklısın," diye çıkışıyor Delaney etrafımda dolanıp Rob'la yüz yüze gelince. "Senin derdin ne?"

Rob'un burun delikleri Delaney'e bakarken alevlenir. Beş dakika gibi gelen bir süre boyunca hiçbir şey söylemedi ama muhtemelen sadece otuz saniyeydi. Tek bildiğim o süre boyunca nefes almadığım.

Beni geriyor.

Gözlerindeki öfke yeni ve saldırmayacağı hiçbir fikrim yok. Matteo burada değil ve ev de boş, yani bir şey yaparsa boku yeriz. Delaney ve ben sıradan sarhoş bir adama karşı kendimizi koruyabiliriz ama bir mafya adamına karşı bunu yapabileceğimizi sanmıyorum-bebek bakıcısı statüsünde olalım ya da olmayalım. "Hadi Dell. Yukarı çıkalım," diyorum, Delaney'nin kolunu çekiştirerek onu harekete geçirmeye çalışıyorum.

Onu sürüklememe izin verirken Delaney'nin gözleri Rob'dan hiç ayrılmıyor. Attığımız her adımda gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Kapalı yatak odası kapısının arkasına geçene kadar rahatlama hissetmiyorum.

Her ihtimale karşı kilidi çeviriyorum. Gerçekte onu dışarıda tutmayacağını biliyorum ama yerine otururken çıkardığı ses hızla atan kalbimi yavaşlatıyor.

"Bu da neydi böyle?" Delaney dönüp bana bakarken soruyor, gözleri kocaman.

"Gerçekten hiçbir fikrim yok ama bu çok garipti," diyorum tempolu koşmaya başlarken. Her zaman tempolu koşan biri olmuşumdur. Stres ve endişe bunu ortaya çıkarır. Koşmamın nedenlerinden de bu. Birileri ucube olduğumu düşünmeden farklı bir anlamda gerçekten "tempo tutmamı" sağlıyor. "Bu garipti, değil mi? Rob her zaman başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi davranırdı ama hiç bu kadar... düşmanca davranmamıştı!"

"Bir adım daha yaklaşırsa taşaklarına hızlı bir tekme atmaya hazırdım. Matteo'ya adamlarını hizaya getirmesini söylemelisin. Sana karşı böyle davranamazlar. Eğer bir daha olursa, onunla küçük bir konuşma yapacağız."

Yatağa uzanırken bir inilti çıkardım. "Yapmam gerektiğini biliyorum ama bu onun adamlarından biri gibi. Her şeyi parçalayan o kız olmak istemiyorum."

"Hiçbir şeyi parçalamıyor. Muhtemelen en az bir düzine adamdan bir tanesi. Ve eğer Matteo az önce orada olanlar hakkında Rob'la konuşacak kadar bile sana değer vermiyorsa, o zaman seni hak etmiyor demektir. Çünkü arkama yaslanıp en iyi arkadaşşıma çöp muamelesi yapılmasını izlersem lanetlenirim."

O haklı.

Ve haklı olmasından nefret ediyorum.

Yapmak istediğim son şey Matteo ile bu konuşmayı yapmak, özellikle de dün geceki olaylardan sonra. İyi bir şekilde bitirdiğimizi hissediyorum ve bu şekilde devam etmesini istiyorum.

"Hadi, kaltak." Delaney bacağıma tokat attı. "Bana o kıcı göster. İyi Sharpie'mi getirdim." Arka cebinden çıkarıp kapağını açmasını izliyorum. "Gördün mü? Ucu hâlâ mükemmel."

Sakın . Söyleme... "O öyle dedi."

İkimiz de gülmeye başlamadan önce bir an birbirimize bakıyoruz. "Teknik olarak benim kıcım değil." Banyodan çıkmadan önce Pantolonumu izleri görebileceğin kadar indirdim.

Delaney onlara yakından bakmak için eğilirken "Vay anasını," diyor. "Bunlar onun parmaklarından mı?!" Kocaman gözlerini bana dikti. "Peki ya eli?!" Şimdi tam anlamıyla çığlık atıyor. "Aman Tanrım, bu hayatımda gördüğüm en ateşli şey. Kendime bir mafya babası bulmalıyım," diyor yüzünü yelpazelerken.

Dün gecenin anısı zihnimde canlanıyor ve yüzümü tembel bir gülümseme kaplıyor. "Evet, oldukça ateşliydi."

"Peki tam olarak neyin izini sürüyorum? Kötü bir köstebek mi?"

Cevap vermeden önce bir an bekliyorum, tekrar eğilip bende olduğunu düşündüğü ben olduğunu varsaydığım şeyi aramasını izliyorum. "Her iki kalçamdaki parmak izlerini takip etmeni istiyorum."

Delaney'nin gözleri soru dolu bir ifadeyle bana dikildi.

"Neden?" "Çünkü doğum günüm için dövme yaptıracağız."

Ayağa kalktığı anda şaşkın bir sessizlikle karşılaşıyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır."

Delaney'nin ağzı bir açılıp bir kapanıyor, sonra da kaybediyor, "Ama bu çılgınlık!

Ondan nefret ediyorsun."

"Matteo geçen gün bana nefretin sevginin bir taklidi olduğunu söyledi." Haklıymış. Bu iki duygu aynı hız trenine biniyor. Her iki duygu da olumlu ve olumsuz duygularla dolu ve ben düşük yerine yüksek olana binmeyi seçiyorum. Bunun beni kıcımdan ısırma ve kalbimi onarılamayacak şekilde kırma ihtimali yüksek mi? Kesinlikle var.

"Ve bu da 'Hey, hadi gidip seks sırasında vücudumda bıraktığı morlukları kalıcı olarak dövme yaptırılım' anlaşmasını mühürledi?" Delaney bana deliymişim gibi bakmaya devam ediyor. "Hepsi sana garip bir cümle söyledi diye mi?"

"Garip bir cümle değildi, sürtük. Bir süredir kendimi sıkışmış hissediyordum. Matteo'nun hayatıma girmesi bana yaşadığımı hissettirdi. Uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı. Ve belki bu yükseliş çöküp yanacak, ama arkama yaslanıp tutunmadan geçip gitmesine izin vermeyeceğim."

"Anlıyorum ama... neden bir tatil ya da başka bir şeyle başlamıyoruz? Mafya karısına taşak geçiyorsun." Delaney beni ikna etmeye çalışıyor.

Başımı salladım. "Ben hiçbir zaman boşta gezen bir sürtük olmadım. Ya her şeyi yaparım ya da hiç yapmam."

"Yani bunu yapıyoruz." "Bunu yapıyoruz," diye onaylıyorum.

"Pekala, kaltak. Sakın kıpırdama. Bu şaheseri mükemmel bir şekilde yakaladığımdan emin olmalıyım," diyor Delaney içeri girerken.

Sharpie'yi cildimde serin hissediyorum. Çizdiği her küçük çizgi sanki Matteo'nun elleri tekrar üzerimdeymiş gibi hissettiriyor. Eksik olan tek şey onun sıkı tutuşu, ama acı orada. Hiç geçmesini istemediğim donuk bir sızı.

"Tamam, dön." Delaney beni hafifçe döndürüyor, böylece diğer kalçamı da yapabiliyor. "Sadece bir şeyi bilmem gerekiyor."

"Ne?" diye sordum. Ağzından ne çıkacağını asla bilemezsin. "John Thomas elleri görüldüğü kadar büyük mü?"

Gülmeden önce dudaklarım sırtarak yukarı kalkarken sessiz kalıyorum. "Ne oluyor lan? Kim ona John Thomas diyor? Yemin ederim seninle yapamam." Ama sorusuna cevap vermemek için, evet, oldukça büyük ve kalın. Çok, çok kalın.

"Sessizliğinizi evet olarak kabul edeceğim. Bu arada bu hiç adil değil. Senin için kim olduğumu unutuyor musun bilmiyorum ama en iyi arkadaş olmanın bir parçası da birbirimizin ne siktiğine dair açıklayıcı detaylar almamız demek. Bu, rütbenin düşürülmesi için bir gerekçe olabilir."

"Peki benim yerime kim geçecek? Senin başka arkadaşın yok."

"Bu doğru değil! Benim Evan'ım var," diye haykırır Delaney. "Bu senin sahip olduğundan daha fazla."

"Sadece insanları sevmiyorum." Kaşlarımı çatıyorum, haklı olmasından nefret ediyorum. Teoride, insanlardan hoşlanan biri olmayı, büyük bir arkadaş grubuna sahip olmayı ve her zaman gidilecek bir etkinliğim ya da çıkılacak bir tatilim olmasını çok isterdim. Ama bir kez gerçekten bir grupta takıldığımda, bu benim için kocaman bir hayır. Sinsilik, kıskançlık ve arkadan bıçaklamayla uğraşmak zorunda kalmamak her zaman bir arkadaş grubuna olan ihtiyacımdan daha ağır basacaktır.

Delaney homurdanıyor. "Bu yılın en yetersiz ifadesi. Pekâlâ, benden bu kadar. Bunları nerede yaptırıyoruz?"

"Siyah Kuzgun Mürekkebi," diye cevaplıyorum aynada yaptığı işi kontrol ederken. Matteo'nun parmak izleri ve elindeki morluklar siyah Sharpie ile çizildiği için şimdi daha da belirgin. "Biliyorsun Ink başka bir yere gittiğimizi öğrenirse kendini kaybeder ve bizimle bir daha asla konuşmaz."

Black Raven Ink, Ravenna Heights'taki dövme dükkanıdır. Sahibi Dirty Devils MC üyesi Ink. Birçok ödül kazandı ve sürekli övgüler alıyor. Ayrıca dövme yaptırmak istediğimde gözünü kırpmayacak tek kişinin o olacağını düşünüyorum. Bunu yapacak biri varsa, o da odur.

"Normalde sana katılırdım ama sence Matteo başka bir adamın sana dövme yapmasını sorun eder mi? O biraz... bölgesel görünüyor."

Yüzde yüz öyle ama... "Bence bu ilişkiyi canlı tutmak için iyi bir yol."

Delaney kahkahayı patlatıyor, "Deli bir kaltağı en iyi arkadaşım yaptığım için çok mutluyum. İşleri eğlenceli kılıyor."

CHAPTER KIRK İKİ

WREN

Delaney işimiz bittikten sonra fazla çünkü daha sonra DD'de vardiyası vardı. Onu kapıya kadar geçirdim ama kapıdan çıkar çıkmaz kapıyı çarparak kapattım ve hızla yukarı çıktım. Yapabilirdim Rob'un yol boyunca beni izlediğini hissetmek, midemin çukuruna huzursuz bir his yerleşmesine neden oldu.

Hiçbir zaman o kız olmak istemedim.

Arkadaş grubunda gerginliğe neden olan ya da grubu dağıtan kız. Zaten aramız iyi değilse bu genellikle benimle ilgili bir sorundur. Ben sadece kendimi durumdan ve herkes kazanır. Ben zaten seninle bir daha konuşmak istemeyecekken başkalarının mutsuz olmasına gerek yok.

Ama Delaney'nin haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum. Rob'un bugünkü davranışı onun için bile karakter dışı bir davranıştı. Nankör olduğum hakkındaki yorumları haddini aşıyordu. Matteo'yla çok mücadele ettiğimi anlıyorum ama hayatımın elimden alınmasından hoşlanmadım. Köpek gibi her emrine uymamı bekleyemez.

Nankörlük mü ettim?

Televizyon izlemek için yatağa yerleşmeden önce bir kez daha içimi rahatlatmak için yatak odasının kilidini açıyorum. Matteo ya da başka biri eve dönene kadar burada takılmanın en iyisi olacağına karar veriyorum.

Farkında olmadan dalmış olmalıyım çünkü kapı kolunun şingirdama sesi beni sarsarak uyandırdı. Gözlerim hareket eden kapı koluna kilitlenmişken tüm vücudum donup kalıyor. Zihnim bedenimi tekrar uçuş moduna geçiriyor ve aylar önce o gece hissettiğim gibi hissetmeme neden oluyor.

Silah olarak kullanabileceğim bir şey var mı diye odayı hızlıca taradım ama bir şey bulamadım. Kafalarına bir ayakkabı ya da kumanda fırlatmak istemediğim sürece hiçbir şey yok. Kapı kolu yine şingirdıyor, ama bu sefer ses sanki gelen her kimse vücudunu kapıya yaslıyormuş gibi geliyor.

Panik başladığında nefes alışım hızlanıyor. Bu odada kolay hedef gibiyim. Ya o her kimse kapıyı kırarsa?

Ya Rob'sa?

Aman Tanrım.

Eğer bu şekilde ölürsem, ölümden geri döneceğim ve beni baloncuğumdan çıkarıp Rob tarafından öldürülmek üzere tek bir kişi için fazla büyük olan bu eve yerleştirdiği için Matteo'nun canına okuyacağım. Siktiğimin Rob'u.

"Wren?" Sesini duyunca vücudum anında gevşiyor. Kolu daha sert sallıyor. "Wren? İçeride misin? Kapı neden kilitli?"

Yataktan atlayarak hızla kapıya doğru koşuyorum ve kendimi toparlamak için bir an duraklıyorum. Beni böyle görmesini istemiyorum. Kilidi çevirip kapıyı açıyorum.

"Merhaba."

Matteo'nun yüzü beni incelerken endişe doluydu. "Beni içeri alacak mısın?"

Oh.

Sanırım girişi engelliyorum. Matteo içeri girip kapıyı arkasından kapatırken geri adım atarak yatağa doğru yürüyorum.

"Neler oluyor?" Matteo yatakta yanıma otururken soruyor. "Bir şey yok. Sadece dinleniyor ve biraz televizyon izliyordum." Kendimi durduramıyorum.

parmaklarını sinirli bir şekilde birbirine sürtüyordu.

"Kapı neden kilitliydi?" Değerlendiren gözleri yüzümden ayrılmadı.

Bu konuşmaya nasıl başlayacağımı gerçekten bilmiyorum, bu yüzden omuzlarımı silkip başka tarafa bakıyorum. Birine sağ kolunun seni rahatsız eden birinci sınıf bir pislik olduğunu nasıl söylersin?

"Wren." Matteo'nun emredici sesi dikkatimi tekrar yüzüne çekiyor. "Bana söylemediğin şey ne?"

Pekala, sadece havayı temizleyeceğim. En kötü ihtimalle bana inanmaz. Bu da muhtemelen kalbimi biraz kırar ama sorun değil. O da kötü bir sürtük ve kötü sürtükler sadece bir gece ağlar ve hiçbir şey olmamış gibi kendilerini toparlar. Ben iyi olacağım.

"Rob'la aranızda bir şey mi oldu?" Sessizliğimi cevap vermek istemediğim şeklinde algılayarak üsteliyor. "Bugün burada seninle olan tek kişi oydu ve gitmediğini biliyorum."

Bu konuşmadan bıkmış bir halde yatağa geri düşerken uzun bir inilti duyuyorum. "Böyle biri olmak istemiyorum."

"Hangi kişi?" Matteo elini kalçama koyuyor ve küçük daireler çizerek yoğuruyor.

"Diğer ilişkilerde sorunlara neden olan kişi." Bu neden bu kadar zor olmak zorunda?

"Diğer ilişkilerde asla bir soruna neden olmayacağınıza söz verebilirim. Ben her zaman senin yanındayım. Eğer adamlarımdan biri seni üzecek bir şey yaptıysa, bunu bilmek isterim ki ona göre davranabileyim." Gözlerimi kırıştırtarak ona bakarken hiçbir şey söylemiyorum. "Wren," diye homurdanıyor, bacağını sıkarak. Giderek sabırsızlanıyor.

"Eminim Delaney'nin bugün uğradığını biliyorsundur," diye .

Matteo başını sallar. "Onu kamerada gördüm. İkiniz eğlendiniz mi?"

"Evet... Rob'u atlattıktan sonra," diye çıktım sonunda.

Matteo kalçamı yoğurmayı bıraktı. "Rob'u atlattım' derken ne demek istiyorsun?" "O... garipti. Sen olmadan nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum.

uydurduğumu düşünüyorsun."

"Peki, dene," diyor Matteo, sesi gergin.

"Kendini kaybetmeyeceğine söz vermelisin." İhtiyacım olan son şey onun buradan fırlayıp gitmesi ve küçük bir çatışma yüzünden birini öldürmesi.

"Bana söylemek üzere olduğun şeyle nasıl başa çıkacağım konusunda endişelenmeme izin vermeye ne dersin?"

"Matteo."

"Wren," diyor Matteo, benim ses tonuma uyarak. İkimiz de birbirimize bakıyoruz, önce pes etmeyecek kadar inatçıyız. Bu tür durumlarda asla o olmayacakmış gibi bir his var içimde.

Uzun bir iç çekiş daha yaptım. "İyi. Delaney içeri girer girmez Rob bir anda ortaya çıktı ve boktan bir tavır takındı."

"Nasıl boktan?"

"Onun burada olması için sizden izin alıp almadığımı sordu. İhtiyacım olduğu halde sormadığım için özür dilerim ama açıkçası gitmeyeceğimiz için sorun olmayacağını düşünmüştüm. Sonra da iki kıza bakıcılık yapmak zorunda kalmak istemediğine dair bir yorum yaptı."

"Hepsi bu kadar mı?" Matteo soruyor. Soğukkanlılığını korumaya ve beni rahatlatmaya çalıştığını söyleyebilirim ama sesi Rob'un suratını yere çarpmak istiyormuş gibi çıkıyor.

"Temel olarak, evet." Bu gecelik burada bırakalım.

"Gerçekten senin için kontrol etmeye çalışıyorum bebeğim. Ama burada pamuk ipliğine bağlıyım. Kendimi kaybetmeden önce olan her şeyi anlat bana."

"Nankör olduğumu söyledi," diye fısıldıyorum, gözlerimi Matteo'nun yüzünden ayırıp yerdeki bir noktaya odaklanıyorum. "Öyle olduğumu düşünmenizi istemiyorum. Takdir ediyorum-"

"Hey," diyor Matteo usulca. Eli hafifçe çeneme dokunarak yüzümü ona doğru çeviriyor. "Bana bak." Onu bekletmiyorum. Gözlerim yerdeki lekeden ayrılıp onun koyu kahverengi dikiliyor. "Bir saniye bile nankörlük ettiğini düşünmedim."

"Son birkaç ayın çok zor geçtiğini ve hayatımın alt üst olmasına alışmamın biraz zaman aldığını biliyorum ama sana minnettarım. Otoriter ve kontrolcü olmandan hoşlanmıyor olabilirim ama bu yaptığın her şeyi takdir etmediğim anlamına gelmiyor."

"Biliyorum, *tesoro*." Matteo usulca gülümsüyor, eğilip dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondururken yüzündeki sertlik gidiyor. "Rob'la ben ilgileneceğim, bu yüzden artık endişelenme. Seni kendi evinde rahatsız ettiği için üzgünüm."

"Soldan çıkıp böyle bir şey yapması hiç hoşuma gitmedi. Delaney'nin kendisini istenmeyen biri gibi hissetmesine neden oldu. Onu bayıltacak sandım," diyorum Matteo'nun dudaklarına bir öpücük daha kondurmadan önce.

Matteo hafifçe eğilirken yüksek sesle bir kahkaha atıyor. "Delaney'nin Rob'la kapışmasını görmek için çok para verirdim."

"Eğer bir daha olursa, muhtemelen bedava izleyeceksin." Ağzımdan çıkar çıkmaz yaptığım şakadan anında pişman oldum. Otuz saniye boyunca görebildiğim yumuşak, mutlu Matteo gitmişti. Onun yerinde patron vardı.

"Bir daha asla olmayacak," diye yemin ediyor dizimi sıkarken. "Giyin hadi."

"Neden?" Bu gece yatakta yatmaya ve televizyon izlemeye devam etmekten başka bir şey yapmak istemiyordum. Belki bir pizza sipariş edebilirdim ama bu da

ne kadar efor sarf ettiğimi.

"Yemeğe gidiyoruz."

Kendimi durduramadan yüzümü buruşturdum. "Nereye?" Sesim başka bir şey yapmak istermişim gibi geliyor. Şu anda bir restoranda oturma düşüncesi kulağa korkunç geliyor.

Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor.

"Annemin." Benimle dalga geçiyor olmalısın.

"Bunun biraz erken olduğunu düşünmüyor musun?" Boğuk bir sesle söyledim. Kardeşlerinin hepsiyle tanıştığımı biliyorum ama hep etrafımdalar. Resmi bir şey değildi. Bir ebeveynle tanışmak her şeyi çok kesinleştiriyor.

"Hayır. Seninle tanışmak için yalvarıyor. Herkesin seninle tanışmış olması ve kendisinin tanışmamış olması onu öldürüyor."

"Umarım büyük bir hayal kırıklığına uğramak üzere olduğunu

biliyordur." "Neden hayal kırıklığına uğrasın ki?" Matteo soruyor, yüzü sertleşiyor. Çok açık değil mi?

Bir ona bir de kendime bakarken sol kaşım havaya kalkıyor. Matteo, fit ve kaslı vücuduna oturması için özel olarak yapılmış gibi görünen bir takım elbise içinde yanımda oturuyor. Ayrıca muhtemelen benim kiramdan daha pahalı. Bileğindeki parlak altın Rolex'in kesinlikle benim yıllık kiramdan daha pahalı olduğunu biliyorum. Ve işte ben, ne yapacağımı bile bilemeyeceğim kadar çok parası olan bu adamın yanında oturmuş, internetten üç paket halinde aldığım bir çift tayt ve bol bir tişört giyiyorum. Bunların sadece aylaklık ettiğim kıyafetler olduğunu söylemek isterdim ama gardırobum aynı fiyat aralığında kalıyor.

Bakışlarımdan ne demek istediğimi anlayan Matteo, "Sakın bu saçmalığa başlama," diye homurdandı. "Bu çok aşağılayıcı."

"Bunun neresi aşağılayıcı?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Dürüst olacağım.

Bize bakan herkes bunu görebilir."

"Peki ne ?" diye ısıırıyor, ses tonunda korkutucu bir ton . "Senin ve benim buraya ait değilmişiz gibi göründüğümüzü."

Matteo uzun bir süre sessiz kaldı, sadece bana baktı. Aldığım tek yaşam belirtisi sağ gözünün seğirmesiydi. "Senin güvensiz biri olacağını hiç düşünmemiştim," dedi sonunda.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Ben güvensiz değilim, Matteo. Neyle çalışmak zorunda olduğumu ve masaya ne getirdiğimi biliyorum. Ve şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki benim getirdiklerim senin getirdiklerinin yanına bile yaklaşamaz."

"Bu bir rekabet değil. Nereden ve ne kadar paran olduğu ailemin umurunda bile değil." Ona paradan bahsetmediğimi söylemek için ağzımı açmaya başlıyorum ama tabii ki beni ve yalanımı hemen anlıyor. "Yapma," diye ısıarak dik oturmamı sağlıyor. "Bu saçmalıklarla beni gerçekten kızdırmaya başlıyorsun. Ben, kardeşlerim ya da şu ana kadar tanıştığın kuzenlerin sana hiç kendini değersiz hissettirdi mi?"

"Yani... hayır, ama Alessio o gece onu aradıęım anda benden nefret etti." Hâlâ benden nefret ettięini dűřünüyorum. Beni her grdűęünde yűzűnűn buruřmadıęı bir noktaya kadar yeterince ısındı. Sanırım zihnimin gerisinde, geldięim yer yűzűnden böyle davrandıęını söyleyen o kűűk ses her zaman var olacak.

"Alessio herkesten nefret eder. Bunu kişisel algılama."

Muhtemelen haklı olduğunu biliyorum, ama yine de berbat durumdaki beynimi rahatlatmıyor. "Sanırım Rob kafamın içine girdi."

"Rob'un icabına bakacaęım, bu yűzden endiřelenme. Seni benim kıyafetlerimle görmeyi ne kadar istesem de, ailemden kimsenin seni bu řekilde görmesini istemiyorum. űstűnű deęiřtir de gidelim."

"Tasarımcı olmadığı için mi?" Bu cűmle ağzımdan çıkar çıkmaz, hemen geri alabilmeyi diledim.

"űnkű sadece benim gözlerim için. Aile yemeęinde Gio'yu ldűrmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum." Matteo beni yatakta yalnız bırakmadan önce kalçamı son bir kez sıkıyor.

Ben de bundan nefret ederdim.

Hala amadığım bavullarımı karıştırmak için ayağa kalktığımda ağzımdan uzun bir i çekiş çıkıyor.

Yaklařık on beř yıllık flört hayatımda hiç kimsenin ailesiyle tanıřmadım. İliřkilerimin hiçbiri uzun soluklu olmadı. Dűrűst olmak gerekirse onlara iliřki bile demezdim. Daha çok bazen bira ay sűren kaamaklar gibiydi.

Umarım, evsiz ya da dűpedűz bir fahiře olduęum izlenimini vermeyecek bir řeyler bulabilirim.

Ortalarda bir yerde en zgűn benlięim olurdu.

CHAPTER KIRK ÜÇ

WREN

I bir çift koyu kot skinny jean ve siyah dökümlü bir bluz üzerine yerleşti. Genç neslin skinny jean pantolonları yeryüzünden silmek istediğini biliyorum, ancak düşük belli jean pantolonlarla poposundaki çatlakların her zaman sergilenmesiyle uğraşmak zorunda kalan biri olarak söylüyorum, bu olmayacak bu kaltak için. O döneme geri dönmeyi reddediyorum ve bu öleceğim bir tepedir.

Üstte, yumuşak siyah renkli kumaşa açılan göğüs ve omuzlarda muhteşem bir çiçek tasarımına sahip siyah dantel vardır. Dantel hafif bir dekolte ipucu veriyor ama onu değersiz gösterecek kadar değil. İkinci el mağazasında gördüğümde keskin boho hisleri verdiğini düşünmüştüm.

Hafif, boğucu bir görünüm elde etmek için nude dumanlı göz tercih ediyorum. Bu benim rahat makyajım. Keskin bir kanadın kendisini kötü bir kaltak gibi hissettirmediğini söyleyen herkes yalancıdır. Anında güven artırıcıdır. Biriyle dövüşecek miyim yoksa sevişecek miyim? Dünya bunu asla bilemeyecek.

Tüm bunları siyah topuklu botlarımla eşleştirdim ve günü noktaladım. Otuz dakika içinde ancak bu yapabildim ama hiç de fena görünmediğimi düşünüyorum.

"Ne zaman gidiyoruz?" Merdivenlerden inerken evin içinde yankılanacak kadar yüksek sesle soruyorum.

"Ne zaman hazır olursanız," diye sesleniyor Matteo ofisinden.

Tam da tahmin ettiğim yerde olduğu için yüzüme yumuşak bir gülümseme yayıldı. Ve işte oradaydı, ekranındaki her neyse onu incelerken kaşları çatılmıştı, bir elinde taş bardak, diğeri masanın üzerinde duruyordu.

Sonunda beni ilk kez ele geçirdiği, beni sert yüzeyin üzerine eğdiği ve merhametine kalmam için beni kafese kapattığı anı düşünmeden bakamadığım aynı masa. Ve nasıl bir yer olduğunu.

"Sanırım hazırım," diyorum kapı çerçevesine yaslanırken.

Matteo'nun gözleri ekrandan ayrılıp benimkileri bulduğunda yumuşuyor. "Çok güzel görünüyorsun, *tesoro*."

"Teşekkür ederim şövalyem, ama bilmek istediğim şey bunun aile yemeği için uygun olup olmadığı. Bu benim ilk yemeğim olduğu için ne kadar şık ya da rahat olacağımdan emin olamadım..." Tek kelime etmeden bana bakmaya devam ederken Matteo'nun gözlerinde tam olarak çıkaramadığım bir şeyin hareket ettiğini fark ediyorum.

"Matteo?" Parmaklarımı havada şıklatarak dikkatini çekmeye çalışıyorum. "Alo? Evde kimse var mı?"

"Az önce bana ne dedin sen?" diye soruyor sonunda, sesi kısık.

Şövalyem mi? Bana bunu hatırlattığını ona daha önce de söylediğimi biliyorum. "Şövalyem. Bir şey mi söyledim-"

Matteo sandalyesini geriye itiyor, ellerini yüzümün iki yanına koyup dudaklarıma sert bir öpücük beni kesmeden önce aramızdaki boşluğu hızla tüketiyor. Ağzıma hükmederken bedenim de ona karşılık veriyor. Ben de onun kadar açgözlüyüm.

Elleri yüzüme hafifçe bastırıyor, ayrılmama izin vermiyor. Sanki olmayı tercih edeceğim başka bir yer varmış gibi. Hissettiği ham duygunun öpücüğe döküldüğünü hissedebiliyorum. Vücuduma bir ürperti gönderiyor.

Dakikalar sonra öpüşmeyi kesen Matteo oluyor ve alnını benimkine dayamadan önce hafifçe geri çekiliyor. "Şövalyenin kim olduğunu asla unutmadan için seni omzuma atıp yukarı çıkarmayı ne kadar istesem de yapamayız." İç çekiyor. "Geç kalırsak başıma gelecekleri dinlemek istemiyorum."

"Keşke bunun olacağını bana söyleseydin. Hediye almadan gelen bir pislik gibi hissediyorum." En azından bir şişe şarap ya da başka bir şey almam için bana yeterince haber verebilirdi. Yirmi dolarlık şişelerin etiketlerini artık çok süslü gösteriyorlar. Bence iyi bir hediye olarak kabul edilebilir. En azından içerken kendimi havalı bir sürtük gibi hissederim.

"Merak etme. Annem seninle tanışmak için can atıyor. Farkına bile varmayacak," diyor Matteo ve beni ofisinde öylece bırakıyor.

"Ama fark edeceğim!" Arkasından sesleniyorum.

"Önemli değil. Gidelim, *tesoro*." Onu ön kapıda beklerken buldum. "İhtiyacın olan her şey var mı?"

Kendime baktım. Çantam yanımda ama arabada bırakırım diye düşündüm. "Belki yolda durabiliriz, böylece en azından biraz çiçek alabilirim. Böyle eli boş gitmekten nefret ederim."

Matteo ön kapıyı açıyor ve beni içeri buyur ediyor. "Senin için bu endişeyi ortadan kaldırmayı ne kadar istesem de bebeğim, yapamam. Yol üzerinde bir mağaza yok."

Yüzüm buruştu. "Ne demek istiyorsun?" Burası kocaman bir şehir. Buna gerçekten inanamıyor. Sokakta çiçek satan birini bulabilirsin.

"Annem bu mahallede yaşıyor."

Bu beni durdurdu. "Ne demek mahallede? Oraya mı gidiyoruz?" Matteo araba yolundan aşağı inerken soruyorum.

"İki ev aşağıda oturuyor. Araba kullanmanın bir anlamı yok. Ben de omzumun üzerinden değil de yanımda sen varken bir gezintiye çıkmanın eğlenceli olacağını düşündüm."

"Yani bu sefer gönüllü bir katılımcı olmamı mı istiyorsun?" Takip etmeye başlarken homurdanıyorum.

Matteo elimi tutarken omuz silkiyor. "Anlambilim."

Normalde, annenden iki kapı ötede yaşamının kocaman bir kırmızı bayrak olacağını düşünürdüm. Ama birkaç aydır Matteo'nun hayatında olduğumu düşünürsek, bunun yaklaşık yarısı onunla kalmamla geçti ve onu bir kez bile görmedim. Bu, sadece kokusu bile içinizi ıslattığı için görmezden geldiğiniz kırmızı bayraklardan biri gibi.

Ona yetişmek için koşarken, "Eğer Alessio gibi benden hemen nefret ederse, seni suçlarım," diyorum.

"Alessio'nun senden nefret etmediğini sana kaç kere söylemem gerekiyor. O sadece... sinirli. Hep böyleydi. Orta çocuk sendromu falan." Kaldırımda yürürken Matteo parmaklarını benimkilere geçiriyor, sanki bir Hallmark filmindeymişiz de Ravenna Heights'taki İtalyan Mafyası'nın başıymış ve ona baktığın için kafanı uçuracakmış gibi değil

bize yanlış bakıyor. "Ve senden nefret etmeyecek. Güven bana. Hayatı boyunca bu günü dört gözle bekledi."

"Seninle konuşmaktansa kendini gözünden bıçaklamayı tercih ediyormuş gibi görünen birini ancak sen asabi olarak tanımlayabilirsin." Gözlerimi deviriyorum. Bekle. "Tüm hayatı boyunca neyi dört gözle bekliyor?"

"Sonunda eve birini getirdiğim gün." Matteo bana külotumu ıslatan bir gülümseme attı. "Geldik."

Ev Matteo'nunkinin neredeyse aynısı, sadece yarısı kadar. Yine de içinde yaşamayı hayal ettiğim her şeyden çok daha büyük. Matteo'nun ailesi hakkında, daha önce tanıştığım kardeşleri ve kuzeni dışında pek şey bilmiyorum. Bir araya getirdiğim kadarıyla, sanırım babası vefat etmiş. Yalnız kaldığımızda ve vaktimiz olduğunda tüm bunları ona sormayı hatırlatmak için aklıma bir not almam gerekiyor ve bir aile yemeği hakkında birine nasıl uygun bir şekilde haber verileceğine dair bir ders ekleyeceğim. İçine kapanık birinin en az üç ila beş iş gününe ihtiyacı olduğunu herkes bilir ve o zaman bile bu kocaman bir belki olur.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Şimdi beni arkasından sürüklüyor. Kim ailesiyle tanışmadan iki saniye önce birinin üzerine böyle bir bomba bırakır ki?

"Hayır. Şaka yapmıyorum." Sesindeki sırtışı duyabiliyorum. Pislik herif. "Annemin yüzünde gördüğü ilk ifadenin bu olmasını istemiyorsan, sırtıma bir delik açmaya çalışmaktan vazgeçsen iyi edersin. Yine de umurumda değil. Biliyorsun, bu tavrını sikip atmaya bayılıyorum."

Tam cevap vermek için ağzım açılıyor ki ön kapı hızla açılıyor ve karşıma benim boylarımda, son derece güzel bir kadın çıkıyor. Matteo ile aynı delici kahverengi gözlere ve kalın siyah saçlara sahip. Saçlarını gevşek bukleler halinde tutmuş, hiçbir şey yerinde değil. Benzerlik neredeyse tekinsiz.

Nefes nefese kaldığında irkiliyorum ve tepki veremediğim kolları vücuduma dolanıyor, beni sıkı bir sarılma için kendine çekiyor. "Sen Wren olmalısın. Herkesin bana Matteo'mu yakaladığını söyleyip durduğu kadınla nihayet tanışmak çok güzel."

Annesine yavaşça ve sertçe sarılırken, kahkahalarını zapt etmeye çalışan Matteo'ya geniş gözlerle omzunun üzerinden bakıyorum. Sarılmayı sevmediğimi çok iyi biliyor.

Bunun intikamını alacağım.

"Onu boğma anne. Bu gece için planlarımız var." Matteo sırtıyor.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Matteo şu anda kendi bıçağı aletinden çıkmış bir şekilde yerin bir metre altına gömülmüş olurdu.

Oynamak ister misin?

Oyun devam ediyor, Adduci.

Annesi hemen geri çekiliyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Aman Tanrım, yemek sonrası eğlenceli planlar mı?" Aramıza bakarken duraklıyor ve yüzümün her saniye daha da kızardığını hissedebiliyorum. Şu anda yerin beni yutmasını çok isterdim. Bu adamın annesinin önünde bu gece sevişeceğimizi ima etme cüreti. "Bana söylemek zorunda ." Bizi içeri davet etti. "Annelerin olup bittiğini bilmesinin hoş olmadığını biliyorum. Baban ve ben her zaman gece geç saatlerde film izlemeyi severdik."

"Eğer yeterince övgü olursa, bir gösteriye katılabiliriz."

"Gio herkes için Aperol Spritz yapıyor. Bir tane ister misin, Wren?"

"Evet, lütfen." Utançtan oracıkta ölmemeye çalışırken zar zor söyleyebildim. Kafasının üzerinden geçmesine izin verdiği için kime teşekkür etmem gerektiğini bilmiyorum, ama dizlerimin üzerine çöküp fantezilerimdeki kirli fahişe gibi derin gırtlığa sahip olmaktan memnuniyet duyacağım.

"Ben Camilla, bu arada. Matteo görgü kurallarını unutmuş gibi görünüyor." Ona onaylamayan bir bakış attı. Bu gece pek çok şeyi unuttu. Kiminle uğraştığını mesela.

"Anne, bu Wren. Wren, bu da annem Camilla." Matteo sonunda bizi tanıştırdı.

Bizi evin içinde gezdirirken Camilla'nın gözleri onaylayarak parlıyor. "Sanki onlardan birinin eve bir kız getirmesi için yıllardır bekliyormuşum gibi hissediyorum. Nelerle zorunda kaldığımı gördün. Etrafta başka bir kadın olması taze bir nefes gibi olacak." Bu kadının Matteo, Alessio ve Gio'yu yetiştirirken neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Onlar baskın kişilikleri olan çok farklı üç erkek. Eminim işler ilginçleşmiştir.

"Tam zamanında geldin. Bütün gece onun kıcına yapışıp kalacağımı sanıyordum." Oturma odasına girdiğimizde Alessio homurdanıyor.

"Hey! Son şemsiyemi senin için harcadım. Bu senin nankör kıcın için yaptığım son şey." Gio odanın köşesindeki bardan ters ters bakıyor.

"Sana bu meyveli içeceği istemediğimi söylemiştim. İçinde şemsiye olan her şeyin daha lezzetli olduğunda ısrar eden sendin."

"Çünkü ! Wren, ona öyle olduğunu söyle," diye yalvarıyor Gio bana.

"Üzgünüm, Alessio. Bu konuda Gio'ya katılıyorum. Her şeyin tadı içinde şemsiye olan bir partiye benziyor." Gülümseyerek omuz silkiyorum. Gio onun tarafını tuttuğum için fazlasıyla memnun görünürken, Alessio'nun yüzünde kendine has kalıcı çatık kaşları var.

"Wren." Aldo, benim küçük, berbat daireme asla sığmayacak devasa siyah deri koltuktaki koltuğundan başını sallayarak bana bakıyor. Ağzının kenarında küçük bir gülümseme oynaşıyor. "Seni son gördüğüm zamana kıyasla çok daha iyi görünüyorsun."

"Ne oldu?" Camilla endişeli bir yüz ifadesiyle soruyor. Tam kalbimin olduğu yerde zonklamaya başlayan küçük ağrıya elim göğsüme gidiyor, ağrıyı hafifletmeye çalışırken hafifçe ovuşturuyorum. On dakikadan fazla süredir tanımadığım bu kadın benim için endişeleniyor. Benimle bu kadar çabuk ilgilenen tek kişi Delaney'di ve bakın o nasıl sonuçlandı. O, kaç kere koparırsan kopar, tekrar uzamaya devam eden bir çene kılı gibi. Yine de başka türlüünü istemezdim. O benim sürtüğüm.

"Aslında önemli bir şey değildi. Sadece küçük bir aksilik." Elimi sallayarak onu sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. Herkesin dikkati üzerimdeyken yüzümün ısındığını hissedebiliyorum.

"Aldo işin içindeyse hiçbir şey olamazdı." Camilla bakışlarını üzerimde yoğunlaştırırken mırıldanıyor. "Ne de olsa o bir doktor."

Gözlerim etrafta geziniyor, bana bir çıkış yolu göstereceklerini umarak herkesin yüzüne bakıyorum ama elim boş dönüyorum. Her biri benden başka her şey ilginçmiş gibi davranıyordu. Şerefsizler.

"Uh... Şey..." Ona ne söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum.

"Bana yardım ederken biraz sorun yaşadın anne." Matteo araya girdi. Hızla artan rahatsızlığımı hissediyor. Beni yanına çekerken elini belimde hissediyorum. "Bunun icabına bakacağız."

Camilla, Matteo'ya aya asılmış gibi bakıyor. "Güzel. Kızımız her zaman güvende hissetmeli ve eğer hissetmezse... siz çocukların bununla ilgileneceğinizi biliyorum."

Gio bana göz kırpmıyor, tam o sırada uzaktan bir zamanlayıcı çalıyor.

"Oh, bu spiedini!" Camilla odadan dışarı fırlamadan önce anons ediyor. Bu kadından sızan klasın eşi benzeri yok.

"Rahatla, *tesoro*," diye mırıldanıyor Matteo sırtımı küçük dairelerle ovarken. "O seni zaten seviyor. Otur. Sana bir içki getireyim." Sırtımın alt kısmına küçük bir baskı uyguluyor ve beni büyük kanepeye doğru götürüyor.

Hayatımdaki bu bok fırtınası devam ederken Matteo'da olabildiğince rahat olmaya başlamış olsam da, yine de burada kendimi ligimin çok dışında hissetmekten kendimi alamıyorum. Bunun, şehrin bu yakasındaki insanların hep düşündüğüm gibi kendini beğenmiş, zengin züppeler olmalarıyla bir ilgisi yok çünkü bu aile öyle değil. Aslında, Gio ve Aldo dışındaki tüm erkeklerin kara kara düşünmesini bir kenara bırakırsanız, Delaney ve Kirli Şeytanlar dışında tanıdığım en iyi insanlar.

Onlar en ufak bir şey için hayatlarını ortaya koyabilecek tipte adamlardır çünkü kimse onlarınkine karışamaz. Peki bu? Bu herhangi bir silahtan, güvenlikten ya da bekçi köpeğinden daha rahatlatıcıdır. Bir erkeğin size yanlış bakan biri için intikamınızı alacağını bilmek kediciğimin karıncalanmasına neden oluyor.

Ancak tüm bunlara rağmen, yine de berbat zihnime giren müdahaleci düşünceleri değiştirmiyor. Ben buraya ait değilim. Ben parayla büyümedim. Aslında, bu tür bir para benim için bir hayal ülkesi bile değildi. Nereden geldiğimi ve ne olacağımı biliyordum. Hayatımı geldiğim yerden daha iyi hale getirmek için çabaladım mı? Elbette. Ama aynı zamanda gerçekçiyim. Delaney bana boşuna kötümser sürük demiyor. Çok genç yaşta beklentilerinizi yüksek tutmazsanız hayal kırıklığına uğramayacağınızı öğrendim. İyi anlar küçük hoş bir sürpriz gibi olacaktır.

"İyi misin?" Aldo kanepenin ucundan soruyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. Ona bakmak için döndüğümde beni incelediğini görüyorum.

"Ah, evet," diye hızlıca cevap veriyorum. Görünüşe göre çok hızlı, çünkü kaşları daha da çatıldı.

"Bunun sizin için muhtemelen son derece bunaltıcı olduğunu biliyorum. Fazla ailen yokken böyle bir ailenin içine atılmak." Tam üstüne bastı.

"Evet..." Sonunda yapmadan önce tereddüt ediyorum. Beni açık bir kitap gibi okuyabiliyormuş gibi görünürken bunu gizlemenin bir anlamı yok. "Her şey çok yeni. İşimde bu kadar çok insanın olmasına ve bana ne olduğunu önemsemelerine alışık değilim." Ağzımdan çıkar çıkmaz, keşke geri alabilseydim diyorum. "Kötü anlamda söylemedim. İyi bir yerden geldiğini biliyorum." Zayıfça toparlanmaya çalışıyorum.

"İstemediğini biliyorum." Aldo usulca gülümsüyor. "Kahretsin, bazen ben bile onlardan bunalıyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Matteo olmadığımı biliyorum ama elimden gelen yardımı yaparım."

Bu adam nasıl bekar olabilir? Matteo'nun yatak odasında yüzü yara bere içinde onunla tanıştığım ilk günden beri bana çok iyi davrandı.

"Sanki benim bir şeyi sen yapabiliyormuşsun gibi," araya giriyor Matteo, yanıma oturup Aldo'ya ters ters bakarken.

Aldo kıkırdar. "Sakin ol. Kız arkadaşını almaya çalışmıyordum. Sana nasıl baktığını hepimiz görüyoruz. O tamamen senin."

Uh, ne?

"Ben-"

"İşte buradalar!" Camilla fırlayarak içeri giriyor ve yiyecekleri küçük tabaklar ve peçetelerle donatılmış büyük sehpanın üzerine koyuyor. "Wren, gel de mutfakta bana yardım et! Tanrı biliyor ya, bu çocuklardan biraz uzaklaşmaya ihtiyacımız var." Tekrar gitmeden önce bir yanıt beklemiyor.

"Git hadi. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

Olduğum yerde kalmak için her şeyimi verirdim ama Matteo'nun sıcak gözleri beni harekete geçiriyor.

Çok mutlu görünüyor ve bunu onun için mahveden kişi ben olmayacağım.

CHAPTER KIRK DÖRT

8ATTEO

"M Gio, odadan çıkar çıkmaz hepimizin aklından geçenleri dile getirdi.
"Yapacağını biliyordum." Her ne kadar Wren sertliğini düşünmeyi
sevse de

Kişilik ve kaltak suratını dinlendirmek insanları uzaklaştırmaz. Tam tersini yapar. İnsanlar altta ne olduğunu bilmek ve eğer benim gibilerse, tüm hayatlarını katmanları soyarak geçirirler, ta ki hiçbir çıkış yolu kalmayacak kadar derine gömülene kadar.

"Boku yemişsin." Gio gülüyor ve bu sefer ben de onunla birlikte gülüyorum çünkü evet, boku yedim.

Oradaki kuzgun saçlı güzellik, onu o adi motel odasında dövülmüş halde bulduğumdan beri kalbimin sahibi. Henüz tam olarak anlamıyor ama anlayacak.

"Ayrılacağını biliyor mu?" Alessio, Gio'nun kendisi için hazırladığı orospu içkisinden bir yudum alırken soruyor. Her aile yemeğinde şikâyet eder ama sanırım gizliden gizliye sever. Gio ona bir tane daha yaptığında asla geri çevirmiyor. Bir keresinde onu yeni bir şemsiye isterken bile yakaladım.

"Henüz değil," diye cevap veriyorum. Bu konuda ne hissedeceğini hâlâ bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, onu Rob'la yalnız bırakırken kendimi rahat hissetmiyorum. "Ona bu gece söyleyeceğim. Bu yemeği onun üzerine yıktım."

"Sadece bir haftalığına." Alessio elinin tersiyle iter. Elbette bunun önemli bir şey olduğunu düşünmez. Herkes benim soğuk kalpli bir piç olduğumu düşünür, oysa aslında en soğuk olan Alessio'dur. İnsanlar bu yüzden onu hep hafife alıyor. "O iyi olacak. Eğer bu hayatta kalmak istiyorsa, buna alışması gerekecek."

Buna tamamen katılıyorum ama... "Şu anda onu Rob ile yalnız bırakmaya pek hevesli değilim."

Hepsi aynı fikirde homurdanıyor.

"Onun serseri kıcını dışarı çıkarmalıyız," diyor Gio. "Onun kıcını hiç sevmedim, her zaman bizim için fazla iyiymiş gibi davranıyor ve bulunduğu seviye altında. İhanetin tadını sevip sevmediğini görmek için göz kapağını kesip boğazına sokmalıyım. Sonra ona bunu yedirdiğimde aletin tadının da böyle olacağını hatırlatacağım. İki zamanlama kaltağından daha çok nefret ettiğim bir şey yok." Gio hepimizin ona baktığını fark edince duraksıyor. "Ne? Aynı ipeksi ten! Yanıldığımı söyle."

Gio böyle patladığında sırtmamak elde değil. Aklını kaçırmış bir Gio eğlenceli olduğu kadar rahatsız edici de.

"Yüce Tanrım. Zamanın yarısında senin neyin var anlamıyorum." Alessio başını sallar ve içkisinin kalanını yudumlar.

"Duymadığım şey, bana yanıldığımı söylemen."

"Her neyse," diye gözlerini devirdi Aldo Gio'ya, "Rob konusunda ne yapıyoruz?" "Enzo'nun ikisiyle birlikte geride kalmasını düşünüyordum."

"Bundan nefret edecek," diyor Alessio.

"Muhtemelen." Başımı öne eğiyorum. "Ama yükselmek ve Forest Glen ve o bölgeyi ele geçirmek istiyorsa, istendiğinde ailemizdeki insanlarla ilgilenilebileceğini kanıtlaması gerekiyor."

"Yani Rob'un gözleri Wren'deyken, Enzo'nun gözleri Rob farkına bile varmadan Rob'un gözlerinde mi olacak? Çok zekice." Gio başıyla onaylıyor. "Bu saçmalığın arkasında durabilirim."

"Aynen öyle. Sadece bir haftalığına gitmiş olabilirim ama Rob'un kıcına bile güvenmiyorum."

"Sence anlayacak mı?" Aldo soruyor. "Göründüğü kadar aptal olduğunu sanmıyorum."

Kesinlikle göründüğü kadar aptal değil, ancak kafanız kıcınızda olduğunda, etrafınızdaki şeyleri gözden kaçırma eğiliminde olursunuz.

"Öyle değil, ama bence egosu etrafında olup bitenleri engelleyecek. Ne yaptığını fark edemeyecek kadar aptal düşünüyor,

ve bu beni kızdırıyor."

"Benim hakkım var," diye homurdanıyor Gio.

"Senin hakkın olabilir," diye iç geçirdim. "Ama Nicholas'ı ben alırım."

Yemek masasında Wren'in yanına otururken, "BUNLARIN HEPSİ HARİKA GÖRÜNÜYOR, MA," diyorum. "Her şeyi yapmana gerek yoktu."

"Oh, sen sus." Annem konuyu geçiştiriyor ama en çok sevdiği şeyi yaptığı belli oluyor. "Wren'i ilk kez evime davet edip ona artık ikram edemezdin. O zaman benim hakkımda ne düşünürdün?"

Homurdanıyorum. Elbette birilerinin onu ne kadar yemek servis ettiğine bakarak yargılayacağını düşünecektir. Kendimi bildim bileli sevgisini böyle gösterir. Hasta mı hissediyorsun? Buzdolabınız sadece ısıtmanız gereken yemeklerle dolu olacak. O zaten onları porsiyonlara ayırmış olacak. Ben market alışverişine bile gitmiyorum çünkü o hepimiz için alışveriş yapıyor.

"Bence her şey harika görünüyor, Camilla." Wren ona gülümsüyor. Tam tabağımdaki yemeklerden bir kepçeyle almak için elime aldığımda, Wren'in eli kalçamda gezinmeye başlıyor ve beni geriyor. "Beni yemeğe davet ettiğin için çok teşekkür ederim."

"O zevk bana ait. Sizinle tanışmak için can atıyordum. Umarım çok sert konuşmamışımdır. Uzun zamandır bu günü bekliyordum. Bana kalırsa, artık ailenin bir parçasısın."

"Bu benim için çok şey ifade ediyor. Gerçekten." Saldırısına devam ederken gülümsemesi Wren'in yüzünde kalıyor. Eli şimdi üst uyluğumda, sikimin başının dayandığı yerin hemen altında.

"Ne kadar zamandır Ravenna Heights'ta yaşıyorsunuz?" Annem soruyor.

Wren bunu düşünürken başını öne eğer. "Umm, on yıldan fazla oldu. Buraya oldukça gençken taşındım ve şehre aşık oldum."

Wren'in parmak uçları büyüyen aletimin başının etrafında dönüyor, vücuduma bir sarsıntı gönderiyor ve elimdeki çatalı düşürmeme neden oluyor. Porselen tabağa çarpan metalin sesi odanın içinde yankılanıyor.

"Sen iyi misin?" Wren soruyor. Ona bakan herkes bunun endişeyle karışık olduğunu düşünebilir ama ben bunun tamamen saçmalık olduğunu biliyorum.

Büyük bir içki alırken boğazımı . "Ben iyiyim. Ayağım kaymış olmalı."

"Bu çok hoş. Ailen de burada mı?" Annem hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor ama dikkatini tekrar ona vermeden önce bana attığı sinsi sırtışı kaçırmıyorum.

Lanet olası.

"Hayır, ne yazık ki. Artık hayatımın bir parçası değiller," diye yanıtlıyor Wren, elden ele dolaşan son tabaktan tabağına biraz yemek koyarken.

Taş kalpli bir piç olabilirim ama beni bu hale getiren işim. Wren'in ailesi olmadığını söylediğini duymak, donmuş olanın bir parçasını paramparça etmeye yetiyor. Aile benim için her şeydir. Kardeşlerim için.

"Bunu duyduğuma çok üzıldüm," diyor annem sempatik bir şekilde. "Artık bir ailen var." Göz kırıyor.

"Teşekkür ederim." Wren, eli sikimin başını daha sert ovalarken anneme tatlı tatlı gülümsüyor.

Eğer kesmezse, yine on beş yaşındaymışım gibi kalçamda pre-cum'dan ıslak bir nokta olacak. Şimdiden boxer'ımın sateninin sızıntıdan kafama yapışmaya başladığını hissedebiliyorum.

Gio'ya hızlı bir bakış atarken ağzımdan kaçmak üzere olan iniltiyi bastırmak için boğazımı temizliyorum. Bunu yaşamama asla izin vermezdi.

Etrafımda konuşmalar dönüyor ama ne söylendiği hakkında hiçbir fikrim yok. Wren'in zonklayan sikimin üzerindeki elinden başka bir şeye odaklanamıyorum.

Hafifçe eğilerek kulağına fısıldadım, "Bunun bedelini ödeyeceksin, *tesoro*."

Hayatımın en uzun saatymiş gibi hissettiren şey sonunda bitti. Dünyanın en kötü mavi topları için yarışıyorum. Bu noktada sikim düşerse hiç şaşmam. Wren tam olarak ne yaptığını biliyordu. Pantolonumun içine boşalmak üzere olduğumu hissettiği anda birkaç saniyeliğine bıraktı, sonra hemen geri döndü. Nereye girdap yapacağını ve bastıracağını biliyordu. O başparmak ölümcül.

Alessio bez peçetesini boş tabağının üzerine koyarken, "Yemek her zamanki gibi harikaydı anne," diyor.

Herkes mırıldanarak onaylıyor.

"Hepiniz oturma odasına çekilmek isterseniz limoncello'yu hazırlayıp getireyim." Işıldıyor.

"Wren'e tuvaleti göstereceğim ve hemen orada olacağız."

Wren'in kaşları soru sorar gibi kalkıyor ama sandalyesini itip uzattığım elimi tutarken tek kelime etmiyor ve körü körüne beni takip ediyor.

Bana duyduğu güvenle sikim seğiriyor, o güzel, dolgun ağzını pis bir fahişeymiş gibi mahvedeceğimi bilmeden.

Benim pis fahişem.

Koridorun sonunda banyoyu bulunca onu içeri ittim ve kapıyı arkamızdan kilitledim.

"Dizlerinin üzerine çök. Şimdi," diye .

Wren'in kocaman mavi gözleri bana bakarken ağzı şaşkınlıkla aralanıyor. "Ne?"

"Bütün gece benimle dalga ve bunun hiçbir sonucu olmayacağını mı sanıyorsun?" Ben tsk.

"Ama ailen hemen koridorun sonunda!" diye kekeliyor. "Bizi duyabilirler!"

"O zaman sessiz olsan iyi olur. Şimdi dizlerinin üzerine çök. Bir daha söylemeyeceğim."

Wren bir an bana bakıyor. Tam bana meydan okuyacağını düşündüğüm anda, yavaşça yere çöküyor, her seferinde bir diz.

"Aferin kızıma," diye inliyorum teslimiyeti karşısında. Gözlerindeki meydan okuma sikimi ağılatıyor. "Çıkar onu."

Wren beceriksizce kemerimi çekiştiriyor, İtalyan derisini tokadan çıkarmak için hafifçe mücadele ediyor.

Sonunda sikimi serbest bıraktığında içimden bir inilti daha çıkıyor. Kumaş bariyer artık onun yumuşak ellerinin bütün gece şeye dokunmasına engel değil.

Ağzı kalın kafayla aynı hizaya geldiğinde Wren'in nefesi kısa kısa .

"Aç."

Lanet olası herif bana kaşlarını çatacak kadar cüretkar.

"Aç şu lanet ağzını," diye homurdanıyorum, kalçalarımı yeterince ileri itiyorum, böylece dolgun dudakları kalın, mantar kafanın etrafında büzülüyor. "Şimdi, Wren." Elimi saçlarına doladım, sertçe geri çekmeden önce güzel bir parça yakaladım.

Wren bu hareket karşısında nefesini tuttu ve tam da yapacağını bildiğim gibi ağzını açtı.

Sert bir hamleyle içine girdim, boğazının arkasına vurdum ve öğürmesine neden oldum. Bana bakarken güzel mavi gözlerinde yaşlar birikiyor.

Dizlerinin üzerinde merhametime sığınmış, sikim ağzında ve gözyaşları yüzünden aşağı akarken çok güzel görünüyor.

"Em" diyorum, kalçalarımı esneterek.

Bu sefer beni bekletmiyor.

Yutkunurken dili şaftın etrafında geziniyor ve beni daha da derine götürüyor.

"Oh, lanet olsun." Hafif itişlerimi sürdürürken inliyorum. Sikim boğazının arkasına doğru her kayışında taşaklarım geriliyor. Dayanamayacağım.

Hafifçe geri çekildiğimde saçındaki elim sıkılaşıyor, dilinin başın etrafında dönmesine izin verdikten sonra tekrar içeri sokuyorum ve öğürürken çıkardığı tatlı ses banyoda yankılanıyor.

"Kimsenin duymasını istemiyorsan, o tatlı sesleri sadece benim kulaklarıma iyi edersin bebeğim." Aletimin etrafında uzun bir inilti çıkarıyor, kimin duyduğuna dair endişesi çoktan gitmiş.

"Senin gibi pis bir fahişe gibi bu güzel boğazından aşağı boşalacağım." Onun başka bir parçasını işaretleme düşüncesi neredeyse çok fazla. "Ama sadece benim için. Bu ilk kez birinin sikini emeyeğin son sefer olacak. Neden biliyor musun? Çünkü senin sahibin benim. Vücudunun her santimine sahibim, *tesoro*. Her santimine." *İt.* "Lanet olsun." *İt.* "İnç." *İt.*

Sikimin başı boğazının arkasına her çarptığında gözlerim yuvalarından fırlıyor. Aynı fikirdeymiş gibi çıkardığı inilti beni kendimden geçiriyor ve sıcak dölleri boğazından aşağı fişkırıyor.

Ve hepsini yutuyor.

"Aferin kızıma," diye gürlüyorum, yumuşayan sikimi dikkatlice ağzından çıkarırken, onu incitmek istemiyorum.

Nefesimizi tutarken ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Wren hâlâ dizlerinin üzerinde, elim saçlarında bana bakıyor. Parmaklarım yavaşça kafa derisine masaj yapıyor. "İyi misin?"

"Evet," diyor bir süre sonra usulca. Çenesi tükürükle kaplı ve rimeli akıyor ama bana hiç bu kadar güzel görünmemişti.

"Hadi," diyorum, elimi saçlarından çekip kalkmasına yardım etmek için uzatarak.

Wren aynadaki yansımasına bakarken "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kalıyor. Sesi biraz boğuk geliyor. "Lanet olsun sana, Matteo! Az önce burada ne yaptığımızı tüm ailen öğrenecek! *Annen* öğrenecek!"

"Sana söz veriyorum yapmayacaklar. Kimse bizi duymadı bile. Oturma odası çok uzakta." Bu düpedüz bir yalan çünkü gideli en az on dakika oldu ama bu konuda da endişelenmesine gerek yok.

Wren arkasını döndü ve yüzünde çılgın bir ifadeyle bana baktı. "Bizi duymalarından bahsetmiyorum. Bana bak!" Elini yüzünde gezdiriyor. "Sanki suratıma üç kurşun yemiş gibiyim."

Kendimi tutmaya çalışıyorum ama elimde değil. İçimden derin bir kahkaha patlıyor. "Az önce yüzüne bir yük aldın."

Wren göğsüme vururken "Kabalaşma," diye tersliyor. "Oraya geri dönmeden önce temizlenmeye çalışmama izin ver."

Beş dakika sonra Wren'in yüzündeki tüm makyaj ve tükürük izleri silinmişti. Saçlarını kendi standartlarına göre düzgün sayılabilecek kadar taramıştı. Ona dudaklarının hâlâ şiş olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

"Hadi şu bitirelim. Bu gece seninle başka planlarım var."

CHAPTER

KIRK BEŞ

WREN

"G io banyoda ne yaptığımızı kesinlikle biliyordu," diye homurdanıyorum annesinin evinin garaj yolunda el ele yürürken.

Genel olarak, akşam yemeği . Yemeğin ne kadar güzel olduğunu Kendi aileme sahip olmamanın yarattığı boşluğun boyutları. Evet, Delaney var ama bu bir annenin yerini tutmaz.

Bu geceyle ilgili hiçbir şey zorlama hissettirmedi. Sohbet şakalarla ve konuşmak istedikleri rastgele şeylerle akıp gitti. O eve adımınızı atar atmaz sevgiyi hissedebiliyordunuz. Ve bu Camilla'nın işi. Çocuklarını tüm bedeniyle seviyor. Onun tarafından bu kadar hoş karşılanmak kesinlikle harika hissettirdi. Elimden geldiğince o ana tutunmaya çalıştım çünkü böyle bir sevginin garantisi olmadığını herkes gibi ben de biliyorum. Ve tüm bunlar bittikten sonra Matteo ve bana ne olacağını kim bilebilir.

"O yapmadı." Matteo yanımda gülüyor.

"Özür dilerim. Gecenin geri kalanı boyunca bize attığı sırtışıları hayal mi ediyordum?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Tabii ki bilmiyorsun, seni yalancı piç. "Eğlendin mi?"

". Annen gerçekten çok tatlı." Keşke bütün anneler Camilla gibi olsaydı.

Matteo bana gülümsüyor. "Sana endişelenecek bir şey olmadığını söylemişim. O seni seviyor."

Tanrı'ya şükür. Tanıştığım ilk ebeveyn olduğu için utanmamam gerektiğini biliyorum ama utanıyorum. Kim sevgilisinin ailesiyle tanışmadan neredeyse otuz yıl geçirir ki? Görünüşe göre bu kaltak.

"Onunla konuşmak kolay. Size bu kadar yakın yaşıyorsa neden onunla tanışmadım?"

"Neredeyse her hafta onun evinde aile yemekleri yiyoruz ama onun da kendine ait bir hayatı var. Birkaç hayır kurumunu yönetiyor ve onlar için partiler planlayıp düzenlemeyi seviyor."

Anlaşıldı. Matteo akşam yemeği için oraya gideceğimizi söylediğinde, bu kadar çok yemek ve içecek beklemiyordum.

Bana bir shot bardağı limoncello uzattığında, herhangi bir tekila shot'ında yaptığım gibi geri fırlattım. Gio ve Aldo gülmeye başlar başlamaz yanlış bir şey yaptığımı anladım. Bildiğim kadarıyla limoncello yudumlanmalı ve tadına varılmalıydı. Camilla bana bunun yemekten sonra içilen bir içecek olduğunu çünkü limonun sindirime yardımcı olduğunu söyledi. Bu kadar güçlü alkol tadı olan bir şeyin buna nasıl yardımcı olabileceğini hala anlamıyorum, ama tartışmayacağım.

Matteo'ya evi görüldüğünde "Annenin limoncello tarifini istiyorum," diyorum.

"Bunun ayarlanabileceğine eminim. Sana nasıl yapıldığını öğretmesini istersen, bu onun bütün yılını alır." Kesinlikle olur. Ondan alabileceğim tüm brownie puanlarını kullanabilirim.

"Bu gece bizim için başka planların olduğunu söylemiştin. Bunların ne olduğunu paylaşmak ister misin?"

"Yüzmeye gidiyoruz," diye cevap veriyor ve beni biraz şaşırtıyor.

"Yüzmek mi?" . "Bir senin evinde kalıyorum ve o havuzu kullandığını hiç görmedim. Bir havuzun olduğunu fark ettiğini bile sanmıyordum."

"Elbette bir havuzum olduğunu biliyorum. Rob'u bütün gün dışarıda seninle kalmaya zorladığın her seferinde onu dinliyorum."

Rob'un adını duyunca gerildim. Matteo ya fark etmiyor ya da konuşmayı tekrar etmek istemiyor. Ne olduğunu söyledim ve söylediği gibi halledeceğine güvenmem gerekiyor.

"Git üstünü değiştir ve benimle dışarıda buluş," diyor ve ofisine gitmeden önce kıcıma hafifçe vuruyor.

Rob puştunun yakınlarda pusuya yatmadan havuzda huzur içinde dinlenebileceğimi bilmek gerçekten ferahlatıcı. Aslında, Matteo akşam yemeğinden önce eve geldiğinden beri onu görmedim.

Matteo çoktan havuzun sığ kısmında, iki flüt bulunan bir soğutucunun içinde bir şişe şampanya ile havuzun kenarında beklemektedir. Verandanın ışıkları kapalı ama havuzun ışıkları yanıyor ve mükemmel bir romantik ortam yaratıyor. Duyulabilen tek ses, yanlardaki oluklara hafifçe sıçrayan sudur.

Havuzun basamaklarına doğru ilerlerken Matteo'nun aç gözleri vücudumda geziniyor.

Siyah ipli bir bikinide karar kıldım. Üçgen kumaş parçaları D kuplarımdaki meme uçlarımı örtecek kadar büyük ve alt kısımlar oldukça arsız, çoğunlukla kığım tarafından yeniliyor, ama amaç da bu, değil mi?

Hiçbir zaman pürüzsüz, düz bir karnı olan bir kız olmadım. Ne kadar çok koşarsam koşayım, mekik çekersem çekeyim ya da kalorileri azaltırsam azaltayım, bir yerlerde hep yumuşak bir sallantı oluyor. Bazen sadece abur cuburlara bakarak beş kilo almış gibi hissediyorum. Bu berbat bir durum ve vücuttan nefret etmek hala gelip gidiyor, ancak yıllar geçtikçe bunu kabullenmeyi ve lanet olası kıyafeti giymeyi öğrendim. Bir erkek sizden öğrenebilir ama bir sonraki erkek size Matteo'nun şu anda bana baktığı gibi bakacak ve yüzüne oturmanız için yalvaracaktır. Ve dürüst olmak gerekirse? Biraz selülit ve çatlaklarla baş edemeyen bir erkek bana göre değildir.

"Seksi kışının buraya gelme zamanı gelmişti. Bunu tek başıma patlatmaya hazırlanıyordum," diyor Matteo, açgözlü gözleri göğüslerime kilitlenmişken.

"O kadar uzun sürmedi bile. Sen sadece sabırsızsın." Poker suratımı takınmamak için kendimi zor tutuyorum. İhtiyacım olan son şey planladığım dövmeği öğrenmesi. Delaney'nin getirdiği fondöten harika ama kuruması ve sertleşmesi bir dakika sürüyor. Ama bir kere kuruduktan sonra, o kaltak yerinden kıpırdamayacak. Sana hayatının en pis ve iğrenç saksosunu çektirip kusursuz görünebilirsin. Akşam yemeği için bunu giymeliydim.

"Ben mi? Sabırsız mıyım?" Ben havuzun basamaklarından yavaşça inip suyun içinden süzülerek ona doğru gelirken sırtıyor. "Sanırım beni başka biriyle karıştırıyorsun. Ben çok sabırlı bir adamım."

. "Evet, eğer istediğini elde edersen."

Matteo bana o külot düşüren gülümsemesiyle sırıtıyor.

"Bütün bunlar ne için?" Hazırladığı şampanya ve ambiyansı işaret ederek soruyorum.

"Seninle biraz vakit geçirebiliriz diye düşünmüştüm. Annemle buluşma işini sana yıktığımı biliyorum ve işler kötü giderse diye bir stres giderici hazırlamıştım." Soğutucudan açılmamış şişeyi çıkardı. "İçeyim mi?"

Başımı sallıyorum, mantarı patlatırken kollarındaki damarların hafifçe şişmesini izliyorum, patlama sesi arka bahçede yankılanıyor. Matteo iki flütü de doldurduktan sonra birini bana uzatıyor.

"Saluti," diyor flütünü uzatarak.

"Saluti," diye tekrarlıyorum, bardağı hafifçe onunkiyle tokuşturarak.

Şampanyanın ilk yudumu her zaman hafifçe , baloncuklar vücudumda yollarına devam eder. O tanıdık sıcak hissin vücuduma yayılmaya başladığını hissetmem uzun sürmez.

Matteo beni havuzun duvarına yaslayıp flütümü elimden alarak kenara koyarken, "Bu gece çok şakacıydın, *tesoro*," diye gürlüyor.

"Belki de oynamaya hazır olmadığın oyunlara başlamamalıydın." Dudaklarım baştan çıkarıcı bir sırıtışla yukarı kalkıyor ve ellerimi boynuna doluyorum.

Matteo burnunun ucu hafifçe benimkine değene kadar eğiliyor. "Ben her zaman uzun vadeli düşünürüm, bebeğim."

Dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce cevap verme şansım olmuyor, talep ediyor ve hepsini bir arada alıyor. Dili ağzıma girerken şampanyanın serinliğini hissediyor, zaten kendisine ait olana sahip çıkıyor. Vücudum ona boyun direnmiyor, alt dudağımı emmesine ve ısırmasına izin veriyor. Yumuşak ve tatlı değil. Hayır, dağınık ve çiğ. Bütün gece aramızda kaynayıp duran bastırılmış ihtiyacın ham hali Oral seks beni ancak rahatlattı ve uzun, kalın ve sert bir şey istememe neden oldu.

Parmaklarım saçlarına dolanmıştı, sonunda çekip hava almaya ikimiz de kısa nefesler alıyorduk.

"Yüce Tanrım," diye inliyor. "Seninle ilk tanıştığımda, sadece seni sistemimden atmam gerektiğini düşünmüştüm ama lanet olsun, beni tüketmişsin. Hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrim yok." Burnu hafifçe çenemde ve boynumda geziniyor, ta ki beni tahrik eden o süper hassas noktaya ulaşana kadar.

her seferinde içten dışa. "Damarlarımda akıyorsun, *tesoro*. Kendimi lanet bir bağımlı gibi hissediyorum, bu güzel, sıkı, küçük amcıkta bir sonraki düzeltmemi ne zaman alacağımı merak ediyorum."

O noktayı ısırdığında nefesim kesiliyor ve doğrudan merkezime bir karıncalanma hissi gönderiyor.

"Ve hepsi benim, değil mi?" Sol eli yan tarafımı aşağı yukarı okşuyor ve yol boyunca her bir kıvrımın tadını çıkarıyor. Matteo'yu her yerde hissetmeye kendimi o kadar kaptırmışım ki cevap veremiyorum. Aynı noktayı tekrar ısıyor, bu sefer daha sert. Acıtıyor ve yakıyor, ona doğru eğildiğimde tıslamama neden oluyor. "Oops. Zavallı küçük koşucum kanıyor. Cevap ver de seni temizleyeyim."

Sesi hiç üzgün gelmiyor ve benim de umurumda değil. Şu anda beni kullanıp istismar edebilirdi ve ben de daha fazlası için yalvarırdım. "Soru neydi?" Beynim sisin içinde. Etrafımda dönen kokusu sarhoş edici.

Beni cezalandırmak için tekrar ısıyor. Bu kez kanın derimdeki derin çukurlardan hafifçe aktığını, vücudumdan aşağı inmekten başka gidecek yeri kalmayana kadar şekli doldurduğunu hissediyorum. "Senden hepsinin benim olduğunu söylemeni istemiştin."

"Evet," diye nefes alıyorum gözlerim kapanırken, her şey bastırıyor. "O senin."

Matteo ödülüm için beni bekletmiyor. Dili dışarı fırlıyor ve köprücük kemiğimin üzerinden sızan kanı emerken ısırtığı yatıştırıyor. Kan izlerinin kısa inişi sırasında tenimi gıdıklaması içimde bir ürperti yaratıyor. Göğsünün derin bir inilti yükseliyor. "Tadının benimki gibi olacağını biliyordum."

Konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. Daha önce hiçbir erkek kanamamın sebebi olmamıştı ve hepsini bir arada durdurmamıştı. Sırılsıklam oldum. Matteo'yu bekleyen şeyle karışmak için direnen kloru hissedebiliyorum.

Hâlâ saçlarında olan ellerim, okşayan eli inişine devam ederken sertçe çekiştiriyor, göbeğimde hafifçe oynadıktan sonra doğrudan onunla onun arasında kalan küçük kumaş parçasına yöneliyor.

"Buna takım elbise denebilir mi?" diye soruyor başparmağı kumaşın altına girip pürüzsüz tenin üzerinde gezinirken.

"Evet." Bir taraftaki ipleri çözüp parmaklarını tembelce diğer tarafa geçirirken nefesim kesiliyor.

"Bunu Rob'un önünde mi giydin?" Ses tonunda, yanlış cevap verirsem aklını kaçıracağını bildiğim bir keskinlik var.

Başımı salladım. "Hayır."

"Aferin kızıma," diye gürlüyor Matteo, bir parmağı klitorisimi okşarken. "Bu sadece benim gözlerim için. Benim olana bakacak cesareti olan zavallı bir pii öldürmekten nefret ederim."

Matteo hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağını kabaca içime sokup hızlı bir tempoyla içeri ve dışarı pompalarken içimden tanımadığım bir ses çıkıyor. Başparmağı kabaca klitorisimin etrafında dönüyor, inlemelerim daha da artıyor ve arka bahçede yankılanıyor.

Duvarlarım parmaklarının etrafında kenetlenirken omurgamın tabanı karıncalanmaya başlıyor, verdiklerinden daha fazlasına ihtiyaç duyuyorum.

Sanki Matteo aklımı okuyabiliyor çünkü parmaklarını ve başparmağını aniden çekerek beni ağrılı ve boşlukta hissettiriyor. Sadece onun tatmin edebileceği bir his.

Matteo hızlı bir hareketle bizi döndürüyor, böylece yanlarımız havuzun kenarına bakıyor. Ellerini kıımda hissedip beni yukarı kaldırmadan önce sikini mayosundan çıkarmak için hızlı bir çalışma yapıyor. Bacaklarım tam zamanında onun etrafını sarıyor, o da beni kabzama kadar doldurarak eve çarpmadan önce.

Boğazımdan bir çığlık kopuyor, duvarlarım onu sıkıca kavıyor, asla gitmesini istemiyorum.

"Siktir," diye inliyor Matteo. "ok sıkısın amına koyayım." Kolunu kaydırıyor, böylece kıım tamamen ona yaslanıyor ve diğer elini serbest bırakıyor. Havuz güvertesine doğru eğiliyor ve yerde daha önce fark etmediğim küçük bir düğmeye basıyor. Bu hareket, sikinin içimdeki o noktaya sürtünmesine neden oluyor.

Kabarcıklar yüzeye çıkmaya başlamadan saniyeler önce havuzdan bir fokurtu yükseliyor. Bir jet açılıyor ve tam bağlandığımız yere nişan alıyor. Matteo hızlı ve öfkeli bir tempo tutturuyor, homurdanıyor ve dakikalar önce kanattığı noktayı ısıtıyor.

Serbest eliyle boynumdaki ipleri çözüyor ve küçük kumaş parçalarının suda yüzmesine izin veriyor. Çıplak meme ularımla onun iri göğsüne sürtünme hissi omurgamdan aşağı bir dalgalanma gönderiyor.

Jetten gelen su akışının gücü klitorisime tam olarak çarpıyor, durmadan, duvarlarımın ırpınmasına ve onun sert zonklayan horozunun etrafında spazm yapmasına neden oluyor.

Bu çok fazla. Hepsi çok fazla. Onu hissetmek, onun kokusu, ondan gelen hayvani sesler. Tıpkı pck gibi iğ. Bu bizim.

"Bırak beni Wren," diye homurdanıyor Matteo. "Bu jetin ve sikimin baskısının sana ne yaptığını hissedebiliyorum. Benim güzel küçük amcığım beni bir mengene gibi kavıyor.

Bırak gitsin."

Matteo hızını artırıyor, daha önce hiç olmadığı kadar sert girip çıkıyor. Güçlü itişlerinin ve klitorisime vuran suyun karışımı beni uçurumun kenarına gönderiyor. Son bir kez daha sertçe bastırıp sikini sağarken, onu da benimle birlikte uçurumun kenarına götürürken başım geriye düşüyor. Her şeyi hissediyorum. Her küçük nabız ve zonklama ve onun serbest bırakılması içimde derinlere dökülüyor.

Aşağı inerken ikimiz de bir süre hiçbir şey söylemiyoruz, ikimiz de hala orgazm sonrası yüksek sürüyoruz.

"İyi misin?" diye soruyor nefes almaya çalışırken. İyi, şu anda hissettiklerimi anlatmaya yetmez bile.

"Bacaklarımı hissedemiyorum," diye ve başımı omzuna yaslıyorum.

Matteo sert ve tatmin edici bir kahkaha atıyor. "Suyun içinde olmamız iyi bir şey çünkü seni düşürebilirdim. Geriye bir şey kaldığını sanmıyorum."

"Mmm. Her seferinde çıtayı yükseltmeye devam ediyorsun. Senin o horozun cidden etkileyici," diyorum usulca ben sürüklenmeye başlarken.

Bir süre bu şekilde kaldık, ben onun kollarında, başım omzunda, o içimde yavaşça yumuşarken, parmakları omurgamda hafifçe dans ediyor. Gece havasının neden olduğu bir ürperti içimden geçene kadar, içine yerleştiğimiz huzurlu sessizliği bozmadı.

"Yukarı çıkalım ve temizlenelim. Biraz uzaklaşmam gerekmeden önce seninle rahatlamak istiyorum." Matteo artık yumuşamış olan sikiinin başını içimden çıkarırken başımın tepesini öpüyor.

"Ne kadarlığına ?" Ayaklarım havuzun zeminine vururken soruyorum. "Ne kadar süreceğine bağlı. Belki bir hafta."

"Nereye gidiyorsun?"

"Ava gidiyorum."

CHAPTER FORTY-6IX

8ATTEO

TYapmak istediğim son şey Wren'i terk etmektir.

Sanırım Ravenna Heights dışında ilgilenmem gereken bir işim olduğunu düşündü, ama yok. Gerçekte, o muhteşem bir dikkat dağıtıcı. onun yanındayken dış dünyayı unutmamı sağlıyor.

Benim işimdeki bir adam her gece eve döndüğünde bu tür bir dikkat dağıtıcıya sahip olmak için adam öldürür. Bu yüzden onu elimde tutmaya niyetliyim. Ve bunu korumak için Christos'u öldürmem gerekiyor.

Nicholas sonunda bire bir görüşmeyi kabul etti. halletmesi gereken aile işleri olduğu için ülke dışında olduğunu iddia ediyor ama bu sadece bir bahane. Nicholas yüzleşmekten kaçmasıyla bilinir. Onunla savaşanlar ikinci ve üçüncü adamlarıdır. Korkak.

"Sence sana karşı dürüst olacak mı?" Alessio yolcu koltuğundan soruyor. Şu anda Nicholas'ın malikanesinin önüne park etmiş durumdayız. Gio ve Enzo arkamızdaki arabada bizi takip ediyor.

"Bence Gio'nun onunla ilgileneceğini bilirse ilgilenecektir." Tabii gerçekten o kadar aptal değilse. "Şu lanet işi bir an önce bitirelim. Christos'un aptal kıcını ne kadar çabuk bulursam, Wren'e o kadar çabuk dönebilirim." Kapımı açıp arabadan inerken iç geçiriyorum.

Nicholas'ın adamlarından bazıları kaldırımdan arabalarımıza doğru ilerlemeye başladı bile, her biri AR-15 ile silahlanmıştı.

"Bunun biraz abartılı olduğunu düşünmüyor musunuz?" Onlara seslenirken aynı anda Alessio'nun nefesinin altında "Yüce İsa" diye mırıldandığını duyuyorum. Ses tonundaki göz devirmeyi duyabiliyorum. Gülmemi bastırabiliyorum ama sırtıması için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Nicholas her zaman olduğundan daha önemli biri olduğunu düşünmüştür. Ayrıca dramatik. Çok ama çok dramatik.

"Patron kimseye güvenmez. Gelin, bekliyor," diyor ortadaki adam geldiği yöne dönmeden önce. Alessio ve ben geçtikten sonra yanındaki iki adam arkadan geliyor. "Diğer adamların da geliyor mu?"

"Hayır, onlara yapmamalarını söylediğimde insanları bıçaklıyorlardı, ben de onlara arabada beklemelerini söyledim." Tek bir bile yok. Yüzleri bile hareket etmiyor. Tamam o zaman. Şaka yok.

Malikâneye girdiğimizde Alessio, "Bu eğlenceli olacak," diye mırıldanıyor.

Görüş alanımızdaki her pencerenin yanında daha fazla silahlı koruma görev yapıyor.

Bakışlarım Alessio'ya kayıyor. Yüzümü nötr tutmaya dikkat ederek tek kaşımı hafifçe kaldırıyorum. *Ne oluyor lan?* Etrafta en iyi güvenliğin olması benim için çok önemli. Bu hayatı yaşadığınızda, uzun bir hayat olmayacağını bilirsiniz, ama sizi öldürmek isteyenlerin işini kolaylaştırmayacağınızdan da emin olabilirsiniz.

Ama bu?

Sağlam bir sisteme sahip olmak ile paranoyak olmak arasında ince bir çizgi vardır. Bu, paranoyaklık sınırını aştı.

"Sizinle ofisinde görüşecek." Gardiyan kapıyı sertçe iki kez çalar, içeri girmek için izin bekler ve sonra kapıyı açar.

Nicholas'ın ofisi yetmiş yaşındaki bir mafya babasından bekleyeceğiniz türden. Burası o inşa ettiğinden beri yeniden yapılmış gibi görünmüyor. Kalın, altın rengi vurgular odayı kaplıyor. Çok fazla viski içtiğim bir geceden sonra kusmuğum gibi görünüyor.

"Daha önce sadece benimle bir görüşme talep ettiğini hiç sanmıyorum Matteo," diyor Nicholas, uzak duvardaki tavandan tabana pencerenin önünde sırtı bize dönük olarak durduğu yerden. Yanında başka bir silahlı koruma duruyor. "Bu da doğal olarak bunun ne hakkında olduğunu sorgulamama neden oluyor."

Arkasına bakıp dönmesini beklerken sessiz kalıyorum. Bu bok parçasının bana böyle saygısızlık etmesine izin verirsem lanetleneceğim. Eğer iki yetişkin erkek gibi konuşmak istiyorsa, o zaman arkasını dönüp yüzüme bakabilir.

Gözler. Burada ikimiz de patronuz. Ben onun arkasına saklandığı korkaklardan biri değilim.

Bir ömür gibi gelen ama gerçekte muhtemelen sadece beş dakika süren bu süre, Nicholas'ın mümkün olan en dramatik şekilde yavaşça arkasını dönmesiyle sona erer.

"Oturun beyler." Nicholas, üzerinde iğrenç miktarda altın bulunan masasının önünde duran sandalyelere doğru kolunu uzatırken yüzüne sevimli bir gülümseme yerleştiriyor. Başka renklerin de olduğunu biliyor mu? "Yeni puro sevkiyatına bir çentik atmak için bundan daha iyi bir zaman göremiyorum. Viski?" diye soruyor içecek arabasını süsleyen kristal sürahidenden kendine bir içki doldururken.

"Saçmalamayı kes Nicholas," diyorum oturarak. "Bu bir sosyal ziyaret değil ve bunu sen de biliyorsun. Neler olup bittiğini bilmiyormuş gibi davranarak beni aşağılama."

Yüzündeki sahte gülümsemenin kayboluşunu izliyorum. "Çıkar ağzındaki baklayı o zaman. Bütün gün bekleyemem."

Durduramadan uzun bir iç çekiyorum. "Kendimi sabırlı bir adam olarak görüyorum Nicholas, gerçekten öyle. Ama şu anda beni gerçekten zorluyorsun."

Nicholas, "Bu ziyaretin neyle ilgili olduğunu hâlâ bilmediğimi düşünürsek, nasıl olduğunu anlamıyorum," diye itiraz ediyor.

"Christos." Adı dilimden dökülürken ses tonum sertleşiyor. "Ne olmuş ona?" Nicholas soruyor.

"Nerede o?"

"Neden bu bilgiye sahip olduğunuzu düşündüğünüzü anlamıyorum." "Kes. Kes. Saçmalık," diye . "Aptal bir adam olmadığını biliyorum, Nicholas. Neden onun nerede olduğunu bilmek istediğimi çok iyi biliyorsun." "Benim bununla hiçbir ilgim yok," diye tersliyor Nicholas.

"Ve bunun için sadece senin sözüne mi inanmamız gerekiyor?" Alessio sakince sorar.

Nicholas sürtünüyor. "Şimdi bana hakaret eden kim? Bunu yapmaman için sana hiçbir sebep vermedim."

Alessio sakinliğini koruyor ve tüm bu konuşmadan etkilenmiyor. Ama ben? Bu adamı öldürmeye hazırım. Ben hiç böyle sarsılmam. Öldürmeyi bir sonraki adam kadar seviyor muyum? Tabii ki seviyorum. Ama bunu asla belli etmem. Böyle durumlarda hep Alessio olurum ama bu seferki farklı. Bu kişisel.

Kendimi durduramadan yumruğum masaya çarpıyor. Üzerinde pespaye kışının ve metresinin resmi olan şatafatlı altın çerçeve masanın üzerinde paramparça oldu.

Yerde. Alessio ve Nicholas'ın muhafızları birbirlerine bağırırken arkamda silahların çekildiği kargaşayı duyabiliyorum.

"Bu onun nerede olduğunu söylemen için sana verdiğim son şans!" Kükrerim.

Nicholas göğsünü şişirip yumruğunu benimkinin yanına indirirken yüzü kıpkırmızı kesiliyor. "Burası benim evim, Matteo. Benim evim." Nicholas bana bakarken duraksıyor, göğsü öfkeyle ya da formda olmadığı için hızla inip kalkıyor. Muhtemelen ikincisi. "Benimle nasıl konuştuğuna dikkat etmeni öneririm. Sen daha bir sonraki nefesini alamadan yirmi adamım seni kurşun yağmuruna tutabilir."

İçimden yüksek sesli, manik bir kakhaha yükseliyor. "Sen her zaman herkesi hafife alan lanet olası bir aptalsın. Adamlarını çağır, ama benimkini bulmadan önce senin cesedini bulurlar. Sonra da Gio'yla uğraşmak zorunda kalacaklar. Bence Gio'nun her birine işkence edene kadar durmayacağını biliyorsun. Ancak o zaman acılarına son verebilir. Yeterince yalvarırlarsa tabii."

Bakışları odanın içinde gezinirken gözlerinin arkasında dönen tereddütü görebiliyorum. Bunların hiçbirini abartmadığımı biliyor. Evet, boku yedin dostum.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" Kendimi toparlarken takım elbisemin ceketini düzelterek soruyorum.

Nicholas ve ben birbirimize bakarak beş dakika geçirdikten sonra Nicholas sonunda yenilgiyle iç çekti. "Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Yeterince iyi değil." Bu muğlak cevabı kabul edeceğimi düşünmesi çok aşağılayıcı.

"Doğruyu söylüyorum. Baş muhafızlarımdan birkaçı bana kaypak davranmaya başladığını söyledi, biz de onu serbest bıraktık."

"Kaypak, nasıl?"

"Hayatın nasıl olduğunu biliyorsun. Sen ve ben bunun içinde doğduk. Bizim için farklı. Christos bunun içine doğmadı. Bence kendini kanıtlamaya çok hevesliydi ve kendisinin yapmaması gereken kararları vermeye başladı." Nicholas omuz silkiyor.

"Ve sen de onun öylece gitmesine izin verdiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"Tabii ki hayır," diye alay ediyor Nicholas. "Bu iş için kötü olur. Kimse bu kadar çaresiz biriyle uğraşmak istemez."

Haksız değil. Çaresizlik, göze alınamayacak hatalara neden olur.

"Peki ne yaptın?" Ondan bilgi almaya çalışırken diş çekiyoğmuşum gibi hissediyorum. Aslında... bu kötü bir fikir değil. Belki de Gio'yu çağırmalıyım. Bu işi hızlandırabilir.

"Onu uygun şekilde cezalandırdı ve rütbesini düşürdü."

"Öylece mi?" Ben soruyorum. Tanıdığım hiç kimse böyle bir rütbe indirimini hafife almaz.

"Aynen böyle."

"Ama şimdi nerede olduğunu bilmiyorsun." Bu bir soru değil ve bakışlarıma karşılık vermiyor. "Orada ne oldu?"

Nicholas bir kez daha iç geçirdi. "Bu bir aile meselesi, bunu anladığınızı biliyorum, bu yüzden tek söyleyebileceğim, rütbesini düşürdüğüm yerden sorumlu olan adam, onun henüz gelmediğini söyledi. Şu anda onu bulmaya çalışıyoruz."

Zamanımı boşa harcıyorum.

"Eğer onu ilk sen bulursan, o benimdir." Yanıt beklemeden kapıya doğru yöneldim. "Benim için bir zevkti diyebilirdim ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

Christos benim.

CHAPTER FORTY-6EVEK

WREN

"W Ne istiyorsun?" Telefonda mırıldanıyorum.
Sabah dokuzdan önce beni arayabilecek tek bir kişi tanıyorum. Bu kadar uzun süre bar vardiyasında çalışmak İç saat sabahtan nefret eder. Aklı başında hiç kimse öğleden önce kalkıp çalışmamalı. Ayrıca Matteo'nun çarşaflarının ve kabarık yatağının yumuşaklığı da yardımcı olmuyor. Bütün gün uyuyabilirmişim gibi hissettiriyor.

"Mutlu yıllar, sürtük!" Delaney kulağıma şarkı söylüyor. Bu kadar erken bu kadar neşeli olduğu için doğruca hapse . "Bugün dövme günü!"

"Ink öğlene kadar dükkanı açmıyor bile. Ne olmuş yani?" Sırt üstü yuvarlanırken halsiz bir şekilde söylüyorum.

"Sana doğum gününü kutlayan ilk kişi olmak istedim. Ama artık uyandığına göre, kışını yataktan kaldır. Yapacak işlerimiz var. Bu gece için kıyafet konusunda endişelenme. Ben sana bir tane aldım bile. Birkaç saat sonra görüşürüz."

"Bu akşam ne var?" Ölü bir çizgiye soruyorum.

"Ugh..." Telefonumu neredeyse bir haftadır boş olan yatağın Matteo'nun tarafına atarken inliyorum.

Ava gittiğinden beri hayatımda pek bir şey yaptığımı söyleyemem. Hâlâ çalışmama izin yok. Geri dönmem için Cain'e rüşvet vermeyi bile denedim ama tek "Üzgünüm bebeğim. Adamının ne kadar çılgın olabileceğini gördüm.

olsun. Onun iyi tarafında kalmayı tercih ederim." Sadık bir çalışan olduğum için bunu alıyorum.

Hain.

Fark ettiğim tek şey Rob ile hiç yalnız kalmadığımdı. Aldo, Matteo'nun gittiği ilk gün ofisinde yapması gereken işler olduğunu söyleyerek bir anda ortaya çıktı ve o zamandan beri burada. Enzo da bir girip bir çıkıyor. Sanırım neden geldiğine dair bahaneleri tükeniyor çünkü selam vermeyi bıraktı ve artık sadece gülümseyip el sallıyor.

Matteo, Rob'un Delaney geldiğinde nasıl davrandığını öğrendikten sonra bunun olması tesadüf değil. Sanki benim aptal olduğumu ve olup bittiğini bilmediğimi düşünüyorlar. Yine de minnettarım. Onunla yalnız kalmak artık beni çok rahatsız ediyor.

Bir yanım Matteo'nun doğum günümü kutlamak için burada olmamasından dolayı biraz hayal kırıklığına uğradı. Yine de ona doğum günümün ne zaman olduğunu bile söylemediğimi düşünürsek, bu konuda tam olarak kızamıyorum.

Umarım Delaney çılgın bir parti planlamıyordur. Matteo kesinlikle kendini kaybederdi ama... en iyi seksi hep o beni cezalandırırken yapıyoruz. O yüzden belki de biraz abartmanın zamanı gelmiştir. Neredeyse bir haftadır onu görmemenin üzerine kötü olmak mı?

Bu seks patlayıcı olacak.

"NEREYE GIDIYORSUN?" Aldo arkamdan seslenerek ödümü kopardı. İçgüdüsel olarak elime geçen ilk şeyi fırlattım. "Ah! Bu da ne?"

Telefonum suratına çarptı ve tam burnuna isabet etti.

"Oh kahretsin!" Az önce olanlardan dolayı donmuş bir halde, yani burnundan akmaya başlayan kanı görene kadar haykırıyorum. "Aman Tanrım. Çok üzgünüm, Aldo. İyi misin?" Fırının kapağında asılı duran el havlusunu kapıp ona doğru koşarak sordum.

"Hayır, iyi değilim! Sanırım burnumu kırdın." Aldo inleyerek havluyu elimden aldı. "Kim telefonunu birine öylece fırlatır ki?"

"Bu bir refleksti!"

"Peki gerçekten sana zarar vermek için burada olan biri olsaydım nasıl yardım çağırırdın?" diye soruyor başını geriye atarken.

"Bilmiyorum. O kadar ilerisini düşünmemiştim. Elime geçen ilk şeyi fırlattım ve kaçmayı planladım." Muhtemelen en iyi hamle değildi ama hiçbir zaman son kız olduğumu iddia etmedim.

"Durumsal farkındalığın üzerinde çalışmalısın."

"Evin içindeyim. Ben iyiyim," diyorum Aldo'yu neredeyse dışarı çıkardıktan sonra yere düşen telefonumu almak için eğilirken.

"Bizden birinin odada olduğunu bilmedikçe asla gardınızı düşürmeyin. Ama o zaman bile dikkat gereken insanlar var" diye uyarıyor Aldo.

Kimden bahsediyor bu?

Uyarısını anlamaya çalışırken cevap vermiyorum. Bazen tek yaptığının koşullara çıkmak ve işe gitmek olduğu sıkıcı hayatımı özlüyorum. Ama o geçmiş hayatımda Matteo yoktu. Şimdi iyi bir şeyin tadına baktığıma göre, onu asla bırakabileceğimi sanmıyorum. Tüm bunların sonunda beni bıraksa bile, bu karanlık dünyada bana gösterdiği küçük ışık parçasına tutunmaya devam edeceğim.

"Nereye gidiyorsun?" Aldo beni düşüncelerimden kopararak tekrar soruyor.

Ona söyleyeyim mi? Muhtemelen Matteo'ya rapor verecektir. "Delaney ile buluşacağım." İşte. Bu belirsiz. Hatta güvenli.

"Matteo biliyor mu?"

Gördün mü? "Hayır. Bu hafta bana pek mesaj atmadı." Bu bana ona kızmak için bir nedenim olduğunu hatırlattı. Ona iki günaydın mesajı attım ve ben günaydın mesajı atacak türden bir sürtük değilim. Peki karşılığında ne aldım?

Sessizlik. Lanet
olası sessizlik.

Aslında, aldığım tek şey 'Umarım iyi bir gün geçirmişsindir. Keşke evde seninle olsaydım' saçmalığı her günün sonunda. Üçüncü günden sonra mesaj atmayı bıraktım çünkü cidden bu saçmalık da neyin nesi?

"Şu anda odaklanmış durumda. Bu umursamadığı anlamına gelmiyor," diyor Aldo, kanlı havluyu lavaboya atarken.

Bunu biliyorum ama... "Yine de rastgele bir telefon görüşmesini ya da daha uzun bir mesajlaşmayı hak ediyorum. Birine mesaj atmak iki saniye sürüyor."

"Biliyorsun." Aldo başını eğiyor. "Bunun için ona bok atma demiyorum. Sadece her saniye seni düşünmediği anlamına gelmediğini söylüyorum. Adam aşk acısı çeken bir ergeni izliyor gibi."

"Her neyse," diyorum göz devirerek, yüzüme küçük bir gülümseme yayılıyor.

"Yüzümdeki tüm kan temizlendi mi?" Aldo soruyor.

Tanrım, telefonumu öylece yüzüne fırlattığıma inanamıyorum. "Evet, gitti. Tekrar özür dilerim."

"Merak etmeyin." Aldo el sallıyor. "Sana öyle sinsice . Gitmeye hazır mısın?"

"Benimle geliyor musun?" Umarım gelmiyordur. İhtiyacım olan son şey, dövme yaptırdığım için beni Matteo'ya ispiyonlaması.

"Birinin telefonunuzla başkasının yüzüne vurmadığınızdan emin olması gerekiyor. Şu anda ihtiyacımız olan son şey bir saldırı suçlaması," diye şaka yapıyor Aldo anahtarlarını havaya fırlatırken. "Hadi gidelim."

İçimde buna pişman olacağıma dair bir his var.

CHAPTER

KIRK SAĞ

WREN

"I Matteo'nun bugün bir şeyler yapmayı planladığını bilmediğini söyleyeceğim," diyor Aldo arabayı Black Raven Ink'in önüne paralel park ederken.

Şehrin en iyi yerinde değil ama aynı zamanda Ink'in Dirty Devils MC'ye ait, bu yüzden kimse hemen etrafındaki herhangi bir şeyle uğraşacak cesarete sahip değil. Eğer durum böyle olmasaydı bu Bentley'in tekerleklerinin çalınmasından endişe ederdim.

"Hayır, istemiyor. Bu aramızda kalırsa çok memnun olurum." Bakışlarımı ona yönelttim.

" "

"Biliyorum. Ama zamanı geldiğinde o köprüyü geçeceğim. Ayrıca, onun bu kadar alıngan olması hoşuma gidiyor," diyorum kaşlarımı oynatırken.

"Bu kadar yeter," diyor Aldo ve arabadan inerken konuşmayı bitiriyor.

Black Raven Ink bloğun köşesinde yer alıyor. Ama benim en sevdiğim yanı, binanın köşesinin camına siyah bir kuzgun resmedilmiş, yerden tavana kadar uzanan dev bir pencere ile yuvarlatılmış olması. Muhteşem ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

Aldo beni içeri kadar takip ederken Ink, "Görüyorum ki bekçi köpeğini de yanında , hayatım," diye selamlıyor.

"Gerçekten bir tane olmadan bir yere gidebileceğimi mi düşündün?" Bu noktada, tuvaleti tek başıma kullanabildiğim için şanslıyım.

"Çok komik," diye homurdanıyor Aldo. "Ben onun bekçi köpeği değilim. Matteo, onun başıboş bir yere gittiğini öğrenirse kıcıma tekme basar."

Homurdanıyorum. "Ne istersen söyleyebilirsin ama kuku yine de kukudur."

"Bu sözün böyle sanmıyorum," diyor Aldo.

"Elbette öyle." Sırıtiyorum. "Delaney daha gelmedi mi?" Delaney kapıdan vals yaparak içeri girmeden önce soruyu ancak söyleyebildim.

"Mutlu yıllar, sürtük!" Hepimizi irkiltecek şekilde bağırıyor. "Şampanya getirdim!" Bana sarılmak için elindeki şişeyi sallıyor.

"İkiniz de dövmeleğinizden sonra bunu yaptıracaksınız," diyor Ink, Delaney'nin arkasından yaklaşıp omzunun üzerinden uzanarak sallanan şişeyi elinden alırken.

"Hadi ama Ink. Parti yapma." Delaney surat asıyor.

"Üzgünüm, sevgilim. Kanını inceltir ve çok fazla kanamana neden olur. Bodrum görünümlü dövme hayatıyla ilgili değilim." Ink onu resepsiyon masasının arkasındaki mini buzdolabına yerleştiriyor. "Doğum günü kızı için sonra patlatırız."

Ki bu adil. DD'ye gelen bazı adamların Ink ortaya çıkmadan önce yaptırdıkları dövmeleleri var ve çok kötüler, çok çok kötüler.

"Heather'a ne oldu?" Buraya geldiğimden beri ilk kez arkasında kimsenin oturmadığını fark ederek soruyorum.

"Adının Brittany olduğunu sanıyordum?" Delaney soruyor.

"Öyle miydi? DD'ye her geldiğinde onu duymamaya çalışırdım çünkü sesi The Nanny'deki Fran'e benziyordu." Düşündükçe bile ürperiyorum. Ink'in onu neden işe aldığını hâlâ anlamıyorum. Ona sorduğumda, sadece büyük göğüsleri olduğunu söyledi. Ama büyük memeleri bile sesinin ne kadar sinir bozucu olduğunu görmemi engelleyemezdi.

"Oldukça eminim." Delaney başını sallıyor. "O sahte dövmeleleri Cyrus'un yüzüne vurduğunu hatırlıyorum, bir gece DD'de erkeklerin onlardan bir shot almasının onu tahrik ettiğini söylemişti."

"Çok çılgın bir geceydi." Ve her bir erkeğin üzerindeydi.

"Gerçek bu değil mi, sürtük," diye kabul ediyor.

"Adı Molly'ydi ve işe gelmeyi bıraktı. Ondan haber alamadım, ben de bunu işinin bittiği şeklinde algıladım," diyor Ink masanın üzerine eğilerek.

"Peki, bugün ne yapıyoruz?"

Dükkânın etrafındaki rastgele dekorla dikkatinin dağıldığını görmeyi umarak Aldo'ya bakıyorum ama hayal kırıklığına uğruyorum. Gözleri üçümüzün de durduğu yere yapışmış.

"Bu aramızda kalacak, bu yüzden rüzgar kanatlarının kapalı olduğundan emin ol." Parmağımla onu işaret ediyorum.

"Oh, bu çok iyi olacak." Aldo gülerek yerine oturur ve arkasına yaslanır. "Lütfen, devam edin." Yüzünü eğlenceli bir ifade kaplarken elini sallıyor ve takım elbiseli seksi adamların yaptığı gibi bacak bacak üstüne atıyor. "Ben sadece gösterinin tadını çıkarmak için buradayım."

"Muhbir olmadığını bilmek güzel," diyorum Ink'e dönmeden önce. "Vay canına, sevgilim." Ink ellerini havaya kaldırarak birkaç adım geri çekildi. ellerim gömleğimi kaldırmaya başladı. "Harikasın ve altı ay önce hepsini görmeyi çok isterdim ama Matteo'nun boktan listesinde olmak hayattaki hedeflerimden biri değil."

Ink beni çıplak mı görmek istemişti? Hm, o zamanlar şansım olsaydı ona lanet bir ağaç gibi tırmanmayacağımı söyleyemem. Ama şimdi değil. Aptal kalbim, Matteo'yla olan bu şeyin muhtemelen sadece kalp kırıklığıyla sonuçlanacağı konusunda beynimle aynı fikirde değil. Bazı insanların bu dövmeyi yaptırdığım için aklımı kaçırdığımı düşüneceğini biliyorum ama hiçbir şeyin olanlarla kıyaslanamayacağını biliyorum. Gittiğimde yanımda kalacak bir şey istiyorum.

"Kıyafetlerimi çıkarmayacağım, sapık." Gözlerimi deviriyorum çünkü gerçekten, erkekler neden sadece penisleriyle düşünüyor? "Tasarımım zaten üzerimde."

Meraklı bir Mürekkep masanın etrafından dolaşıyor, gömleğimi hafifçe yukarı kaldırıp siyah taytımın üst kısmını kalçamın hemen altına indirmeye devam ederken beni durdurmadan önce gösterdiğim küçük ten şeridine odaklanmıştı.

Mürekkep'in bakışları bana yöneliyor, kaşları havaya kalkarken alçak bir ısıklık çalıyor. "Senin bir ucube olduğunu biliyordum. Cyrus'un bana yirmi dolar borcu var."

Kaşlarım havaya kalktı. "Pardon?"

Cidden ucube olup olmadığıma dair bahse mi giriyorlardı? "Ne?"

Mürekkep masumca omuzlarını silkiyor. "Cyrus senin yastık prensesi olacağını düşünmüştüm ama öyle olmadığını biliyordum. Sen kesinlikle bir kovboy kızsın."

Aman Tanrım.

"Siz ikinizle yapamam." Başımı sallarken bir kahkaha attım. "Seni sevdiğim için şanslısın."

"Yani Matteo'yla kirli, kaba bir tarzda mı yaptınız? Bir hatıra istediğine göre oldukça iyi olmalı." Mürekkep sırtıyor. "Hadi yapalım şu işi."

Ink beni çoktan kurmuş olduğu sandalyesine götürüyor. Delaney'nin Sharpie ile çizdiği taslak hala görülebildiği için şablon yapmakla uğraşmamış. Ink'in dövmelelerindeki gerçekçilik tarzının tüm bu fikri hayata geçireceğini biliyorum. Umarım Matteo da benim kadar sever.

Ink çalışırken pek konuşkan değildir. İşe başlarken 2000'lerin başlarından kalma bir rock kanalını açtı. Dövmeler tabancasının çok hafif sesi benim için çok rahatlatıcı ve sakinleştirici. İğnenin deriye hafifçe batması da kendi içinde neredeyse rahatlatıcı.

"Sana dövme yapmama izin vermen için onca yıldır peşinde koştuğum şeyin bu olduğuna inanmıyorum, sevgilim." Mürekkep dövmeyi silerken başını sallıyor. "Yalan söylemeyeceğim, ilk dövmenin daha emo bir şey olacağını düşünmüştüm."

Emo mu? Liselerde neyiz biz? "Emo dövmesi tam olarak nedir?" Gülmemeye ya da ani hareketler yapmamaya çalışarak soruyorum.

Ink gülüyor. "Bilmiyorum... yarasa falan." "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diyorum, alaycı bir tonla.

"Sen ve Delaney asla hayal kırıklığına uğratmazsınız. Daha eğlenceli bir ikiliyle tanıştığımı hiç sanmıyorum." Mürekkep dövmeyi inceliyor. "Sadece beyazla biraz vurgu yapayım ve işimiz bitsin."

İlk vuruşta tısladım.

Kahretsin, bu acıtıyor.

"Vuruşlar çok acıttı. Hızlı gitmeye çalışacağım."

Yirmi dakika sonra işimiz bitti. İkinci deriyi takmadan önce mürekkep temizliyor.

"Bunlar çok güzel görünüyor!" Delaney ciyaklıyor. "Matteo bunları gördüğünde aklını kaçırarak. Eğer yatak odasında sana karşı alfa erkeği gibi davranmazsa, beni büyük hayal kırıklığına uğratacak."

Sen ben, kaltak.

CHAPTER

KIRK-NİKE

WREN

"Y Çok seksi görünüyorsun. Seni becerirdim," diyor Delaney bana son bir kez bakarken.

Black Raven Ink'ten ayrıldıktan sonra, onun evine gidip DD'deki sürpriz partime gitmeden önce hazırız, ki bu artık bir sürpriz değil çünkü Tanrı korusun, Delaney bir günden fazla sır saklıyor.

Otuzuncu yaş günü partisinin küçük siyah bir elbise anı gerektirdiğini ve bunun dışında bir şey giymenin iğrenç olacağını iddia etti. Kabul ettim çünkü beni Taylor Swift konserine gidiyormuşum gibi gösterecek bir kıyafete zorlamaya çalışmıyordu. Renkli kıyafetler benim kötü kaltak kişiliğimle .

İşte buradayım, hayal gücüne çok az şey bırakan siyah bir elbiseyle Delaney'nin önünde duruyorum. Derin V dekoltesi göğüs dekolterimi gizlemek için hiçbir şey yapmıyor ve kıkırmı zar zor örten küçük kumaş parçası tüm bacaklarımı göstermek için harika bir iş çıkarıyor. Delaney'nin seçmesine izin vermediğim tek şey ayakkabılarımdı. Bunları en az üç yıl önce internetten bulmuştum. Yapmamanız gerektiğini bildiğiniz alışverişlerden biriydi çünkü ne zaman giyeceksiniz ki? Aradan üç yıl geçti ve sonunda bu kaltakları kırdım. Hatta zavallı Aldo'yu onları alması için Matteo'ya geri götürdüm. Aldo sadece gezintiye çıktı. Bugün yapacak daha iyi bir işi olmadığını söylüyor ama adam perişan olmalı.

Topuklar siyah platform, ama onları muhteşem yapan asıl şey topuk. Gümüş bir tabanca. Ağzı topuğun ucu gibi. Kabzası topuğumun tam altında. Aldığımdan beri bu bebeklere takıntılıyım ve onları çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Sadece DD'ler için olsa bile.

Makyajım normalde yaptığımdan daha koyu oldu ve mavi gözlerimi ortaya çıkardı. Her şeyi bir araya getirmek için bunu koyu şarap rengi bir dudakla eşleştirdim. Saçlarım, Aldo ayakkabılarımı alırken Delaney'nin eklediği hafif dalgalarla sırtımdan aşağı dökülüyor.

Delaney ellerini hızlı hızlı çırparken bir çılgılık atıyor. "Çok eğleneceğiz! Haydi parti başlasın!" diye bağırıyor ve elimdeki debriyayı bana doğru itiyor.

Aldo kanepede oturduğu yerden rahat bir nefes alır. "Tanrıya şükür. İkinizin gerçekten de temizlenmek için sadece yirmi dakikaya ihtiyacınız olduğunu kastetmediğinizi bilmeliydim."

"Sadece otuz dakika oldu. Sakin ol, kardeşim," diyor Delaney gözlerini devirirken.

"İki saat oldu," diye Aldo. "İki lanet saat." Oh.

Delaney ve ben birbirimize yan gözle bakıyoruz.

Belki otuz dakikadan biraz fazla oldu ama iki saat olmadığını kesinlikle biliyorum.

"Ama sen öldün mü?" Delaney soruyor.

"Sanırım tekrar vurulmak daha eğlenceli olurdu," diyor Aldo ayağa kalkıp dairenin ön kapısına doğru ilerlerken.

Delaney'nin kaşları havaya bakışları onu takip ediyor. "Vuruldun mu?" diye seslenerek onu takip ediyor.

Kapıyı kapatıp peşlerinden giderken koridorun ilerisinde Aldo'nun "Bir ya da iki kez," diye cevap verdiğini .

DD'ye vardığımızda parti tüm hızıyla devam ediyordu. Her yer tıklım tıklım. Tüm Kirli Şeytanlar burada, artı birkaçı daha. Değer verdiğim bu kadar çok insanın bir araya geldiğini görmek kalbimi ne kadar mutlu etse de

Beni kutlamak için, tam ortasında Matteo büyüklüğünde bir delik var.

"Doğum günün kutlu olsun bebeğim," diyor Cain, kolunda Evan'la arkamdan gelirken.

"Mutlu Yıllar, Wren!" Gülümsüyor, uyumsuz gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. Kendini iyi hissettiğini biliyorum çünkü Evan'ın biraz bile neşeli olduğu tek zaman sigara içtiği ya da içki içtiği zamanlar. Alkol ve ot, sosyal Evan'ın ortaya çıkıp oynamasını sağlıyor.

Cain, Evan'ı uzaklaştırmadan önce, "Bu gece içkiler bizden," diyor.

Etrafa bakmak ve her şeyi içime çekmek için bir dakika ayırıyorum. Aldo köşedeki bir kabine yerleşti. Kulüp kızlarından bazıları onu çoktan bulmuştu ama hâlâ izliyor olacağını biliyorum.

"Bu boku başlatmak için tekila shotları!" Delaney, önünü kesen son çiftin arasından geçerken müziğin sesini bastırarak bağıyor. Kolları havada, dökülmesinler diye shotları tutuyor.

"Tamam," diye başlıyor Delaney bana shot'ımı uzatırken. "Misket limonlarım vardı ama arkada bir yere düştüler, o yüzden bunu çiğ çiğ içiyoruz, sürtük." Elinden shot bardağını alırken yüzümü buruşturuyorum. Limonumla birlikte küçük tuzlu kenar da gitmişti. Delaney kadeh kaldırmak için bardağını hafifçe kaldırıyor. "Lanet olası doğum günleri tarihindeki en iyi doğum gününü ve doğum günü seksi tarihindeki en iyi doğum günü seksini yaşamam dileğiyle. Kuku miyavlasa iyi olur."

İçimden bir kahkaha püskürdü. "O da neydi öyle?" "Bir tost, sürtük." Delaney sırtıyor. "Doğum günün kutlu olsun!"

Ben geri atmadan önce kadehleri tokuşturuyoruz. Tanıdık yanma ve ısınma hissi boğazımdan aşağıya, göğsüme ve mideme doğru ilerliyor. Hiçbir şey tekila gibi yakmaz.

"Teşekkürler," diyorum, gülümsemem gözlerime ulaşmıyor.

Sonraki birkaç saat bulanık geçti. Muhtemelen Delaney'nin boğazımdan aşağı döktüğü tüm içkiler yüzünden. Hafif sarhoşluk seviyesini geçtim ve hadi dans edelim moduna girdim.

Kalçalarımı müzik eşliğinde sallarken bile Aldo bütün gece beni yalnız bıraktı. Birkaç adam arkamdan gelip ellerini etrafıma sardı, ama en azından onları kaldırdığımda bir ipucu aldılar.

Bu gece dans etmek istediğim tek bir adam var.

Tam da Matteo'nun doğum günümü kaçırmayı yüzünden moralim bozulmaya başlamışken, bir çift güçlü kol beni arkamdan sarıyor ve kıcımı çekiyor.

ön taraflarına doğru bastırıyor. Vücudum bu istenmeyen temas karşısında gerildi. "Mutlu yıllar, *tesoro*." Tanıdığım derin, çakıllı bir ses Kulağımın herhangi bir yerinde gürleyerek beni anında rahatlatıyor. Nefesi boynumda geziniyor ve omurgamda bir ürperti yaratıyor.

Baş döndürücü bir his kalbime yayılıyor ve yüzümü kocaman bir gülümseme kaplarken göğsümün ağrmasına neden oluyor. "Buradasın."

"Tabii ki buradayım," diyor Matteo, köprücük kemiğimde neredeyse bir hafta önce ısırıp kan akıttığı yeri öpüyor, diliyle etimi yalıyor. "Gerçekten böyle bir şeyi kaçıracağımı mı düşündün?"

Hayır, ama... "Doğum günümün ne zaman olduğunu sana hiç söylemedim, bu yüzden senden bir şey beklemiyordum." Bu yüzden en başta bu konuda üzülmemeliydim ama lanet olsun, üzüldüm.

"Aklımdan çıkaramadığım tek kadınla ilgili en küçük ayrıntıyı bile öğrenmeyeceğimi düşünmen beni yaralıyor." Kulağımı ısırdı. "Dans et benimle, doğum günü kızı."

Kalçalarımı ritme göre sallayıp hafifçe ona sürtünürken kalın, uzun ve sert bir şeyin kıcıma bastırdığını hissediyorum. Matteo ellerini kalçalarımın götürüp tam ikinci derinin olduğu yere bastırdığında ağzımdan küçük bir tıslama çıkıyor.

İyi bir yanık. Matteo'nun ellerinin üzerimde olması ve nefesinin boynumda gezinmesi neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Başımı geriye atıp omzuna yaslıyorum ve boynumu eğerek ona saldırısı için daha iyi bir erişim sağlıyorum.

Dudakları boynumdan aşağıya doğru iniyor ve diliyle ıslak bir iz bırakıyor. "Bensiz evden çıkarken bunu giydiğin için seni cezalandırmalıyım."

"Artık buradasın, değil mi?" İnemelerimi bastırmaya çalışarak nefes veriyorum.

"Evet." Boynuma sokuluyor, bana daha sert sürtünüyor. "Şimdi öyleyim, *tesoro*. Ama yarın sabah, doğum günün olmadığı bir zamanda, seninle dışarıda tek başına giyebileceğin kıyafetler ve kolunda şövalyen varken giyebileceğin kıyafetler hakkında biraz sohbet edeceğiz. Spoiler uyarısı," diye homurdanıyor bir göğsünü kabaca avucunun içine alırken, "bu onlardan biri değil."

Zapt etmeye çalıştığım inilti benden kaçıyor, etrafımızdaki kalabalık tarafından bastırılıyor. "İyi görüldüğümü sanıyordum."

"Çok lezzetli görünüyorsun. O kadar lezzetli ki senden bir ısırık daha almak istiyorum. Benim için tekrar kanını akıtmak istiyorum." Sözleri, sesinin derin gürültüsüyle birleşince bacaklarımı güçsüzleştiriyor. Eğer kolları beni sarmış olmasaydı, yerde Matteo tarafından yalanıp yutulmak için yalvaran muhtaç, ıslak bir su birikintisi olurdu. "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Geçen sefer amın sıırıslıklamdı." Sinirli bir hırıltı çıkarıyor. "Hadi ama."

Azgın beynim, dans alanından dışarı sürüklenmeden ve arka koridordan dinlenme odasına doğru ilerlemeden önce az önce söylediklerini işlemeye zaman bulamıyor. Matteo kapıyı çarparak kapatıp kilitlemeden önce beni neredeyse içeri fırlatıyor.

"Günler oldu," diye , bana doğru ilerlerken sesi sertleşiyor. Belki de içgüdüsel bir şey, ama aklımın bir köşesinde onun attığı her adımda bir adım geri çekildiğimi hissediyorum.

Neden bahsediyor bu?

"Günler mi?" Sırtım dolaplara çarptığında söyledim.

Bu biraz tam bir döngü anı. Sadece birkaç ay önce, tam olarak aynı noktadaydık. Bir ıslaklık dalgası bastırıyor. Kalçamın iç kısmından aşağı doğru süzölmeye başladığını hissedebiliyorum. Muhtemelen külot giymemek için iyi bir zaman değildi. Bir kızın külot çizgileri ya da Matteo'ya bir ağaç gibi tırmanmak istediğimin kalçamdan aşağı damlayan kanıtları arasında seçim yapmak zorunda kalması berbat bir şey.

Matteo'nun ağzı kıpırdıyor, ama kulaklarımı tırmalayan gelecek olanın beklentisi yüzünden hiçbir şey duyamıyorum.

"Ne?" Zar zor çıktım.

"Dedim ya, günler oldu." Matteo ellerini başımın üstündeki dolaplara vuruyor. Onunla ilgili her şeyden etkilenmeye başlıyorum. Sıcak ve baharatlı kokusu, kalan azıcık kontrolü elinde tutmaya çalışırken kollarındaki kasların esnemesi. Göğüs göğüse ve burun burunayız. Benim alanıma daha fazla girebilmesinin tek yolu içeri girmesi. *Lütfen içeri gel, şövalye. Sırıslıklam olmuş amımı tatmin edecek tek şey onun uzun, sert, kalın siki.* "Benim olanın tadına bakmayalı günler oldu."

Matteo'nun ağzı benimkine çarpıyor, tepki vermemi ya da ona izin vermemi beklemek için zaman kaybetmiyor. Sadece alıyor. Dili yalıyor, girdaplar çiziyor ve ağzımın her santimini keşfediyor, yol boyunca alt dudacağımı ısırtıyor.

Ellerim saçlarına dolanıyor, sertçe çekiştirdikten sonra ağzına doğru inerken onu kendime yaklaştırıyorum. Elleri vücudumun her yerinde. Yanlarımı okşuyor, göğüslerimi yoğururken kabaca avuçluyor. Ellerimin direncine karşı geri çekildiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

"Tanrım," diye inliyor, göğüslerimi birbirine bastırıyor, böylece elbiseden daha da dışarı taşıyorlar. Bir kez daha kavradığında meme uçlarım dışarı çıkacak. "Tam da bundan daha iyisi olamaz diye düşünürken, gidip aklımı başımdan alıyorsun. Hiç olmamıştı..." Gözleri aç bir şekilde vücudumda geziniyor. Göğüslerimi bırakmadan önce kabaca "Bunu lazım" diyor, elbisemin altından hızla tutup başımın üzerinden yukarı kaldırıyor.

Sert meme uçlarım dinlenme odasının serin havası yüzünden acıyor ve onları inanılmaz derecede sertleştiriyor. Onlara dokunmazsa ölecekmişim gibi hissediyorum.

Matteo keskin bir nefes alıyor, zar zor "Sütyen yok," diyebiliyor, sonra da aşağı inip sıkı bir tomurcuğu ağzına alıyor ve dakikalar önce ağzıma yaptığı saldırıyı sürdürüyor.

"Sütyen bu elbiseye uymazdı," diyorum, sonra meme ucumu ısırırken yüksek sesle tışlıyorum. Sertçe. *Ahh*. "Vay anasını! Bu ne içindi?"

Dili acıyı dindirmeye çalışarak acının üzerinde geziniyor. "Bu, ben yokken sütyen takmamanın sorun olmayacağını düşündüğün içindi. Eğer bana ait olana baktığı için bir piçi öldürmek zorunda kalırsam, bu senin suçun olacak."

Söylediklerinin tamamen delice olduğunu umursamayacak kadar tahrik olmuş durumdayım. Beynimin bir kısmı o sahiplenici davrandığında beni tahrik ediyor. Peşinden koşmayı sevdiğim bir heyecan.

Elleri yanlarımda gezinmeye başlayınca ağzım açık kalıyor; nereye gidecekleri beklentisi neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Kalçalarıma geldiklerinde elleri donuyor.

"Bu ne?" diye soruyor, göğsümden çekerek. "Ve lanet külotun nerede?"

Hassiktir.

Dövme.

Matteo'nun sorgulayan bakışları yüzümü tarıyor, bir tür cevap arıyor. Geniş gözlerimi içine çekerken kaşları daha da aşağı iniyor. Yavaşça dizlerinin üzerine çökerken göz temasını kesmiyoruz. Ancak o zaman bakışlarını ellerinin altındaki ikinci deriyi hissettiği yere kaydırıyor.

"Düşündüğüm şey bu mu?" diye gürleyerek başparmağını hafifçe üzerinde gezdiriyor.

"Eğer bunun bir dövme olduğunu düşünüyorsan, evet, düşündüğün şey bu," diyorum aptalca. Hâlâ tamamen giyinikken ona karşı çıplak olma hissi beni ürkütmeye başlıyor. Daha önce verdiğim karardan hiç pişmanlık duymamıştım ama şimdi ikinci kez sorguluyorum. Ya gerçekten nefret ederse? Bir deliğe girip ölebilmek için toprağın beni yutmasını isteyeceğim.

"Bunun lanet bir dövme olduğunu biliyorum, Wren." Matteo gözlerini deviriyor. "Bunlar parmak izi mi?" Sesinde tam olarak anlamlandıramadığım bir gerginlik var. İçimdeki bazı sezgiler bunu doğru cevaplamam gerektiğini söylüyor, yoksa bu konuşma çok kötü gidebilir. Ve eğer kediciğim yakında biraz krem almazsa, isyan edeceğim.

"Evet," diyorum yavaşça, bunun doğru cevap olup olmadığından emin değilim.

Nefesimi tutup cevap vermesini bekliyorum. Matteo bir saat boyunca hiçbir şey söylemiyor ve sonunda aynı tonda, "Kimin parmak izleri bunlar?" diye soruyor.

Kimin parmak izleri bunlar?

Bu adam gerçek mi?

Eğer rastgele bir adamın parmak izlerini vücuduma dövme olarak yaptıracığımı düşünüyorsa suratını yumruklayacağım. Şaka bile yapmıyorum. Yaparım amına koyayım.

Birkaç hızlı nefes alıyorum ve kendimi kaybetmeden ona cevap vermek için kalan tüm sabrımı toplamaya çalışıyorum. "Onlar senin..." Kalın kafasına sokmayı umarak yavaşça söylüyorum.

Oda sessiz ve Matteo'nun ayağa kalkmadan önce burun delikleri şişerken keskin bir nefes alışını duyuyorum.

"Ne-" Ne yaptığını sormaya başlıyorum, ta ki onun çılgınca kemerini ve pantolonunu çözdüğünü görene kadar. Gecenin büyük bir bölümünde arkadan işkence ettiğim sert sikini çıkarıp uzun, sert bir vuruş yapıyor.

"İçinde olmak istiyorum," diye geveliyor. Elleri kıkımın altında, bacaklarımı etrafına sarabilmem için beni yukarı kaldırıyor. Sikiinin başı klitorisime baskı yaparak beni haykırmaya zorluyor. Ellerinden biri sikini tutmak için kıkımdan ayrılıyor, yarığımdan aşağıya ve onun için damlayan girişime yönlendiriyor. Sadece onun için.

Beni bekletmiyor, eve çarpıyor. Tüm hava ciğerlerimi terk ediyor, ağzım açık kalırken sessiz bir çılgılık atıyorum ve başım dolaba çarpıyor. Arkamda donuk bir ağrı zar zor kaydediliyor

ama bu his Matteo'nun belirlediği hızlı ve sert tempo karşısında çabucak kayboluyor.

Yüzü vahşileşiyor ve tüm kontrolü kaybetmiş bir şekilde içime giriyor. Duvarlarımın onun etrafında dalgalanmaya başladığını hissedebiliyorum ve dayanamayacağımı biliyorum. Bu gece çok fazla birikim oldu. Beklenti bu dansı çok daha yoğun hale getirdi. Açısını hafifçe ayarlıyor ve beni çığlık attırıyor. Her vuruşu içimdeki o küçük noktaya çarpıyor. Başka hiçbir erkeğin vuramadığı noktaya.

"Gel, Wren," diye homurdanıyor Matteo. "Benim için gel." Duvarlarım onun sözleriyle gerilmeye başlıyor, tanıdık karıncalanma hissi omurgamın tabanında büyüyor ve ayak parmaklarıma doğru ilerliyor. "Evet. İşte bu kadar." Matteo aramıza uzanıyor ve içime girip çıkarken aynı hızda klitorisimi okşuyor. Hepsi bu kadar sürdü. Bir itiş daha ve ben onu bir mengene gibi kavrayıp sikini sağıyorum. Yeterince tutarlı olsaydım, boğuk bir inilti çıkarırken gözlerinin kafasının içine yuvarlandığını görürdüm, salgısını içimin derinliklerine döküyordu.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, içimde yumuşadığını ve karışımımızın kalçamdan aşağı damladığını hissediyorum.

"Gerçekten parmak izlerimi dövme mi yaptırdın?" Matteo, nemli alnı benimkine yaslanırken inanamayarak sert bir kahkaha atıyor.

"Evet," diyorum utanarak. "Anladığım kadarıyla beğendin? Bunu kendim için değil, senin için küçük bir doğum günü hediyesi olarak yaptım."

"Bayıldım Wren," diyor başparmaklarını her iki tarafa hafifçe sürterken. "Dokunmamam gerektiğini biliyorum ama elimde değil. Teninin o kısmını görecektir cesareti olan her erkek ölmeden önce benim olduğunu anlayacak."

"Neden ölsün ki?"

"Çünkü benim olana baktığı için onu öldüreceğim." Sanki çok önemli bir şey değilmiş gibi, sanki her gün böyle bir şey oluyormuş gibi söylüyor.

Siktiğimin psikopatı.

Hayatımdaki tüm erkekler deli.

Matteo pantolonunun içine geri sokmadan önce elbisemi bana fırlatıyor. "Oraya geri dönüp partinin tadını çıkarmalıyız. Evde senin için bir hediyem var. Cimri olduğumu ve sana bir şey almadığımı düşünmeni istemiyorum."

Ne? Hayatımda bir kez bile Matteo'yu ucuz bir pislik olarak tanımlamadım.

"Merak etme." Gölüyorum. "Bence güvendesin. Doğum günüm olduğunu bildiğini bile bilmiyordum."

"Kendim araştırmamış olsaydım bile Delaney'den öğrenecektim. Kendisinden çok ilginç bir telefon aldım."

"Tanrım," diye inliyorum. "O deli sürük ne dedi?"

"Bana kısaca sana DD'de bir parti vereceğini ve eğer gelmezsem beni bizzat avlayacağını ve kullanılmış bir voodoo bebeği gibi görünene kadar taşaklarım defalarca iğne batıracağını söyledi."

"Çok özür dilerim." Elbisemi düzeltirken gülmekten kendimi alamıyorum. "Yemin ederim söylediği saçmalıkların yarısını nereden bulunduğunu bilmiyorum."

"Her şey . Hayatında böyle biri olduğu için mutluyum." "Ben de."

Ona yumuşakça gülümsedim. "Hazır mısın?"

Matteo gülümsememe karşılık veriyor. "Seks saçını düzelt, ben de ." Lanet olsun.

CHAPTER ELLİ

8ATTEO

T olmak istediğim son yer DD'nin yeri.

Ama bugün Wren'in doğum günü ve onu neredeyse bir haftadır görmedim.

Şimdi geri döndüğüme göre, onunla ilk seferimin dinlenme odasındaki çalışan dolaplarına karşı olmasını istememiştim, ama onu almak için sabırsızlanıyordum. Onu odanın öbür ucunda, kaygısızca dans ederken gördüğümde, odadaki her erkek gözlerini ona dikmiş, küçük siyah elbisesinin biraz yukarı kalkması ya da hafifçe aşağı inmesi için dua ediyordu. Onun sadece benim görebileceğim yerlerini istiyorlar.

İşte o zaman kırmızıyı
gördüm. Ben dans
etmem.

Ama kendimi ona doğru saldırırken buldum. Bildiğim bir sonraki şey, ona sahip olduğumdu. Sahiplenici miydi? Evet. Umurumda mı? Kesinlikle umurumda değil.

Bunu da aldığına inanamıyorum. Hayatımda gördüğüm en ateşli şey olmalı.

Bana önceden söylemediği için kışına şaplak atmalıyım.

"Dövmeyi kim yaptı?" Öylesine sordum. Gördüğümde beri beni öldürüyor.

Wren'in bana baktığını hissedebiliyorum ama koridorun sonuna odaklanıyorum. Duymak istemediğim cevabın onun yüzünde yazılı olduğunu görmeyi göze alamam. Bu beni kızdıracak.

"Mürekkep yaptı" diye cevap verirken dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bu gerginlikten bir nebze de olsa kurtulmak umuduyla boynumu yana yatırıp kırıyorum.

Mürekkep'ti.

Sadece Ink'ti.

"Oh." Sakince cevap vermeye çalışıyorum ama ses tonum bana bile korkutucu geliyor. "Bu iyi mi?" Wren soruyor. Sesindeki tereddütü duyabiliyorum. "Sen ne düşünüyorsun, Wren?"

Bara giden koridorun sonunda durdu ve dönüp bana baktı. "Sadece Ink'ti! Büyük bir mesele olacağını düşünmemiştim."

Büyük bir mesele olacağını düşünmedin mi?

"Bana deliymişim gibi bakmaya cüret etme, Matteo!" diye tersliyor.

"Sana deliymişsin gibi bakıyorum çünkü sen delisin! Neden Ink'in vücudunun herhangi bir yerine dövme yapmasının sorun olmayacağını düşünüyorsun?" Sesim yükseldikçe insanlar bize doğru bakmaya başlıyor. "Ben orada olmadan!"

"Böyle bir şeyi ilk kez duyduğunuz için bunu size söylemekten nefret ediyorum ama hiçbir şey yapmak için izninize ihtiyacım yok."

Derin nefesler alarak bir tür kontrolü geri kazanmaya çalıştıkça bu duruma sabrım hızla azalıyor.

"Dikkat et Wren," diye homurdandım. "Burada kendimi zar zor toparlıyorum. Bana pişman olacağın bir şey yaptırma."

Kollarını göğsünde kavuştururken başını geriye atıyor. "Peki tam olarak neyden pişmanlık duyacağım?"

"ait olana dokunduğum için Ink'i öldürüyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?!" diye bağırıyor.

Ona bağırarak üzereydim ama gürültülü patlama sesi ve kalabalığın çığlıklarıyla kesildim.

"Yere yat!" diye bağırıyor uzaktaki bir adam. "Silahı var!"

Kalabalığı tarıyorum, Gio, Enzo, Aldo ve Alessio ile herhangi bir şekilde temas kurmaya çalışıyorum, ancak yetersiz kalıyorum.

"Cain'in ofisine git," diyorum Wren'in yanına çömeldikten sonra. "Kapıyı kilitle ve ben seni almaya gelene kadar kimsenin içeri girmesine izin verme. Anladın mı?"

Bana bakarken iri mavi gözleri korku dolu. "Nereye gidiyorsun?"

"Herkesin güvende olduğundan emin olmak ve Cain'in kendi bölgesine ateş açmaya cesaret eden her kimse onun icabına bakmasına yardım etmek için. Olduğun yerde kal."

Şu an barda vücut kontrolü yapıyorum.

Wren'in Cain'in ofisine sağ salım gittiğine inanıyorum çünkü arkama bakma riskini göze alamam.

Kalabalığı bir kez daha hızlıca taramak için duraklıyorum, bu sefer insanlar dışarı çıkmak için çabalarken girişin yakınında Alessio'yu görüyorum. Onunla göz göze geliyorum ve bana el sallıyor.

Onu çoktan yakalayıp öldürmüş olsalar iyi olur çünkü elime geçerse onu paramparça edeceğim. Eğer bu korkak, kız arkadaşımın bulduğum bir yeri havaya uçuracaksa, en azından bunu yaparken gözlerimin içine bakacak kadar taşaklı olabilir.

"O öldü mü?" Sonunda ite kaka ilerleyip Alessio'ya ulaştığımda soruyorum.

Yüzündeki acımasız ifade çenemi sıkımda neden oluyor. "Hayır. Onu bulamayız."

"Onu bulamıyorum da demek?" Zar zor çıktım.

"Bilmiyorum. Cain'in kardeşleri ve Gio şu anda onu bulmaya çalışıyorlar."

"Enzo ve Aldo mu?" Enzo'nun Gio ile gitmemesine şaşırdım.

Gio onu himayesi altına almaya çalışıyor.

Alessio yanımdan geçip başını sallıyor. "İşte orada." Bakışlarını takip ederek onları barın duvarına dayanmış, kalabalığı tararken fark ediyorum. "Wren nerede?"

"Ona Cain'in ofisine gitmesini ve ben gelip onu alana kadar kapıyı kilitlemesini söyledim. Neler olup bittiğini bilmiyorken ve Christos hâlâ dışarıdayken onun burada olmasını riske atamam." Benimleyken ona bir şey olmasındansa Gio'nun bana işkence etmesini tercih ederim.

"Sence bunu o mu yaptı?"

"Aklımdan geçti. O bok parçasının bu kadar çabuk ortadan kaybolacağını düşünemiyorum." Çaresiz adamlar her zaman hata yapar. Açgözlülükten. Onları özensiz yapar.

"Biliyorum. Cyrus, ateş edilen yere doğru koşmaya başladığında Gio'nun hemen arkasındaydı. Çılgın piçler." Alessio başını sallıyor.

"Sadece susamışlar."

Alessio, "Bir susamışlık var, bir de aptallık var," diyor. "Bence ikisi de henüz bulamadıkları bir yüksekliğin peşinde."

Alessio başını eğip dışarı çıkmadan önce bir süre beni inceliyor. Ben de onu takip ettim. Cain, Evan'ı yanına yatırmış, birkaç adamı da DD'nin loş otoparkında duruyor. Ben yaklaşırken Cain bana bir şey fırlattı. Bir refleksle yakaladım.

Mermi kovanını incelerken kaşlarımı indiriyorum. "Bu bir tabancadan."

"Bu lanet olası pislik *benim evime* gelip ve evime ateş et," diye bağıyor Cain. "Başladı orospu çocuğu. Başladı." Cain gözlerini vahşice bana çeviriyor, boynundaki damar tam yılanın başının olduğu yerde zonklıyor. "Daha önce sadece yarı ilgiliydim çünkü kimse ailemize bulaşamazdı ama Evan içerideydi dostum. Eğer bu pisliği yakalarsan, ben de ondan bir parça alırım."

"Hepimiz sakinleşelim," diye ikna etmeye çalışıyor Alessio. "Eğer gerçekten o değilse sadece tek bir adama odaklanmak istemeyiz."

"Başka kim olabilir ki?" Cain kükreyerek Evan'ın sıçramasına neden olur. "Evan içerideydi. Lanet olası Evan!"

"Anlıyorum, ama bunu iyice düşünmemiz gerekiyor, yoksa ondan başka kimse istediğini alamayacak."

Alessio'nun haklı olduğunu biliyorum ama Cain'in nereden geldiğini daha iyi anlıyorum. O kan istiyor ve ben de istiyorum. Wren'le ikinci kez birlikteyim ve bir silahlı saldırı oldu. Böyle tesadüflere inanmam.

Aldo'ya onu ofisinden çıkarması için mesaj atarken Cain'e, "Wren'i eve götüreceğim, sonra da ne haltlar döndüğünü anlayabiliriz," diyorum.

Cain başını sallar. "Ben de Evan'a aynısını yapacağım. En azından Hades'in o amcığı ısıracağını biliyorum."

O ısırığın ucundaki kişi için neredeyse üzüleceğim.

Neredeyse.

Bana doğru gelen ayak sesleriyle arkamı dönüyorum, elim ceketimin altında sakladığım silahımda. Gelenin sadece Aldo olduğunu görünce rahatlıyorum.

"Sorun nedir?" Yüzündeki endişeli ifadeyi fark edince gerilerek soruyorum. "Wren gitti."

CHAPTER
FIFTY-9KE

8ATTEO

"W Ren gitti."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz midem boğazıma düğümleniyor. Ofise doğru koşarken insanların bağırışlarını duyuyorum. Onun gerçekten gittiğini kendim görmeliyim. Ben haklıyken bu pislik onu bir şekilde benden almayı başardı. Lanet olsun. İşte.

Burası hemen hemen boşaltılmış durumda ve ofise giden yolu kolaylaştırıyor.

"Wren?" Cain hemen arkamdayken ofise doğru koşarken sesleniyorum. "ne lan..." Cain aynı anda sahneyi çekerken şöyle der
Önümüzde.

Boş. Bomboş.

"Özür dilerim Matteo," diyor Aldo nefes nefese arkamdan gelirken. "Ben fark etmeden onunla buradan nasıl çıktı bilmiyorum."

"Mücadele etti," diyorum usulca, ses tonum tehditkâr bir alıyor.

Ofisteki dağınıklığa bakarken yumruklarımı iki yanımda sıkıyorum. Sahip olduğu her şeyle savaştığını söyleyebilirim. Her şey masanın üzerinde, dağınık.

ve yerde kırılmış. Genellikle masanın önünde duran eski deri sandalyeler odanın içinde yan yatmış durumda.

"Kan," diyor Aldo, düşünce zincirimi kırarak. Az önce söylediği şeyi düşünürken kalbim sıkışıyor. "Henüz korkma. Onun olduğunu bilmiyorsun."

"Bu pislik bodruma gidiyor. Taşaklarını kesip barın arkasına asacağım, böylece herkes aletin beyninden daha büyük olduğunu düşündüğünde neler olduğunu görecektir," diyor Cain.

Kanlı mektup açacağını elinden çekip alıyorum. Bıçağın tüm uzunluğu kanla kaplıydı, bu da onun bıçaklandığını düşünmemi zorlaştırıyordu.

Masanın üzerinde damlacıklar var, kenara doğru giden küçük bir iz. Diğer tarafa bakıyorum ve yerde küçük bir havuz görüyorum. Birinin öldüğünü düşünmek için yeterli değil ama şüphesiz yaralanmışlar.

"Bu kustum mu?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum. Vücudum her saniye daha da gerginleşiyor.

"Bak, kendini kaybetmek üzere olduğunu görebiliyorum ama bunu kontrol etmelisin. Wren'in sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var." Yumruklarımı sıkıp açarken titrek bir nefes alıyorum. Haklı olmasından nefret ediyorum. Tek yapmak istediğim onun ağzını burnunu kırmak. "Kanın kötü görüldüğünü biliyorum ama Wren'i bilirsin. Onun da insanları bıçaklamak gibi bir huyu var. Mutfağında ona ne yaptığını hatırlıyor musun?" Nasıl hatırlamam? Resimleri gördüm. Lanet bir katliam olmuş gibi görünüyordu.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Siktir. Haklısın." O bir savaşçı. O iyi olacak. En azından kendime sürekli bunu söylemem gerekiyor.

Bıçağı silmeden önce cebimden küçük bir ipek kumaş kare çıkarıyorum, ipeği bıçağın etrafına sarıyorum ve takım elbise ceketimin iç cebine sokuyorum.

"Ne zamandan beri duygusalsın?" Aldo kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Neye dokunmaya karar veren o bok parçasını öldüreceğimden beri "Titreşimli telefonumu cebimden çıkarıp ekrana bakarken," diyorum. "Ben Gio."

"Bana bir şeyin olduğunu söyle."

Gio'nun sert sesi telefonda "Bir şey buldum," diye geliyor. "Nereye gidiyorum ben?" DD'den çıkıp arabama doğru koşmaya başladım. Aldo peşimde. Adamlara Gio'da bir şey var diye bağırdığını duyabiliyorum.

"Henüz bilmiyorum, o yüzden bir saniye bekleyin."

"Gio," diye hırlayarak sözünü kestim. "Wren onun elindeyken öylece oturmayacağım!"

"Kızın onda olduğunu biliyorum ve Brad şu anda yerini tespit ediyor."

"Brad?" Gio neden şimdi lanet polisi bu işe karıştırsın ki? Onu da öldüreceğim.

"Düşündüğün gibi değil," diye atıldı Gio. "Cyrus ve ben arama yaparken beni aradı, birisinin DD'nin tarafından düzensiz bir şekilde giden eski siyah bir şehir arabasıyla aradığını söyledi. Caddenin ters tarafından gidiyormuş ve herkesi korkutuyormuş. Kadının verdiği eşkalın, ondan dikkat etmesini istediğimiz aracı düşündürdüğünü söyledi." Telefonumu o kadar sıkıyorum ki ikiye ayrılmadığına şaşırıyorum. Bu şeyleri yerden bir adım aşağıya düşürdüğünüzde paramparça olduklarını bilmek güzel, ama ölümcül öfkeye karşı dayanıklılar.

"Hiç sokak ismi söyledi mi?" Dirseklerimi arabamın tavanına dayarken olabildiğince sakın bir şekilde soruyorum. Serbest elim sürekli olarak kabaca saçlarımı karıştırıyor.

"Söylemedi. Bizim adamımız olup olmadığını doğrulayana kadar çağrıya cevap vermeyi erteliyor. Yetişip yetişemeyeceğimizi görmek için şimdi o yöne doğru gidiyoruz."

"Pekâlâ," diyorum arabadan inerken, Gio ve Alessio'ya binmeleri için başımla işaret ediyorum. "O tarafa doğru gidiyoruz. Onu bulursanız beni arayın." Cevap gelmesini beklemeden aramayı sonlandırıyorum.

"Brad, Gio'yu aradı ve eski siyah bir şehir arabasıyla bu yönden şehre doğru düzensiz bir şekilde giden biri hakkında ihbar aldıklarını söyledi. Onu bulup bulamayacağımıza bakmak için o tarafa doğru gideceğiz. Lanet olası bir telefon gelmesini umarak öylece bekleyemem," diyorum Cain'e.

Başını sallıyor çünkü anlıyor. Kadınının elinden kaçırılmasının üzerinden çok zaman geçmedi. Geceleri gözlerinizi her kapattığınızda böyle bir olayı yeniden yaşayacaksınız. Ben hatırlayacağımı biliyorum.

"Geri gelme ihtimaline karşı burada bekleyeceğiz. Geleceğinden şüpheliyim ama her şeyimizin güvende olmasını istiyorum. Bana ihtiyacın olursa ara Matteo," diyor Cain, gözlerimin içine bakarak.

"Arayacağım," diye yalan söyledim.

Cain ölü bir kakhaha atar. "Hayır, yapmayacaksın. Onu bulduğunda içeri girmekte tereddüt bile etmeyeceksin. Sadece aptal olma."

Bu konuda. Unutma ki onun sana canlı olarak ihtiyacı var, sana altı ayak altında olduğundan daha fazla ihtiyacı var."

Geliyorum, *Tesoro*.

Şövalyen geliyor.

CHAPTER
ELLİ İKİ

WREN

T Ben ofise doğru koşarken az önce olanlardan habersiz birkaç sarhoş kız tuvaletten çıkıyor.

Muhtemelen bunun için cehenneme gideceğim ama durup onlara tuvalete geri dönmelerini ve kapıyı kilitlemelerini söyleme zahmetine girmedim. Onları tanımıyorum ve yetişkin biriyle bir çocuk gibi konuşmaya ve az önce olanları açıklamaya çalışacak vaktim olmadığından eminim. Muhtemelen uzun süre barda çalıştığım içindir ama ayıkken ve vardiyada değilken sarhoş insanlara karşı sabrım yok denecek kadar az.

Ofise ulaştığımda kapıyı hızla kapatıp kilitliyorum. Kıçım serin fayanslara çarpana kadar aşağı kayarken rahatlayarak sırtımı kapıya yaslıyorum.

Tanrım, umarım Matteo iyidir.

Tüm bu senaryoda kötü şans tılsımının ben olduğumu düşünmeye başladım. Bu ikinci kez vuruluşumuz. Bu bir tesadüf olamaz.

Uzun süre yerde oturdum. Kıçım o soğuk, uyuşuk hissi verene kadar nihayet ayağa kalkıyorum. Tam ayağa kalkmıştım ki kapı gürültüyle çalındı.

"Kim o?" Kapıdan sesleniyorum. Eğer sağ çıkarsam, Cain'e bu kapıya şu küçük gözetleme deliklerinden koyması gerektiğini söyleyeceğim. Bu tür durumları gerçekten biraz daha kolaylaştırırdı.

Sessizlik.

Kollarımdaki tüyler diken diken olmaya başladı      bir şeyler doğru gelmiyor.

Matteo ya da herhangi biri bana cevap verirdi.

"Alo?" Tekrar deniyorum, damarlarımda dolaşan korkunun bilinmesine izin vermediğim için kendimle gurur .

Sessizlik.

Kapı kolu sallanmaya başladığında kalbim kulaklarımda gürültüyle çarpıyor. Daha hızlı ve daha hızlı sallanıyor, ta ki diğer taraftaki kişi kapıyı çarpmaya başlayana kadar.

Kendimi kolay hedef haline getirdim.

Harika.

Kapıya büyük bir darbe daha vuruluyor ve kapı çatlamaya ba lıyor.

Masanın etrafındaki çeşitli eşyaları ve kâğıtları çılgınca hareket ettirerek, i  o noktaya gelirse kendimi savunmak için kullanabileceğim bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalışıyorum. Cain'in buralarda bir yerde bir silah sakladığını biliyorum. En  st çekmeceyi çekip açıyorum ve belki bir yudum kalmış be lik Jameson'dan başka bir şey bulamıyorum. Tabii ki bariz bir yerde silah bulundurmazdı.

Hayatımı sikeyim, dostum.

Adam kapıyı tekrar zorlayınca sı ıyorum. Bu kez  er eve ile kapının kenarı arasındaki küçük yarıktan koridoru görebiliyorum,      kilit artık b k lm   ve düzgün kapanmasına izin vermiyor.

Bir koç daha ve i erideler.

Kapı çarparak içeri girer, duvara çarpar çarpmaz yarılr ve parçalar halinde yere d  er.

Beni evime kadar takip eden, daireme giren ve beni öldürmeye çalışan adamla yüz yüze geldiğimde donup kalıyorum.

"Yalnız kalması zor bir kadınsın, Wren," diyor. Ses tonundaki keskinlikle omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Neden beni yalnız istiyorsun?"

"Sen yarım kalmış bir içsin." Dünyanın en bariz  eyiymi  gibi omuz silkiyor. "Her ne kadar kalıp güzel bir sohbet etmek istesem de yapamayız."

Sırtım masanın arkasındaki dosya dolaplarına  arpına kadar attığı her adımda bir adım geri çekiliyorum.

Gözlerim hızla odanın içinde geziniyor, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Kapana kısıldım.

"Neden yapamıyoruz?" Bir psikopatı ikna etmeye çalışacağımı hiç düşünmezdim ama işte buradayız. Biraz zaman kazanmak için her şeyi yaparım.

"Aptal olma lan!" diye çıkışıyor ve yumruğunu masaya vuruyor. "Gördün."

"Neyi gördün? Gerçekten kim olduğun ya da neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Bir dahaki sefere yol kenarında ölmek üzere olan birini gördüğümde durmayacağım çünkü siktir et bu saçmalığı. Bunların hiçbirini ben istemedim. Ve eğer bugün öleceğim günse, öyle olsun ama bu DD'nin arka ofisinde olmayacak.

Reddediyorum.

"Her şey senin beni görmenle başladı!" diye bağırıyor, tükürük parçaları ağzından fırlayıp yüzüme çarpıyor. Muhtemelen tükürüğünün içinde yüzen tüm o iğrenç şeyleri düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Sadece bunu düşünmek bile oracıkta kusma isteği uyandırıyor. "Ve sonra ona yardım etmek zorunda kaldın. Durup burnunu hiç işin olmayan bir şeye sokmak zorunda kaldın. Seni aptal kız." Devam ettikçe sesi daha da deliriyor.

Masanın bana en yakın tarafındaki bir parıltı gözüme çarpıyor. Gümüş rengi bana keskin bir şey olduğuna dair umut veriyor.

"Hadi gidelim." Kabaca üst kolumu tutuyor ve parmaklarının altındaki deri, altındaki kan kaybından beyaza dönene kadar sıkıyor. Oluşmaya başlayan çürüğü şimdiden hissedebiliyorum.

Kolumu tuttuğu yerden çekmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Onun yerine daha da sinirleniyor. Beni itiyor, ani sarsıcı harekete hazır olmadığım için sendeliyorum ve masaya doğru düşüyorum. Düşüşümü engellemek için serbest kolumu uzattığım anda beni tekrar itiyor, ama bu sefer daha sert. Kolum düşüşümü engellemek yerine, yüz üstü tahtaya düşüyorum. Kafam çarpmanın etkisiyle geriye sıçırıyor ama o hemen orada, kafamı tekrar yere çarpıyor ve çılgılık atmama neden oluyor.

Gözlerimin kenarında yaşların birikmeye başladığını hissedebiliyorum. Ama incindiğim için değil. Hayır. Beni incittiğini bilmesini sağladığım için ona memnuniyet verdiğim gerçeğinden kaynaklanıyor. İsteyeceğim son şey, bu pislik herifin benim üzerimde herhangi bir etkisi olduğunu düşünmesi.

Dönen odanın odağını yeniden kazanmaya çalışırken yıldızları görüyorum. Gözyaşları bunu daha da zorlaştırıyor.

"Seni incitmeme neden olmayı bırak. Ölümünü de senin kadar güzel yapacaktım," diyor mide bulandırıcı yumuşak bir tonda. Boştaki eli saçlarımı okşamaya başlıyor

kusmuğun boğazıma doğru ilerlediğini hissediyorum. "Her şeyi planlamıştım. Yatakta uzanıyor olacaktın. Sana beyaz bir elbise giydirecektim. Bir melek gibi görünecektin." Eğilip saçlarımı koklamak için duraklıyor.

İğrenç.

Refleks olarak kendi içime kapanmaya başladım. Omuzlarım neredeyse kulaklarıma değiyor ve ondan uzaklaşıyorum.

"Bunu yapmaya devam et." Derin bir nefes daha alıyor. "Kıvrınmana bayılıyorum. Seni çok istiyorum."

Seni istiyor muyum?

Seni *istiyor muyum*?

"Sadece biraz em," diyor ve vücudumun sıkıca kilitlenmesini sağlıyor. Eli yüzümün önüne fırlıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kirli, sümüksü parmaklarından ikisini ağzıma sokarak öğürmemeye neden oluyor. Kusmuk parmaklarının etrafına hücum ediyor, ben sertçe ısırırken parmaklarının arasından parçalar sızıyor. Bir çığlık atarak parmaklarını ağzımdan çıkarıyor, parmak uçlarından kusmuk damlıyor.

Bu küçük dikkat dağınıklığını avantaja çevirerek elim dışarı fırlıyor ve dakikalar önce gördüğüm parlak gümüş nesneyi kapıyor. Bunun bir mektup açacağı olduğunu fark ettiğimde aklıma gelen her bir tanrı ve tanrıçaya şükrediyorum.

Tereddüt etmeden ince sapı sıkıca kavrayıp kolumu olabildiğince sert bir şekilde geriye atıyorum ve vücudundaki herhangi bir şeye temas edebilmek için dua ediyorum.

Kan donduran bir çığlık atıyor, tıpkı onu ilk bıçakladığımda attığı çığlık gibi. Geri gelen anılar beni felç etmiyor. Öfkemi körüklüyor. Onun başlattığı şeyi bitirme ihtiyacımı körüklüyor. Hayatıma dönüştürdüğü bu uydurma oyunda kurban olmayı reddediyorum.

Arkama bakıyorum ve kalçasından çıkan mektup deliğini görüyorum. Kan bacağından aşağıya ve yere damlamaya başlamıştı bile.

"Seni orospu!" diye kükrer, mektup açacağını kalçasından çekip çıkarır ve masanın üzerine fırlatır. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Her şey kararmadan önce duyduğum son şey bu.

CHAPTER ELLİ ÜÇ

WREN

M Bedenimden önce zihnim uyanıyor. Uykuyla uyanıklık arasındaki o diyarda olduğunuzda hissettiğiniz o duygu içimden akıyor ve neredeyse başımı döndürüyor. Yüzüyormuşsun gibi .

Vücudunuz beyninizi yakaladığında ve gözlerinizi gerçekten açabildiğinizde.

Baş dönmesini göz kırparak uzaklaştırıyorum, gözlerim yavaşça açılıyor. Karanlıkla karşılaştım.

Başım kulaklarımda zonkluyor ve acı neredeyse dayanılmaz. Kolumu hareket ettirmeye çalışırken irkilerek tıslıyorum. Kabaca tuttuğu kolumu. Hareket ettirmek zaten acı veriyor, bu yüzden büyük bir çürük olması gerektiğini biliyorum.

Hareket halindeki bir arabada olduğumu fark etmem birkaç dakikamı daha alıyor. Tam olarak hareket eden bir arabanın bagajında.

Doğrulmaya çalışırken başımı tavana çarptım ve tekrar yere uzanırken ağlamaya başladım. Kulaklarımdaki çarpıntı, mümkün olduğunu bile düşünmediğim yeni bir seviyeye yükseliyor.

"Sen lanet bir aptalsın, Wren," diye mırıldanıyorum kendi kendime ve başımda oluşan yumruyu çalışıyorum. "Bagajda olduğunu biliyorsun. Neden oturmaya çalışıyorsun ki?"

Umarım Matteo beni bulur.

Ben bir savaşçıyım. Ŗehrin benim tarafımda yaşıyor olmalısın. Ama bir savaşçı bile, delirmiş bir manyakla uğraştığında ancak bir yere kadar savaşabilir.

Ve bu adam da tam olarak .

Matteo'ya yardım ettiğim ve arabasını gördüğüm için neden ölmem gerektiğini düşündüğünü anlayabileceğimi hiç sanmıyorum. Hâlâ kaç kişinin onun arabasını kullandığını biliyor mu? Belki Matteo'nun tarafında değil ama kesinlikle benim tarafımda.

Mektup açacağı ile daha iyi nişan alamadığım için kendime kızdım. Mükemmel bir dünyada onu öldürürdüm ama hayatım ne zaman istediğim gibi gitti ki? Sürekli bir "bok gösterisine hoş geldin" durumunda yaşıyorum.

Hâlâ araba kullanabiliyorsa o kadar zarar vermiş olamam.

O salağın yalnız olduğunu varsayarsak.

Arabanın tekrar yukarı çıkmadan önce aldığı küçük çukurdan park yeri gibi hissettiren bir yere dönmek için yavaşladığını hissetmeye başladığımda vücudum geriliyor. Arabayı park ettiğini hissettiğimde adrenalin vücudumda tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşıyor. Arabadan inip kapısını arkasından çarparak kapatırken arabanın sarsıntısının hafifçe yükseldiğini hissettiğimde nefesimi tutuyorum. Yavaşça bana doğru ilerlerken botlarının kaldırımdaki gürültülü adımları bagajda yankılanıyor. Kalbim her adımda çarpıyor.

Bagaj açılıyor ve zifiri karanlıktan sokak lambalarının loş ışığına geçen gözlerimin alışması bir an alıyor. Gölgele bir figür görüş alanıma giriyor ve olacakların belirsizliği beni geriyor.

homurdanıyor, elini uzatıyor ve beni saçlarımdan çekip çıkarıyor. Çıgıllıklarımı duyma zevkini ona tattırmayı reddederek dilimi kanayana kadar ısıyorum.

"Burada benden kaçmak için istediğin kadar mücadele edebilirsin. Kimse sana yardım etmeyecek," diye alay ediyor saçlarımı sıkıca kavrarken.

Etrafıma odaklanabilmem için başımı çevirmesinden dolayı görüşümü bulanıklaştıran beyaz noktaları göz kırparak uzaklaştırmam birkaç saniye sürüyor.

Eski apartmanımı gezdikten sonra göz ucuyla ona bakıyorum. Asla geri dönmek istemediğim tek yer. Tüm bu karmaşa bittikten ve Matteo fikrini değiştirdikten sonra bile bu bok çukuruna geri dönmeyecektim.

Ne tür iğrenç bir oyun oynuyor bu?

"Git," diyor ve beni ileri doğru itiyor. Ayaklarımı toplamak için yeterli zamanım olmadan kaldırımın üzerinden yuvarlanıp ellerimin ve dizlerimin üzerine sertçe düşüyorum. Dilimi tekrar ısıyorum, iğneden çıkan başka bir tıslamayı zapt etmeye çalışırken ağzıma daha fazla kan sızdığını hissediyorum. Metalik tat neredeyse kusmama yetecekti ama yuttum.

Başımı kaldırıyorum, Mark'ın yerinde oturduğunu ve henüz iki büküm olmadığını umuyor ve dua ediyorum.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum çünkü gelip gittiğim onca zaman içinde ona ihtiyacım olduğu tek anda burada değil.

Sikeyim.

"Kalk lan ayağa," diye homurdanıyor ve beni saçlarımdan tutup tekrar yukarı çekerek zonklayan başıma bir acı daha gönderiyor. Gecenin serin havası avuç içlerimdeki ve dizlerimdeki kesiklere çarptıkça tenimi kesiyormuş gibi hissediyorum.

Binaya girmekten başka çarem olmadığı için kendimi bir ayağımı diğerinin önüne koymaya zorluyorum.

"Ne için duruyorsun?"

Onu çılgın şehirden cinayet şehrine itmeyecek bir şekilde nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalışırken yutkunuyorum. "Artık burada bir yerim yok," diyorum mümkün olduğunca yavaşça, bir şeylerin nüfuz etmesini umarak.

Attığı kahkaha mide bulandırıcı. "Oh, biliyorum. İyi kalpli Matteo gelip günü kurtarıyor. Herkes Matteo olmak istiyor. Bıktım artık bundan. Matteo bu. Matteo şu," diye söyleniyor. "Anlamıyorum. Matteo'nun nesi bu kadar harika? Rütbemi yükseltmeye çalışıyorum ama kimse beni fark etmiyor. Kimse dikkat etmiyor. Sıkı çalışmamın karşılığını nasıl aldığımı bilmek ister misin?"

Sessiz kalmaya karar veriyorum çünkü aslında cevabımı duymak istemediğini hissediyorum.

"Bir kenara atıldım ve lanet olası bir çocuğa göre olan bir işi yapmak zorunda bırakıldım." Yere tükürüyor. "Bu benim altımda. Benim altımda!" diye bağıyor. "Git."

"Nereye gitmemi istiyorsun?"

"Aptal numarası yapma." Öfkeli fısıltısı mide bulandırıcı, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

"Aptal rolü yapmıyorum," diye . "Anahtarlar değil."

"Neden bir anahtara ihtiyacım olsun ki? Son ziyaretimde anahtara ihtiyacım yoktu." Sırıttıyor. Beni yatak odasından sürükleyerek çıkardığı anı aklıma geldikçe midem bulanıyor. Soğuk ve sert bir şeyin yan tarafıma bastırıldığını hissetmeden hemen önce bir klik sesi duyuyorum. "Şimdi, kendimi tekrar etmeyeceğim, bu yüzden hareket etsen iyi olur."

Merdivenleri olabildiğince yavaş çıkmaya başlıyorum, kimsenin görmediği ama sadece sesini duyduğu o ürkütücü telefon seksi adamının mucizevi bir şekilde dairesinden çıkıp bana yardım edeceğini umuyorum.

Böyle bir şey olmaz.

Eski ön kapıma istediğimden daha hızlı ulaştık. Burada kötü anılar her zaman daha ağır basacak. Bu kapıyı her gördüğümde, yaklaşmakta olan bir korku duygusu beni bir battaniye gibi sarıyor. Ama şu anda o battaniye beni boğmaya çalışıyor.

"Sakın kıpırdama. Seni vururum." *Teşekkürler. Yol boyunca bana bastırılan lanet silahtan anladım.* Kendimi durduramadan gözlerimi deviriyorum. Etrafımda dolanırken bacağından bıçakladığım için topallıyor ve kapıyı tekmelemeye başladığında beni korkutuyor.

Beş sert tekmeden sonra, hepsi bu kadar. Kapı uçarak açılıyor ve apartman duvarına çarpıyor.

"*Bu senin şansın,*" diyor kafamın arkasındaki küçük bir ses. Daha fazla tereddüt etmeden, merdivenlerden üçer basamak inerek kaçmaya başlıyorum.

"Orospu çocuğu!" Arkamdan bağırdığını duydum. "Buraya gel, seni aptal kaltak."

Ayak bileğim inişte kendini kaybediyor, yuvarlanıyor ve hiç olmaması gereken bir açıyla bükülüyor. Kırıldığını hissettiğimde haykırıyorum; keskin, neredeyse dayanılmaz bir acı bacağımdan yukarı fırlıyor. Gözyaşlarım ben onları durduramadan yüzümden aşağı akıyor.

Beni kaçırın kişi bana ulaştı ve kolumdan tutup geri çekti. Sertçe. Bir başka patlama sesi koridorda yankılanıyor. Ona olan odağım hızla azalıyor. Şu anda içimde akan kör edici acıdan dolayı görüşümü kirleten beyaz lekeler küçük konfeti parçaları gibi görünüyor. Kolum öylece sallanıyormuş gibi hissediyorum, sanki onu vücuduma yarı bağlı tutan tek şey etrafını saran deriymiş gibi.

Merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı sürükleniyorum. Eğer atlatabilirsem, küçük bir parçam geri dönüp her birini öldürmek istiyor.

Bu binada yaşıyan kişi, neler olduğunu görmek için kafasını bile dışarı çıkarmadığı için.

 eri girdikten sonra  n kapıyı çarparak kapatmaya çalışır, ancak kırık kilit kapıyı açık bırakır.

Ne yazık ki, ev bıraktığım gibi görünüyor, boktan mobilyalarım hariç. Yenilgiyle gözlerimi kapatıyorum. Çatlaklardan daha fazla gözyaşı sızıyor ve ağzımın kenarından sızan kanla karışarak yüzümden aşağı dökülüyor. Tuzlu metalik tat kalbimi ikiye bölüyor. Matteo beni bir daha asla bu şekilde tadamayacak ve bu beni öldürüyor.

"şimdi," diye alay ediyor topallayarak bana doğru gelirken, "başladığımız işi bitirelim, olur mu?" Sağlam bacağını geriye çekip kaburgalarımaya öyle sert bir tekme indiriyor ki, yerde birkaç metre geriye kayıyorum. Nefesim kesilirken  iğerlerimden hava  alınıyor.

Elimi sert zemine kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışırken nefes nefese kalıyorum.

" z r dilerim şövalyem," diyorum o kadar alçak sesle ki zar zor duyabiliyorum.

Üzerime ürkütücü bir sakinlik çöküyor.  lmek üzere olduğunu bilmek çok garip bir duygu. H z nl s n z. Ka ıracağını bildiğin her şey için ve hiç yapmadığın ya da söylemediğin şeylerden duyduğun pişmanlıklar için  zg ns n. Kızgınsınız. Mücadelenin elinden alınmasına çok kızgınsın. Mutlusunuz. Mutlusunuz çünkü hayat dediğimiz bu boktan şeye sahip olduğunuz her şeyi verdiğinizi biliyorsunuz. Ve tüm bu duygularla bile, bir şekilde huzurlusunuz çünkü acı ve ıstırabın sona ereceğini biliyorsunuz.

"Beni öldürmeye çalıştığın gibi ben de seni  ld rmeliyim," diyor topallayarak bana doğru gelirken. "Seni tam karnından bı aklamalıyım. Senin yüzünden bir ay yataktan çıkamadım. Bunu da ödeyeceksin."

"Yapma bunu." Nefes nefese kalıyorum; aldığım her nefes bı aklanıyormuşım gibi geliyor.

Başını arkaya atıp çılgınca gülerken  l  kahkahası apartmanda çınlıyor. "Yalvarman bende işe yaramayacak, aptal sürtük. Bunu ne kadar uzatmak istesem de yapmayacağım. Nedenini bilmek ister misin?" Bana bakmak için duraklıyor,  l  gözleri bana bakıyor, ama beni gerçekten görmediklerini söyleyebilirim. O çok ileri gitti. "  nk  ona kız arkadaşının fotoğrafını gönderdiğimde Matteo'nun yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

lanet olası yüzü havaya uçu." Pantolonunun kemerinden bir silah çıkardı ve bana doğrulttu.

Tam silahın namlusunun ucuna bakıyordum ki odada bir bağırış koptu ve o da etrafına bakındı.

İhtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey bu. Kendimi yatak odama sürükleyip içeri kilitlemem gerekiyor. Ondan uzaklaşmam gerek.

Çılgınca dikkatini tekrar bana çevirip silahını, ateş ederse kurşunun tam gözlerimin ortasına isabet edeceği yere doğrulttuğunda kalbim duracak gibi oluyor.

Gözlerimi kapatırken ve bir silah sesi duyulurken düşündüğüm son şey Matteo'ya onu sevdiğimi söyleyemediğim.

CHAPTER ELLİ DÖRT

8ATTEO

A DD'nin otoparkından çıkar çıkmaz Godsmack'in "Whatever" şarkısını açıp bangır bangır çalıyorum. Bu zavallı pisliği öldürdüğümde bu şarkının aklımda olmasını istiyorum. Sadece otuz saniye sonra Gio çağırarak kesintiye uğrattır.

Direksiyondaki cevap düğmesine basarak, "Bana onu bulduğunu söyle." diyorum.

"Onu fiziksel olarak bulamadık," diyor Gio, gaza basarken ayağımı öfkeyle gaza bastırıyorum. Aldo, Alessio ve Enzo koltuklarına geri dönüyorlar ama hiçbiri bir şey söylemiyor. "Ama arabasını bulduk."

"Nerede?"

"Wren'in eski önü, Forest Glen."

"Yola çıkıyorum. Ben gelene kadar içeri girme. İki dakikamız kaldı." Aramayı kesiyorum ve şarkıyı yeniden başlatıyorum.

Üç kez derin nefes alıp veriyorum, tehlikeli bir şekilde taşmaya yakın olan öfkemi kontrol altına almaya çalışıyorum. Cain'in veda sözleri aklımdan geçmeye devam ediyor. *"Sana canlı olarak ihtiyacı var, altı ayak altında olduğundan daha fazla."*

Daha önce hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Tüm hayatım altımdan çekilip alınacak ve alevler içinde yanacakmış gibi hissediyorum. Daha önce hiçbir şeyim olmamıştı.

önemsemek için. Evet, her zaman ailem vardı ama eve, onların yanına dönme ihtiyacı hissettim.

Wren'le de böyle bir ihtiyacım var. Hayatımda ilk kez iş hayatının ötesini gördüm. Eşim ve çocuklarımla bir gelecek gördüm. Wren koşarak hayatıma girene kadar ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Plan nedir?" Aldo müziğin üzerine bağırıyor ve beni sarmal düşüncelerimden koparıyor.

Ona cevap vermeden önce hafifçe uzanıp ekrandaki düğmeye basarak sesi kısıyorum: "Oraya gidip onu öldüreceğim." Sorudan duyduğum rahatsızlık öfkem tarafından maskeleniyor.

Açıkçası, onu öldüreceğim, Aldo.

Forest Glen'in önünde durana kadar arka planda sadece Godsmack çalarken sessizlik içinde yol alıyoruz. Ben frene basarken lastikler kaldırımda gıcırıyor ve Christos'un arabasının hemen arkasına kayıyorum.

Motoru durdurduğumda arabanın yarısına gelmiştim, Gio ve Cyrus'u geçip binanın girişine doğru koşuyordum, Aldo, Alessio ve Enzo da peşimden geliyordu. Wren'in eski katına doğru koşarken, kapı çerçevesinin kırılmış ve kapının tekmelenmiş olduğunu görünce midem bulanıyor.

Silahımı çekip kapıyı tamamen açıyorum.

Tanımlayamadığım bir kükreme odayı dolduruyor ve Christos'un Wren'e doğrulttuğu silahı şimdi bana doğrultmasına neden oluyor. Kükremenin benden geldiğini anlamam bir dakika sürdü.

Şeytan yaşıyor.

"Sen ölü bir adamsın Christos," diye .

Christos başını arkaya atar ve tiz bir kahkaha atar, "Bu komik, Matteo. Zaten bunların hepsi senin suçun. O gün ölmen gerekiyordu."

"Lanet frenlerini mi kestir?" Gio alçak sesle soruyor. Kendini zar zor toparlıyor. "Lisede miyiz lan biz? Biraz taşak büyüt de adam gibi yap, amcık götlü orospu."

Gülümsemesi ağzından düz bir çizgiye düşüyor, "Bunu yapmanın en kolay yolu buydu. O asla yalnız değildir. Yapılması gerekiyorsa işi ben bitirecektim ama o," diye duraksayıp cenin pozisyonunda hıçkıra hıçkıra ağlayan Wren'i küçümsüyor.

"Bana bakıyorsun." Burun deliklerim alevlendi. "Ona bakmıyorsun. O artık senin için yok." Manik bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Nasıl

O gün nerede olduğumu biliyor muydun?"

"Beni hafife alıyorsun," diye alay ediyor Christos. "Emrindeki biri seni söylediği kadar sevmiyor. Organizasyonlara atlayıp benimle birlikte tırmanabileceğini düşünmesi karşılığında ihtiya ım şeyden vazgeçmeye çok istekliydi. Aptal." S ylenirken başını sallıyor. Bir yanım, ne tür bilgilerden kolayca vazgeçtiğinin farkında olup olmadığını merak ediyor.

"Rob," diye bağırdım. Gio arkamdan homurdanıyor.

Christos az önce bizim için neyi doğruladığının farkında değil, "Sana yardım etmek için durmasaydı planımda bile . Yoluma çıktığı için ne kadar aptal bir kaltak. Ve sonra beni incitti. Hem de çok kötü. Nicholas'ın iyi tarafına dönme planlarım mahvoldu! Bunu ödemek zorunda. Bunu ödemek zorunda!" diye bağırıyor. Christos'u ağır çekim gibi hissettiren bir şekilde izlerken gözlerim kıpkırmızı oluyor,

Wren'e doğru dönüp tekrar ona doğrultacak.

Zihnim yetişmeden bedenim tepki veriyor. Silahımı tam kafasının arkasına doğrulttum ve tetiği çektim. Christos onun yanında yere yığılırken Wren'in üzerine kan sıçırıyor. Kan hızla ikisinin de etrafında birikiyor.

Silahımı kılıfına sokarak, dizlerimin üzerine çöküp onu kollarıma çekmeden önce Wren'le aramdaki ayak mesafesini hızla kapatıyorum.

"şşş, *tesoro*," diye fısıldıyorum yüzümü ona sokarken. "Seni yakaladım. Geleceğimi söylemiştim. Her zaman geleceğim." Vücudu şiddetle sallanmaya başladığında onu daha sıkı sıkıyorum. Wren bir çığlık attı, ben de tutuşumu gevşettim. "Ne acıyor? Kahretsin, çok özür dilerim. Aklım başımda değildi. Seni incittim mi?"

Wren gözleri kapanırken kısık bir mızıltı çıkarır. "Aldo!" Bağırıyorum. "Ona yardım et."

"Onu içeri almak istiyorum," diyor Aldo ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Eğer Aldo onu tedavi edemeyeceğini düşünüyorsa, durumun kötü olduğunu biliyorum. Tanrım, ona bir baksana. Ayak bileği o kadar şişmiş ki kırık olduğunu şimdiden anlıyorum. Ağzından biraz kan geliyor ve kafa derisi kanıyor. Aldo devam ederken ciddiyetle başımı sallıyorum, "Yapmak istediğim taramaları ve testleri yapacak ekipmana henüz sahip değilim. İ  kanaması olabilir ve bunu bilmemizin hiçbir yolu yok. Bunu riske atmak istemiyorum. Hele ki senin kadının için."

Wren'i itip kakmamaya çok dikkat ederek, onu kucağıma alıp ayağa kalkıyorum. "Hadi gidelim. Bunu aldın mı?" Christos'un cesedine doğru başımı salladım.

Sanırım küçük bir parçam onun ölümünü çekip çıkaramadığım ve ona hak ettiğini düşündüğüm şekilde işkence edemediğim için her zaman pişmanlık duyacak.

Gio Wren'e bakarken yumuşak bir sesle, "Hallettik," der. "Git ve onun iyi olduğundan emin ol. Enzo'nun pratik yapmaya ihtiyacı var zaten."

Alessio bir ceset torbasını açmaya başlarken, "Bizi bilgilendirmeye devam edin," diyor. "Vereceğim."

Wren geri dönmezse dünya yanacak.

CHAPTER ELLİ BEŞ

WREN

A Sabit bip sesi yavaş yavaş yükseliyor ve sisli beynimi kırıyor. Soğuk bir elin hafifçe elimi tuttuğunu hissettiğimde sarsılıyorum. "Geçti artık. Hastanedesin. Bu makine bana sadece çantanın boş olduğunu haber veriyordu," diyor yumuşak bir kadın sesi. "Gidip doktora uyanmaya başladığını söyleyeceğim."

Gözlerim parlak floresan ışığına alışmaya çalışırken birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. Popomdaki ağırlık bakışlarımı yavaşça aşağıya indirmeme neden oluyor. Siyah bir alçı ayağımı baldırımın ortasına kadar kaplıyor. Kolum askıda. Tüm vücudum sanki bir kamyon üzerinden geçmiş, geri geri gitmiş ve tekrar üzerinden geçmiş gibi hissediyor. Parmağımı oynatmanın bile acıtacağını hiç düşünmezdim ama işte buradayız.

Uzun bir iç geçirdim.

Berbat bir halde olduğumu için aynaya ihtiyacım yok.

Gözlerim büyük pencereye gelene kadar odanın içinde dolaşıyor. Misafirler için yatağa dönüşen en rahatsız sandalyelerin olduğu tarafa. Onları boş görünce kalbim biraz kırılıyor.

Sonlara doğru Matteo'nun orada olduğunu hatırladığımı sanıyordum ama o kadar çok acı çekiyordum ki sayıklama sınırında olduğumu biliyordum. Muhtemelen sadece bir

Ateş rüyası. Her iki durumda da, onun bağlantılarına sahip bir adamın, arıyor olsaydı beni buraya kadar takip edebileceğini biliyorum.

Acıtıyor.

Beni aramadığını bilmek kahrediyor.

Beyaz önlüklü yaşlı bir adam odaya girerken gülümseyerek, "Tak, Tak," diyor.

"Wren Barlowe, sen oldukça şanslı bir kızsın." Cebinden bir kalem çıkarır ve tükenmezi tıklar. "Ben Dr. Smith."

Başımı zar zor sallıyorum ve kırık kalbimin toplayabildiği en küçük gülümsemeyi ona veriyorum. "Merhaba." Sesim sanki boğazım zımpara kağıdıyla ovulmuş gibi çıkıyor. Hemşire bana içi buzlu suyla dolu, pipetli bir strafor bardak uzatıyor. Birkaç yudum alıyorum, buz gibi sıvının çiğ boğazımı yumuşak bir şekilde kaplamasının tadını çıkarıyorum.

"Pek çok ciddi yaranız var. Kırık bir ayak bileği, kırık köprücük kemiği, iki kırık kaburga ve bir sürü kesik. Kesikleriniz dikiş gerektirecek kadar derin değil. Sadece çok kanamışlar çünkü kafa yaraları böyle olur. Dil de aynı şekilde. Zamanla kendiliğinden iyileşecekler." Devam etmeden önce dosyamdaki bir sayfayı çeviriyor. "Kaburgaların konusunda şanslıymışsın. Evet, kırılmışlar ama herhangi bir yeri delmemişler ve iç kanama da yok. Bir süre çok ağrıyacaksın ama sana rahatlamam için bir şey vereceğim." Sanki bu bir şakaymış gibi göz kırpmıyor. "Diğer her şey zaman alacak. Alçınızı çıkarıp çıkaramayacağımızı görmek için sizi altı hafta sonra tekrar görmek istiyorum."

Beynim az önce bana söylediği her şeyle aşırı bilgi yüklemesi altında, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Hastanelerden nefret ederim. Her şey o kadar parlak ve steril ki bana endişe veriyor. Hastaneye kabul edildiğimde kendimi bir odaya hapsolmuş ve oradan hiç çıkamayacakmışım gibi hissediyorum, sanki kendi kişisel hapishanemmiş gibi.

Matteo'yu

istiyorum.

"Gitmekte özgür

müyüm?"

"Önlem olarak sizi bir gece tutmak istiyorum ama her şey düşündüğüm gibi giderse hemşirelere sizi sabah taburcu etmelerini söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim." Taburcu edilmediğim için biraz rahatladım. Burada olmaktan nefret etsem de nereye gideceğimi bilmiyorum.

"Hiç ağrınız var mı? İstiyorsanız bir sonraki doz ağrı kesici ilacınızın vakti geldi," diyor hemşire doktor çıkarken.

"Evet, oldukça rahatsızım." Bedenimdeki değil kalbimdeki ağrıyı dindirmelerini istediğimi asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim.

"Yakında hissedeceksin. Bu iyi bir şey." Battaniyeyi üzerime örterken göz kırptıyor.

Çok geçmeden göz kapaklarım ağırlaşıyor ve her şey kararıyor.

Ağrı kesici ilaçların verdiği uyku hissinden nefret ediyorum. Sanki üzerinizden atamadığınız dev bir uyku sisi gibi. Aşağı inmek de parkta yürümek gibi değil. Sürekli bir mide bulantısı hali.

"Tanrı aşkına!" diye bağıyor birisi odanın kenarından. Dönüp baktığımda, gözlerim çok hoşnutsuz görünen bir adama takılıyor ve donup kalıyorum.

Matteo. Dün geceyle aynı takım elbiseyi giymiş. Gömleği kıvrılmamış ve kırışmış. Üstteki üç düğmesi ve kolları açık. Ceketini hiç umursamadan yanındaki sandalyenin üzerine atılmış. Kalın, siyah, parmak uzunluğundaki saçları, sanki ellerini saçlarında gezdirmekten vazgeçmemiş gibi milyonlarca farklı yöne doğru uzanıyor.

Matteo sandalyesini yatağımın yanına çekiyor, hafifçe elimi tutuyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldıyor, sesi içinden geçen duygular yüzünden boğuklaşıyor.

"Hâlâ buradayım." Sesim hâlâ sert çıkıyor ve onun yüzünü buruşturması da bunu doğruluyor.

Matteo suyu ve pipeti ağzıma kendisi götürüyor. "Çok özür dilerim," diyor ben birkaç yudum alırken.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Beni kaçırıp öldürmeye çalışmadın." Tüm olanlardan sonra beni hastanede yalnız bıraktın.

"Bu sadece bana yardım etmek için durduğun için oldu. Aslında seni hiç istemedi. O beni istedi. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim."

"Matteo," diyorum usulca elini sıkarken. "Lütfen beni dinle ve bunun senin hatan olmadığını söylediğimde bana inan. Çaresiz insanlar her zaman çılgınca şeyler yaparlar. Birini neyin uçuruma sürükleyeceğini asla bilemezsin. Böyle şeyler sizin kontrolünüz dışında gelişir. Bu yüzden lütfen kendini suçlama çünkü o zaman şimdi olacakları bilseydim bile yine de durur ve sana yardım ederdim."

Bana bakarken nefes alış veriş i düzensizleşiyor. "Bir daha asla yapma," diye mırıldanıyor. "Seni kaybedemem."

"Durup sana yardım etmeyeceğim. Sen benim arkadaşımsın." İçim içimi yese de ortamı yumuşatmaya çalışırken gözlerimi deviriyorum.

Bu günün geleceğini biliyordum. Sadece kalbimin bu kadar derinde olduğunu fark etmemiştim. Derisini yüzmek yerine onu korumak için biraz daha zaman harcamalıydım.

Aramıza yerleşen sessizlik rahatsız edici. Sonunda sessizliği bozduğunda Matteo'dan başka her yere bakıyorum.

"Seni koruyamayacak biriyle birlikte olmak istemediğini biliyorum, ama eğer bana bunu kanıtlamam için bir şans verirsen, söz veriyorum pişman olmayacaksın." Bunu o kadar sessiz söylüyor ki, odadaki diğer tek kişinin o olduğunu bilmesem, bu sözlerin ondan geldiğini düşünmezdim.

Kaşlarımı çatarken yüzüm geriliyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Neredeyse seni öldürtüyordum, Wren. Bunu bana yüksek sesle söyletmeyi bırak." Kulağa ne kadar berbat gelse de, sesindeki acı kırık kalbimi onarıyor. Sebep olduğunu düşündüğü şeyin ham duyguları akıp gidiyor. Tek yapmak istediğim onu sarıp sarmalamak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek.

"Matteo," diyorum usulca, gözlerimin içine bakmasını beklerken. "Bunu söylediğimde beni dinlemeni istiyorum. Evet, sen ve ben tanıştığımızdan beri bir sürü boktan şey oldu, ama ne zaman kötü bir şey olsa, sen parçaları toplamak için orada oldun. Ve bu gece, yüzüme silah doğrultulduğunda ne yaptın? Ayrıntıları hatırlamıyorum ama artık duyduğum seslerden birinin sana ait olduğunu biliyorum."

Matteo bakışlarımı tutuyor, koyu kahverengi gözleri şu anda hissettiği her duyguyu gösteriyor. "Onu kafasından vurdum."

"Aynen öyle." Elimden geldiğince gülümsüyorum. "Bir dahaki sefere beni koruyamayacağını düşündüğünde, benim için birini öldürdüğün zamanı düşünmeni istiyorum."

"Tanrım, *tesoro*." Matteo'dan bir kahkaha patlar. "Bu boktan."

"Motelin o adamı elinden bıçaklamandan daha ateşliydi."

"Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?" diye sorar, sesi umutla doludur.

"Burada olmaman dışında affedilecek bir şey yoktu. İlk seferinde uyandım." Muhtemelen şimdi zamanı değil, ama bunun ne kadar berbat olduğunu bilmesi gerekiyor.

"Bir Şeyle ilgilenmem gerekiyordu ve geri d6ndüğümde kendimi sana layık hissetmedim," diye itiraf ediyor Matteo. "Alessio'nun bekleme odasında beni eşek sudan gelinceye kadar döveceğini sandım." Gözlerim inanamayarak açıldı çünkü Alessio, onca insan arasından? Gio, evet. Ama Alessio? Hayır. İmkânı yok. "Evet, işte o zaman kafamı kıcımdan çıkarmam gerektiğini anladım."

"Çıktığına sevindim. Mükemmel bir manzarayı mahvetmeni istemem. Rob gitti mi yani?"

"O gitti. Ayrıntılara girmeyeceksin çünkü vicdanının sızlamasını istemiyorum ama ben kendi eğlencemi yaşadım, Gio da kendi eğlencesini."

"Eminim ikinizin geldiğini görünce korkmuştur." Aklını kaçırmış bir Matteo ve vahşi bir Gio herkesin ödünü koparırdı.

"Tanrım, seni seviyorum." Matteo gülümsüyor ve bu onun tüm yüzünü aydınlatıyor. Daha sık görmeyi umduğum nadir bir manzara. Kalbim o kadar dolu ki göğsümü acıtıyor.

Ne kadar yabancı bir duygu.

"Ben de seni seviyorum," diye itiraf ediyorum, sonunda içimdeki yükün hafıflediğini hissederek. Ona olan hislerimin ne kadar derin olduğunu çok uzun zamandır inkâr ediyordum.

Başka bir bok fırtınası yolumuza çıkarsa, kalbimin onda, benim de onda olduğunu bilerek bu fırtınaya gireceğini bilmekten çok memnunum.

RPILOGUE

WREN

ÜÇ SEKİZ AY SONRA

I bu günün er ya da geç geleceğini bilmeliydim.

Bu konuda pek de akıllıca davranmadım. Tüm suç bana yüklenmemeli, çünkü . O da aynı derecede sorumlu. I Sadece yapmam gerektiği zorlamadığımı biliyorum.

Bu yüzden o küçük mavi beyaz çubuk bana hamile olduğumu söylediğinde neden bu kadar şok olup kustuğumu bilmiyordum. Bu bir şok olmamalıydı. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bundan daha önce olmalıydı.

Son bir aydır aşırı duygusal olmamı, yemek yemek istemememi ve aynı zamanda yemek yemediğim için sürekli mide bulantısı yaşamamı geçtiğimiz yıl yaşadığım travmatik olaylara bağlıyordum. Hepsinin bir anda beni yakaladığını ve sonunda Matteo'nun bana yardım edeceği büyük bir zihinsel çöküşe patlayacağını ve hayatımıza devam etmek için temiz olacağımızı düşündüm.

The Drip'te en sevdiğim böreği yedikten sonra kustuğumda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Vücudumun bana nasıl ihanet ettiğine ve o lezzetli, gevrek kabuğu nasıl reddettiğine şaşırmıştım. Bir şeyler olduğunu biliyordum.

Ben de Aldo'yu, Matteo'ya bundan bahsetmeyeceğine dair ilk çocuğu üzerine yemin etmesi şartıyla benimle birlikte mağazaya sürükledim. Dövme olayından sonra ona güvenebileceğimi biliyordum.

Tüm bunlar iki hafta önce oldu. Matteo'ya söyleyecek cesaretim yoktu. Çocuklardan ya da bu konuyla ilgili herhangi bir şeyden bahsetmedik. Tek bildiğimiz ikimizin de birbirimizle birlikte olmak istediğimiz ve öngörülebilir gelecekte de bunun değişmeyeceği.

"Wren?" Matteo'nun merdivenlerin dibinden seslendiğini duyuyorum.

Hastaneden çıktıktan sonra büyük bir kız gibi davrandım ve internette gördüğünüz şu dev okuma puflarından aldım. Üzerinde uyuyabilecek kadar büyük bir şey. Kendi kütüphaneme dönüştürdüğüm kütüphanesine mükemmel bir şekilde uyuyor. Kimse sizi okumanın ne kadar tehlikeli olduğu konusunda uarmıyor. Bir gün Kindle'ınızda sevimli bir romantik komedi okurken, ertesi gün kapağında bir penis olan özel bir baskıya yüzlerce dolar veriyorsunuz. Bu çok kaygan bir zemin ve ben bundan şikayetçi değilim. Topladığım ve kişisel anlam taşıyan kitapların etrafında olmak bana bir çeşit huzur ve rahatlık veriyor.

"Evet?" Kindle'ımın güç düğmesine basarak geri sesleniyorum. "Bir saniyeliğine ofisime gel. Senin için bir şeyim var."

Sürprizlerin en sevdiği şey olduğunu söyleyen kişi olmayı çok isterdim ama ben onlardan biri değilim. Bana büyük bir korku hissi verirler, tıpkı şu anda midemde oluşan korku gibi. Hayatımda pek iyi sürprizler yaşamadım.

Onu bekletmiyorum çünkü ondan daha gerginim. Sadece bu bandı yırtıp atmak ve bu işi bitirmek istiyorum.

"Ne var yok?" Ofisine girdiğimde sordum. İçecek arabasının arkasındaki büyük pencereden dışarı bakarken sırtı bana dönüktü.

Matteo el arabasından uzun, ince, dikdörtgen bir kutu alıyor ve yavaşça dönüp bana bakıyor. "Seni hastaneden eve getirdiğimden beri bunu sana vermek istiyordum ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Hiçbir an doğru gelmedi ve beklemekten yoruldum. Ben de düşündüm ki, neden bunu seni ilk götürdüğüm yerde yapmayayım?"

Bununla ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü.

"İlk kez seks yaptığımız günün yıldönümü mü? Çünkü eğer öyleyse, bu tür şeyler için hediye aldığımızı bilmiyordum..." Bana açıkça bir hediye almışken ona bir hediye almadığım için kendimi en büyük pislik gibi hissetmeye başladığım için sözümü kesiyorum.

Ağlama. Lütfen ağlama.

"Ağlama, *tesoro*," diyor Matteo yumuşak bir sesle. "Hiçbir şey kaçırmadın ve bu da öyle bir şey değil."

Tanrım, kendime lazım. Bu bebeğin suçu.

"İşte," diye kutuyu bana doğru uzatıyor Matteo, "bunu senin için yaptırdım." Kutuyu elinden alıyorum ve yavaşça kapağını kaldırıyorum. Şef bıçağının pürüzsüz, siyah sapına ve parlak, yeni, keskin bıçağına bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor. Sapın yanındaki bıçağın üzerinde "*Tesoro*. Boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum.

"Bunu hayatımın küçük bıçaklı aşkı için yaptırdım. Umarım hiç kullanmak zorunda kalmazsın ama seni güvende hissettirecek bir şeye sahip olmanı istiyorum. İstersen komodinin ya da yastığının altında sakla, umurumda değil." Yastığının altında bir bıçakla uyumak gayet normalmiş gibi omuz silkiyor. "Çıkar ve bir bak."

Bıçağı yavaşça sapından tutup kaldırıyorum ve leke bırakmamaya dikkat ediyorum. Az önce bıçağın olduğu yerin altında küçük siyah bir kutu ortaya çıkıyor. Ben bıçağı yere koyup çıkaramadan Matteo tek dizinin üzerine çöküyor ve bıçak kutusunu yavaşça elimden alıyor.

Küçük siyah kutuyu çıkarırken tek kelime etmiyor ve bana bakıyor. "Wren, hayatıma koşarak girmesini beklediğim son şey sendin ama iyi ki girdin. Bana yeniden canlı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu gösterdin. Öldüğünü ve bir daha asla ortaya çıkmayacak kadar derinlere gömüldüğünü düşündüğüm duyguları ortaya çıkardın. Seninleyken olduğum adamı seviyorum ve eğer beni kocan olarak kabul edersen, o adam olmaya devam etmek isterim." Devam etmeden önce kutunun kapağını kaldırmak için duraklıyor, "Benimle evlenir misin?"

Beni öldürün.

Bu gerçekten oluyor mu?

Bana bakan yüzük gördüğüm en muhteşem şeydi. Dev bir oval tektaş pırlanta yüzük. Çok abartılı ve Matteo diye bağırıyor. Düşmekle tehdit eden şimdi yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve beni mutlu, hormonal bir karmaşa haline getiriyor.

Kollarımı sıkıca boynuna dolayarak üzerine atlarken hiçbir şey söylemiyorum. O da hemen karşılık veriyor, beni aynı sıkılıkta sarıyor.

"Bunun evet anlamına geldiğini varsayıyorum?" diye soruyor, sesi çoğunlukla umut ve biraz da korku dolu. Sanki bu adamı reddedecekmişim gibi.

Kulağına "Hamileyim" diye fısıldayacak kadar uzun süre başımı boynundan çekiyorum.

Kolları beni sarıyor. "Umarım şaka yapmıyorsundur."

Sesindeki duygu yoğunluğu karşısında hafifçe geri çekiliyorum. Bakışlarımı bir gülümsemeyle karşılarırken gözleri sulanıyor.

"Baba olacaksın," diyorum usulca. Yüzündeki mutluluk ifadesini görmek, bunu ona söyleme konusunda yaşadığım gerginliği hafifletti. En başından beri böyle düşünmem aptalcaydı. Delaney dışında bir numaralı destekçim varsa, o da bu adamdır.

"Hayatıma girdiğin için çok mutlu olduğumu söylemiş miydim?" diyor beni öperken ve yüzüğü parmağıma takarken dudaklarıma karşı.

"Bir ya da iki kez."

AGKKOWLEDGMEKT3

Mike ve Odin, benden asla şüphe etmediğiniz ve hayallerimi her adımda desteklemeye devam ettiğiniz için teşekkür ederim. On iki yaşındaki ben, bugün bulunduğu yerde olacağını bilseydi şu anda çığlık atıyor olurdu. İkiniz olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Meg, geçen seferden dolayı bana bok atacağını zaten biliyorum, ama rönesans kaltağım olduğun için teşekkür ederim. Sen sadece harika bir kapak tasarımcısı, alfa okuyucu ve anne değil, aynı zamanda benim en iyi arkadaşımsın. Sen gerçek bir kaltaksın.

Missi, Kieara, @themacabrelibrary, hollylovesbooks, @bethbetweenthepages, Jasmine Mae ve Christa, bu romanı parlatmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Sonsuz desteğiniz ve geri bildirimleriniz dünyalara bedel.

Sokak ekibime, bir kızın isteyebileceği en iyi hype ekibi olduğunuz için teşekkür ederim. Her gün konuşmuyor olabiliriz ama ben sohbetlerimiz için yaşıyorum. Her zaman yüzüme bir gülümseme konduruyorlar.

Tasha ve Chloe, sürekli desteğiniz ve dostluğunuz için teşekkür ederim. İkiniz de olmasaydınız bunu yapamazdım.

YAZAR HAKKINDA

D. Vessa, ahlaki açıdan gri bir alfayı, siyah rengi ve iyi bir Aperol Spritz'i seven bir romantik gerilim yazarıdır. Ailesiyle birlikte doğu kıyısında yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda zamanını sorunlarından kaçmak ve bir sonraki saçını hangi renge boyayacağını düşünmek.

www.authordvessa.com

Facebook Okuyucu Grubu:
D. Vessa'nın Bükülmüş Küçük Kuzgunları

AL3O DY Q. YE33A

Dirty Devils MC:

Cain

